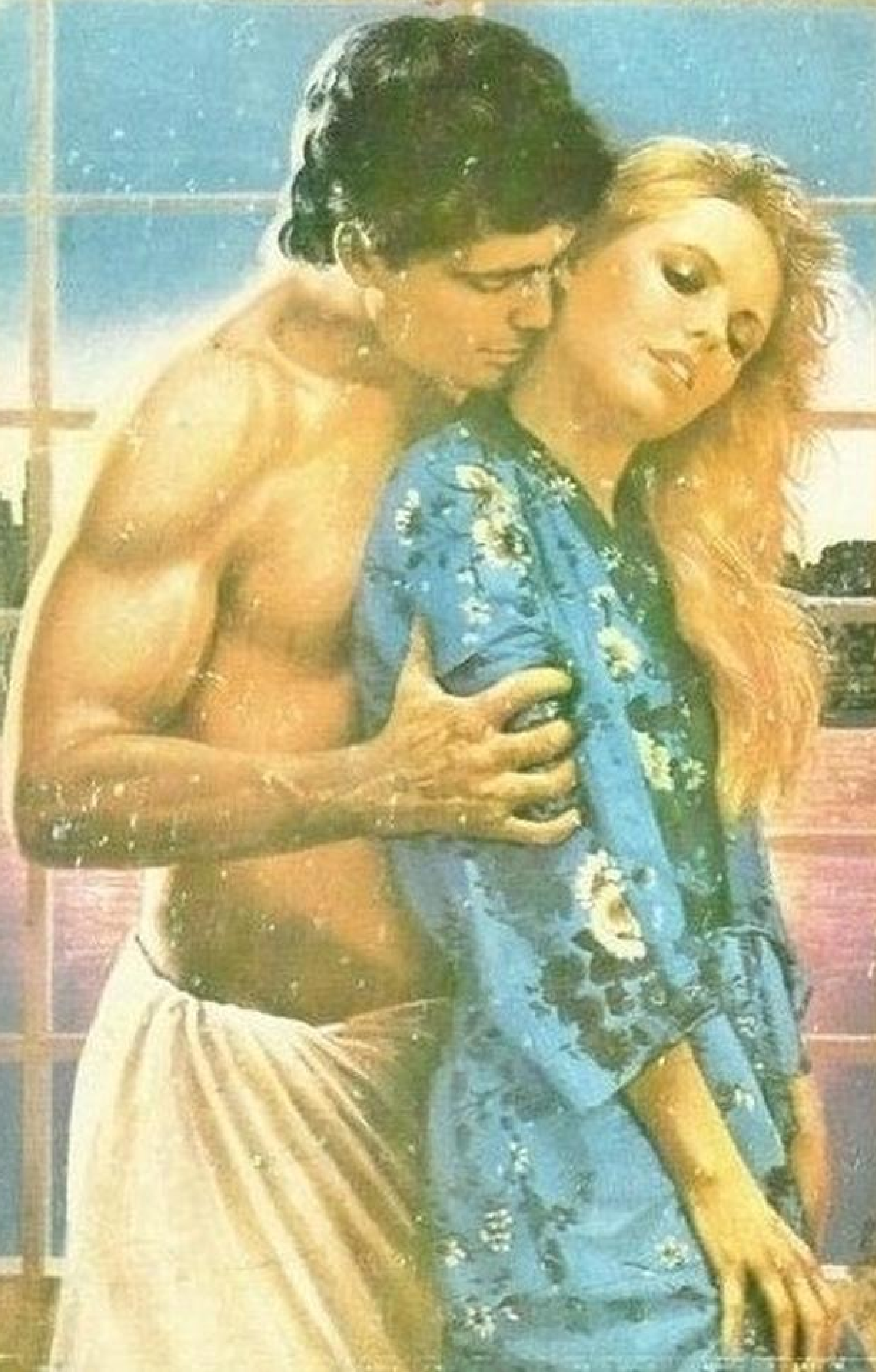
SANDRA
BROWN

Moștenitoarea

SANDRA BROWN

Moștenitoarea

Unu

Andréa îşi prinse centura şi-şi dădu seama că mîinile îi tremurau. Pentru o clipă, ar fi vrut să-şi abandoneze proiectul şi să fugă din acest avion, care o purta spre necunoscut. Tresări la acest gînd, cu bucuria că a găsit soluţia salvatoare pentru toate frămîntările ei.

În acel moment, însă, auzi zgomotul motoarelor şi simţi cum avionul se îndreaptă lent spre pista de decolare.

Deci, era prea tîrziu să se răzgîndească.

Trase perdeaua şi aruncă o privire prin hublou. O ploaie puternică uda geamul. Distingea cu greu luminile aeroportului, dincolo de pista măturată de vînt.

Condiţiile meteorologice erau proaste; totuşi, nu perspectiva zborului o tulburase pe tînără, ci ideea de a se şti brusc răspunzătoare de propria ei persoană. Nu mai putea conta pe ajutorul nimănui: era singură.

Toţi, în anturajul său, avuseseră grijă s-o prevină: plecarea ei nu era doar puţin nebunească, ci şi primejdioasă. De-a lungul ultimelor săptămîni, se exercitaseră asupra sa presiuni din cele mai diverse: sfaturi prieteneşti, apoi ameninţări mai mult sau mai puţin deghizate. În zadar: fără să ştie de ce, Andréa se agăţase de proiectul său. Acum începea aventura. Nervozitatea i se risipi deodată şi se simţi foarte însufleţită. Pentru prima oară în douăzeci de ani era liberă!

Zgomotul motoarelor puternice sparse liniştea şi, într-un vacarm asurzitor, aparatul îşi acceleră goana. Decolarea se făcu usor si punctele luminoase ce delimitau pista dispărură curind în întuneric.

— Pot să fumez?

Lui Andréa îi trebuiră cîteva secunde ca să

înţeleagă că întrebarea îi era adresată.

— Da, desigur, răspunse ea repede.

Adîncită în gînduri, nu acordase nici cea mai mică atenţie vecinului său. Dar, pentru că urmau să călătorească împreună trei zile şi trei nopţi, îl cercetă discret.

Locurile nu erau foarte apropiate, dar el abia reuşea să-şi întindă picioarele, de înalt ce era. Avea tenul oacheş ca de ţigan şi părul îi era foarte scurt tuns. Fruntea era masivă, nasul acvilin, maxilarul agresiv. Cu ţigara aprinsă, el încercă să ia o poziţie mai confortabilă şi deschise o carte; un fel de manual, fără îndoială; pe pagina din dreapta, era un grafic complicat. Purta un costum bine croit, o cravată de culoare închisă, dar Andréa avu impresia că ar fi fost mai în largul lui în short şi cămaşă.

— Vă puteţi desface centura, domnişoară Gartner, spuse în trecere stewardesa. Cina va fi servită în cîteva minute.

Andréa îi înapoie zîmbetul prietenesc, îşi descheie centura şi remarcă surprinsă că îi era foame. Lăsînd la o parte oul fiert şi felia de pîine prăjită, pe care se forţase să le înghită la micul dejun, nu pusese nimic în gură toată ziua.

Îşi reaminti atmosfera ostilă care-i întunecase plecarea şi-şi muşcă buzele. Nu-i urase nimeni

succes! Chiar Roger, din punctul ei de vedere cel mai drăguț din familie, o făcuse bine să înțeleagă, spunîndu-i *adio*, că nu va mai putea conta pe afecțiunea lui.

— Xerex sau Martini, doamnă?

Smulsă din gîndurile sale, văzu lingă ea un stewart cu un platou de aperitive.

Sorbindu-și Xerex-ul cu înghițituri mici, Andréa decise să abandoneze astfel de gînduri triste. Era inutil. Dar, dintr-un trecut îndepărtat, se iviră amintiri pe jumătate uitate: revăzu vila de pe malul Mediteranei și pe Michael Gartner, în capul mesei, ridicînd paharul și spunînd: «Fără regrete!»

Doisprezece ani după moartea tatălui, amintirea devizei lui favorite readuse curajul în sufletul tinerei.

Puțin mai tîrziu, întorcîndu-se de la toaletă, Andréa era pe punctul de a se așeza, cînd avionul devie violent. Vru să se agațe de cel mai apropiat fotoliu, dar alunecă și căzu drept în brațele tăcutului ei vecin. Roșie de jenă, încercă disperată să se redreseze, dar se simți ținută ferm de talie.

— V-ați lovit? întrebă bărbatul cu un calm surprinzător.

— Nu... Sînt dezolată... Nu mă așteptam...

bîlbîi ea.

— Totul e în regulă, domnişoară Gartner? se îngrijoră stewardesa venită repede la faţa locului.

— Da, e în regulă, mulţumesc.

— Din fericire, aţi căzut peste doctorul Stransom, observă veselă tînăra. Era un gol de aer, nimic altceva. Nu vă îngrijoraţi. Aţi face mai bine să vă puneţi din nou centura, în caz că vor fi şi altele.

Se îndepărtă şi Andréa îşi strînse cu grijă centura înainte să se întoarcă spre vecinul său.

— Nu v-am lovit, sper? spuse ea pe un ton de scuză.

— Nu sinteţi deloc grea, ripostă doctorul Stransom, vizibil amuzat. Luaţi o ţigară, vă va calma. Golurile acestea de aer totdeauna dezorientează, prima oară.

— Nu, mulţumesc, nu aş putea să fumez acum. De unde ştiţi că merg pentru prima dată cu avionul?

— Aţi asteptat decolarea de parcă v-aţi fi aflat în faţa plutonului de execuţie.

Ea se îmbujoră.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, adăugă el. Toţi am fost începători.

— Zburaţi des?

— Destul, făcu el laconic.

Ridică fără grabă cartea care îi căzuse din mîini din cauza ei și începu s-o răsfoiască pentru a regăsi pagina la care ajunsese.

Călătoria continuă fără alt incident. În fața politeții reci a vecinului ei, Andréa se hotărî să nu fie ea cea care va face primul pas spre o conversație. Trebuia, însă, să recunoască faptul că nu o încînta deloc perspectiva unei călătorii atît de lungi alături de o persoană atît de antipatică.

Cum nu reușea să-și găsească nici o ocupație, după cîtva timp, Andréa privi prin hublou și constată că cerul devenise perfect limpede. Foarte departe, sub aripile avíonului, luna lumina piscurile impunătoare ale Alpilor. Ici-colo, în deschizăturile întunecate ale văilor, luminile orașelor izolate străluceau ca niște perle de aur pe această imensitate de gheață și zăpadă.

Fascinată de grandoarea peisajului, tînăra își uită prima hotărîre și, cu o voce alterată de emoție, se adresă doctorului Stransom.

— Priviți! N-am văzut niciodată ceva așa de frumos!

Abia încheie că se și simți stupidă. Trebuie să îi fi părut tare naivă și lipsită de experiență bărbatului de lîngă ea, care părea că face abstrac-

ţie de peisaj. După ce o privi cîteva clipe, doctorul se aplecă fără interes să privească spre hublou.

— Da, este impresionant, spuse cu o voce lipsită de entuziasm.

— Vă cer scuze. Nu intenţionam să vă deranjez iarăşi, spuse Andréa pe un ton rece.

După o privire pătrunzătoare, el păru gata să riposteze, dar se răzgîndi şi reveni la cartea sa.

Tînăra închise ochii, lăsînd impresia că doarme. Ar fi fost ridicol să se lase enervată de un necunoscut. Fără îndoială, surescitarea o făcea mai susceptibilă. Se abandonă gîndurilor ei.

Cu o zi înainte, la această oră, se frămînta în pat. Era acasă... De fapt, nu se simţea niciodată acasă la mătuşa ei. Din ziua sosirii sale, la zece ani, copil derutat cu totul, nu fusese decît o străină, o rudă săracă.

Era născută pe Coasta de Azur şi amintirile ei cele mai îndepărtate erau ale cerului albastru, ale soarelui uriaş, ale parfumului florilor, ce coborau din vîrful dealului pînă la vila foarte albă. Avusese o copilărie lipsită de griji, iar Imogene şi Michael Gartner, îndrăgostiţi pătimaş unul de celălalt, fuseseră pentru ea mai mult o soră şi un frate mai în vîrstă decît nişte părinţi.

Dar ei își găsiseră moartea într-un accident de mașină și, înainte să aibă timp să-și revină din teribilul șoc, Andréa fusese nevoită să plece în America, fiind lăsată în grija doamnei Eléonore Turner.

Și totul se schimbase. Coama sălbatică și blondă ca mierea fusese disciplinată în codițe strînse; o uniformă severă înlocuise shortul și espadrilele. Andréa fusese expediată la pensionul unde se găseau deja verișoarele sale, Judith și Margaret.

După o libertate totală, disciplina strictă reprezentase pentru ea un adevărat purgatoriu. Vacanțele erau și mai rele. Verișoarele ei o maltratau fără milă, doamna Turner o mustra fără încetare. Cel mai crud șoc fusese să afle că, după opinia familiei Turner, tatăl ei adorat fusese un om de nimic. Andréa îi luase apărarea cu pasiune; după care doamna Turner îi interzisese să-i mai pronunțe numele.

— Sper numai să pot ucide în tine defectele pe care ar fi putut să ți le transmită, declară ea cu severitate. Și acum, du-te în camera ta și încearcă să nu te mai lași cuprinsă de manifestările acestea deplasate.

Andréa înțelese curînd: era inutil să lupți împotriva voinței de neclintit a mătușii sale. Cînd

părăsi, în sfîrşit, şcoala, supunerea îi devenise o obişnuinţă. Învăţă, deci, să conducă şi să bată la maşină, pentru a deveni secretara mătuşii Eléonore. Dar sub aparenta sa docilitate ascundea o dorinţă arzătoare de a scăpa într-o zi de sub autoritatea mătuşii.

Ocazia i se prezentă, în sfîrşit, sub forma unei scrisori de la notariat. Lui Andréa îi veni greu să creadă că are atîta noroc.

Naşul său, Josh Field, pe care nu-l mai văzuse de la vîrsta de şapte ani, îi lăsase prin testament o sumă mare de bani şi o proprietate aflată la celălalt capăt al lumii. Cînd Andréa îşi anunţă rudele că are intenţia să plece acolo, familia Turner luă în glumă declaraţia ei. Cînd înţeleseră că vorbea serios, fură consternaţi. Mătuşa Eléonore sfîrşi prin a-i da un ultimatum.

— Dacă te încăpăţînezi în acest proiect extravagant, te avertizez, Andréa: nu conta pe mine. Dacă pleci, aici nu te mai întorci!

Cu impetuozitatea care fusese unul din «regretabilele defecte» ale tatălui său, Andréa răspunse:

— Foarte bine, mătuşă Eléonore. Sînt dezolată că nu mă înţelegi, dar, orice s-ar întîmpla, eu plec în Malaezia.

Acum se întreba dacă nu cumva greşise

răzvătindu-se împotriva mătuşii sale. Biletul dus-întors pentru Singapore îi afectase deja bine capitalul; nu va putea trăi prea mult timp cu ce-i rămînea. Ar putea să-şi vîndă domeniul, dar poate n-avea cine ştie ce valoare. Şi atunci va trebui să se întoarcă in America şi să-şi găsească de lucru. Dar, într-o privinţă, era sigură: niciodată nu va apela la familia Turner.

«E un rămăşag, îşi spuse ea confuz, şi, fără îndoială, am să pierd. Dar Michael spunea totdeauna că norocul le zîmbeşte îndrăzneţilor. În orice caz, e o aventură.» După o clipă de gîndire, îşi spuse: «Cînd voi fi bătrînă, voi avea cel puţin amintiri plăcute. Mă întreb de ce naşul Josh mi-a lăsat casa. Mă întreb...»

Cînd se trezi, lumina palidă a dimineţii, se filtra printre perdele. Îşi reveni cu vioiciune şi le trase. Înaintea avionului, cerul nu era decît o scînteiere aurită, dungată de sidef şi de galben-lămîi. Cu şase mii de metri mai jos, Mediterana sclipea ca o mătase cenuşie. Sub răsăritul care-i arginta aripile, avionul zbura spre auroră.

Imediat după micul dejun, avionul pierdu din înălţime pentru a ateriza la Beirut. Traversînd pistele sub un soare de foc care, în ciuda orei matinale, vărsa peste peisajul fără umbră o căldură de cuptor, pasagerii îşi amintiră cu greu

că, douăsprezece ore mai devreme, dîrdîiseră în umezeala îngheţată a unei seri de iarnă englezească.

Zburară pe rînd pe deasupra Golfului Persic, a imensului continent indian şi ajunseră în sfîrşit la Rangoon, unde domul aurit al *Templului lui Dogen* strălucea în ultimele raze de soare.

După lungile ore de zbor, călătorii istoviţi, copleşiţi de căldură, aveau nevoie să facă o baie şi să se schimbe. Majoritatea purtau încă haine de iarnă şi transpirau din abundenţă.

Hotelul unde trebuiau să-şi petreacă noaptea era mare şi confortabil, cu pavaje de marmură şi ventilatoare enorme agăţate de plafon. Andréa semnă în registru şi ajunse în camera ei însoţită de un hamal indian. Ferestre înalte dădeau spre o curte interioară. Patul era înconjurat de o plasă albă de muşte şi, sub una din ferestre, se găsea o canapea confortabilă. Hamalul dădu drumul la ventilator, acceptă bacşişul cu un salut mut şi se retrase.

O oră mai tîrziu, îmbăiată, coafată, într-o cămaşă curată şi o fustă de stambă, Andréa coborî. La bar, membrii echipajului gustau băuturi răcoritoare. Tînăra se opri un moment în pragul salonului. La o masă, aproape de uşă, doctorul Stransom servea o bere la gheaţă, în

compania profesorului Linton, un antropolog cu părul alb, cu care Andréa conversase puțin la Calcutta. Acesta îi zîmbi și-i împinse un scaun.

— A, domnișoară Gartner, vreți să ne țineți companie?

Ea îi mulțumi și aruncă o privire doctorului. Se ridicase în picioare cînd intrase ea, dar fața îi era fără expresie. Toată ziua nu-i adresase nici o vorbă.

— Ce vreți să beți? Vă recomand o citronadă rece, urmă profesorul făcînd semn unui chelner... Mîine la ora asta, reluă, vom fi ajunși. Nu îmi plac deloc, trebuie s-o spun, călătoriile aeriene. Fără îndoială că sînt demodat.

— Ce vă aduce în Malaezia, profesore? întrebă Andréa.

— Studiez populațiile indigene. Originea lor e destul de obscură. Doctorul Stransom îmi vorbea de expedițiile pe care le-a făcut în interiorul ținutului. Foarte interesant... Spuneți că lucrați la Perak, doctore? În statul Perak, la nord, nu-i așa?

— Perak? Ia te uită, exact acolo mă duc eu! exclamă tînăra.

— Adevărat? făcu doctorul sec.

— Vreți să rămîneți mai mult acolo? întrebă profesorul.

— Nu ştiu. Totul depinde de primirea care mi se va face, răspunse ea.

Doctorul rămase impasibil. Sesizase măcar aluzia?

— O să vă placă acolo, domnişoară Gartner. Malaezii sînt încintători. Clima te pune citeodată la incercare, dar peisajele sînt superbe, declară profesorul Linton. Şi acum, ce-ar fi să trecem în sala de mese?

În sala vastă, cu plafonul susţinut de coloane, se instalară la o masă într-un colţ.

— Am nevoie de o noapte de odihnă, remarcă Linton. La vîrsta mea, e dificil să dormi in avion. Dar presupun că aveţi chef să vizitaţi puţin oraşul inainte de a vă culca, nu-i aşa domnişoară Gartner?

— Da, mi-ar place să văd Pagoda.

— După părerea mea, aţi avea nevoie de cineva să vină cu dumneavoastră, spuse el punîndu-şi ochelarii ca să examineze meniul.

— O, voi lua un *trisha*, un velo-taxi. Este un şir întreg în faţa hotelului.

— Profesorul Linton cunoaşte Orientul mai bine ca dumneavoastră, domnişoară Gartner. Nu-i prudent pentru o americancă să iasă singură seara. Nu vorbiţi limba ţării, nu?

— Nu sînt o elevă de liceu, făcu ea pe un ton

tăios.

Începea să o enerveze atitudinea arogantă a doctorului. E adevărat, întîmplările din avion nu o puseseră într-o lumină prea favorabilă, dar aceasta nu-i dădea nici un drept să o trateze ca pe o puştoaică.

Trebuia neapărat să pună capăt acestei situaţii de nesuportat.

— Dragă domnişoară, nu asta voia să spună doctorul, interveni profesorul. Din partea mea, aş fi încîntat să vă însoţesc. N-am mai vizitat Shwe Dagon de ani de zile.

Atita gentileţe o însenină pe Andréa.

— Vă cer scuze, spuse ea cu sinceritate. De fapt, cred că mă voi culca devreme. Aş putea oricînd să văd Pagoda, cînd mă voi întoarce.

După cină, merseră să ia cafeaua în salon şi, în momentul în care profesorul se retrase, tînăra plecă şi ea. Luă liftul pînă la etajul întîi, cobori din nou scările, traversă rapid holul şi strigă un *trisha*. Vehiculul, foarte uşor, tras de un băiat ale cărui picioare goale acţionau pedalele, era confortabil. Andréa se destinse şi se bucură de îndrăzneala acestei ieşiri. Sigur, doctorul Stransom nu avea nici o autoritate asupra ei, dar faptul că i-ar dezaproba excursia o făcea şi mai picantă. A doua zi, îi va povesti de escapa-

dă și va face în trecere o remarcă asupra temerilor lui perfect nejustificate.

După un drum care-i păru foarte scurt, *trishaboy* o lăsă la intrarea în templu. Văzu o femeie descălțîndu-se și făcu la fel, încredințîndu-și pantofii unei vînzătoare de flori de la care cumpără o creangă de iasomie. Începu să urce cu greu scara monumentală, ale cărei trepte erau călduțe și plăcute picioarelor ei goale. De fiecare parte, în vitrine, erau etalate flori, gonguri, bibelouri și umbrele miniaturale pentru a-i fi oferite lui Budha. Vînzătorii o priviră fără să manifeste nici interes, nici ostilitate.

La capătul scărilor, ajunse pe o terasă vastă, dominată de domurile aurite. Sute de feștile, scăldindu-se în recipiente micuțe, umplute cu ulei, iluminau locul. Aerul era greu de parfumul iasomiilor, al lotușilor și al florilor de ghimbir. Chiar lîngă Andréa, o femeie tînără îngenunchiase în fața unei statui masive de aur și, de-a lungul întregii terase, se înălțau alte statui: unele aveau trăsături de monștri fabuloși, altele fețe umane. Andréa pătrunse în sanctuar și exploră galeriile cufundate în penumbră. Printre siluetele prosternate ale pelerinilor se preumblau încet călugări budhiști cu țeasta rasă, cu anterii portocalii sau galben-șofran.

Cînd tînăra ieşi, era ora nouă şi jumătate. Îşi recuperă pantofii şi hotărî să se întoarcă pe jos la hotel. Noaptea era magnifică; miliarde de stele străluceau pe cerul de catifea neagră şi Andréa începu să înţeleagă farmecul atît de lăudat al tropicelor. Străzile păreau animate ca în plină zi. Lumea, chircită pe trotuare, sporovăia şi fuma. Copiii se fugăreau de pe o uliţă pe alta. Undeva, un gramofon cînta zgomotos.

Pasionată de toată această activitate nocturnă, Andréa acorda puţină atenţie drumului pe care-l urma. La venire, *Irisha* făcuse aproape zece minute, cotind de două ori la stînga. Ca să se întoarcă pe jos, ea trebuia deci să facă aproape o jumătate de oră; coti prima dată spre dreapta: strada era mai puţin animată decît celelalte. Coti a doua oară, tot la dreapta, şi se trezi pe o străduţă strîmtă, mai tăcută şi mai întunecată. Se rătăcise.

Merse, totuşi, mai departe; în cîteva minute, ar putea regăsi şi o stradă mare şi ar putea să se intereseze de drumul său. Zece minute mai tîrziu, începu să nu se mai simtă în largul ei; se găsea într-un labirint de uliţe şi de fundături. Casele aveau un aspect mizer şi oamenii, în pragul uşilor, tăceau la trecerea sa şi o urmăreau din priviri cu o atenţie neliniştitoare. O

bătrînă se îndreptă spre ea. După o ezitare scurtă, Andréa întrebă:

— *Hotelul Strand*? *Strand*-ul?

Ochii negri o priviră fix. Bătrîna îşi continuă drumul. Andréa întinse mîna şi-i atinse uşor braţul.

— Vă rog, nu plecaţi! Trebuie să ştiţi *Hotelul Strand*. Acela unde sînt americani...

Femeia scutură din cap cu o expresie dispreţuitoare. Deja curioşii se adunau şi tînăra se înspăimîntă trezindu-se dintr-o dată în mijlocul unui cerc de oameni din ce în ce mai numeroşi. Îşi stăpîni cu greu groaza nebună.

— Caut *Hotelul Strand*, spuse cu o voce încordată. Cineva trebuie neapărat să ştie unde se află. *Strand*...

Nu văzu decît zîmbete batjocoritoare. Un băiat cu faţa ciupită de vărsat trăgea cu coada ochiului la poşeta ei. Andréa îşi adună forţele şi încercă să-şi facă loc. Dar nimeni nu se depărta şi ea nu îndrăznea să folosească forţa. Cu dinţii strînşi, regretă amar orgoliul stupid care o împinse în această aventură. Să strige după ajutor nu i-ar fi folosit la nimic. Poate dacă le-ar da banii pe care-i avea la ea...

La fel de brusc cum apăruse, mulţimea se risipi, dar atît de repede, că nu-i veni să-şi

creadă ochilor. Chiar și bătrîna se îndepărtă cu vioiciune, mormăind. Fără să înțeleagă ce se întîmplase, Andréa își căută în buzunar o batistă, ca să-și steargă fața și mîinile ude de sudoare.

— Ei bine, domnișoară Gartner, încercați să înnodați relații amicale cu băștinașii sau, mai degrabă, prietenii noștri vă inoportunau?

Fata își simți inima sărindu-i din piept și, brusc, înțelese. Înainte de a-l vedea pe bărbatul care se afla la cîțiva metri de ea, știu că acea voce rece și batjocoritoare era a doctorului Stransom. Acesta se apropie încet, cu mîinile în buzunare și cu un zîmbet dezaprobator pe buze.

— Ce faceți aici? spuse Andréa cu o voce tremurătoare.

— Vom vorbi despre asta mai tîrziu. Veniți! ordonă prinzînd-o de cot pentru a o trage după el. Cartierul nu e sigur și oamenii nu sînt obișnuiți cu vizitatorii, mai ales la această oră tîrzie.

Ea avu chef să se desprindă, dar un asemenea gest ar fi făcut-o și mai ridicolă. Se lăsă asadar condusă și, în cîteva minute, erau pe o arteră principală.

Doctorul o sui într-un *trisha*.

— Trebuie să fiți mîndru de dumneavoastră, spuse fata cu amărăciune.

— Nici măcar un pic. Aș fi preferat să-mi petrec seara citind, dar eram sigur că vă veți rătăci.

Ea se înroși; din fericire, era întuneric sub capota acelui *trisha*. Cum îndrăznise să o urmărească? O pîndise pas cu pas și ea nici măcar nu-l observase. Atitudinea lui devenea insuportabilă.

Își arogase niște drepturi care, de fapt, nu îi reveneau.

În sufletul ei, însă, îi era recunoscătoare pentru intervenția lui salvatoare. Dar nu ar fi recunoscut-o pentru nimic în lume.

— Cum de ați fost acolo? îl întrebă.

El aprinse o țigară și flacăra îi descoperi figura amuzată.

— V-am văzut strecurîndu-vă din hotel.

— Și m-ați urmărit? E un obicei de-al dumneavoastră?

— Urmăresc numai oamenii care caută încurcăturille cu luminarea.

— De data aceasta, depășiți limitele! țipă ea furioasă. M-am rătăcit, n-am știut să mă fac înțeleasă de oamenii aceia. Asta nu înseamnă că m-ar fi furat ori că m-ar fi asasinat!

— Nu, dar ați simțit cea mai grozavă teamă din viața dumneavoastră...

— Cine vă spune că mi-a fost frică?

El îi prinse încheietura mîinii.

— Pulsul dumneavoastră prea rapid.

— Foarte bine, mărturisesc: mi-a fost o teamă cumplită. Sinteți satisfăcut?

— Deloc. Vă avertizasem asupra pericolelor la care vă expuneți. Nu știți să acceptați un sfat? Sau e pentru că eu eram sfătuitorul?

— Nu simt nici o simpatie pentru dumneavoastră.

— De ce?

Ea nu răspunse și se lăsă un moment de tăcere. De fapt, nici ea nu știa exact de ce. Pur și simplu, omul acesta îi crea o senzație ciudată, neobișnuită. Era ceva in el care îi ținea mereu treze simțurile. În fața lui trebuia să fie mereu pregătită de atac.

Se încruntă, neștiind ce să-i răspundă.

— Pentru că nu v-am acordat suficientă atenție in timpul călătoriei? spuse el intr-un sfîrșit. Pentru că nu am arătat un interes deosebit găsindu-mă alături de singura femeie tînără și seducătoare din avion?

Era totodată foarte aproape și foarte departe de adevăr și Andréa nu găsi nimic ce să-i

răspundă.

— N-are importanţă, spuse ea ostenită.

Se simţea dintr-o dată pradă unei oboseli de moarte. Dorea mai mult decît orice să fie singură, să doarmă, să încheie acest duel al vorbelor.

În faţa hotelului, doctorul plăti *trisha-boy*-ul şi intrară în hol.

— Ar trebui să vă dezinfectaţi picioarele, înainte de a vă culca. Presupun că nu ţineţi să ajungeţi în Malaezia cu o boală de piele, nu?

Ea îi răspunse cu un semn al capului.

— Iertaţi-mă, doctore Stransom. M-am înfuriat. Vă mulţumesc că aţi venit în ajutorul meu şi, pe viitor, nu vă voi mai plictisi.

Spusese aceste cuvinte muşcîndu-şi buzele, dar, înainte de orice, învăţase să fie politicoasă.

— Aţi face bine. Joc rar rolul îngerului păzitor. Data viitoare, veţi ieşi singură din încurcătură. Noapte bună.

Nu avu timp să-i răspundă; după ce o salutase, el se îndreptă cu paşi mari spre bar.

A doua zi dimineaţă, începură ultima etapă a călătoriei lor, cu o escală de o oră la Bankok, capitala Siam-ului. La începutul după-amiezii, erau la Singapore. Tot zborul, Andréa nu deschise gura. Cu toate acestea, fără să vrea, fu decepţionată cînd doctorul Stransom, la ateri-

zare, nu-i spuse *la revedere*.

În sala de primire, o aştepta Robert Adams, notarul naşului ei, un scoţian vesel şi cărunt, în costum de pînză albă şi panama. Se aşteptase vizibil s-o găsească mai vîrstnică, diferită de cum era, şi nu înceta să-i arunce priviri uimite.

— Avionul spre Perak pleacă mîine la ora unsprezece, domnişoară Gartner, spuse el în timp ce serveau ceaiul. Servitorul naşului dumneavoastră va veni să vă caute la aeroport. Se numeşte Chen şi vorbeşte foarte bine americana, deci nu veţi avea nici o greutate să vă înţelegeţi. Eu însumi voi veni cam în trei săptămîni, ceea ce vă va lăsa timp să luaţi o hotărîre în legătură cu proprietatea.

Vorbiră un timp de domeniu şi Andréa întrebă neglijent:

— Cunoaşteţi un oarecare doctor Stransom la Perak, domnule Adams?

— Da, desigur. Era un prieten intim de-al domnului Field, pe care l-a trecut în testament. Trebuie să vă fi vorbit despre el în scrisorile sale.

Ea scutură din cap. Domnul Adams îşi mînuia pipa de parcă avea de spus ceva stînjenitor.

— Trebuie să ştiţi, domnişoară Gartner, că naşul dumneavoastră trăia mai mult sau mai

puţin izolat. Îşi făcuse chiar cîţiva duşmani. Din cîte ştiu eu, singurul american pe care-l frecventa era doctorul Stransom. Dacă întîmpinaţi vreo greutate, vă sfătuiesc să apelaţi la el.

Andréa îşi înăbuşi un hohot de rîs. Ce-ar zice domnul Adams dacă ar şti că îl întîlnise deja pe doctor şi că acesta se spălase pe mîini de ceea ce putea să i se întîmple ei?

— Mai aveţi ceva să mă întrebaţi, domnişoară Gartner?

— Întrebarea vă va părea, poate, bizară, domnule Adams, dar... trebuie să ştiu de ce naşul meu mi-a lăsat mie această proprietate. La urma urmei, nu-l mai văzusem de ani de zile. Eram aproape nişte străini.

— Da, din multe puncte de vedere, testamentul acesta e deosebit, recunoscu el după o tăcere. Dar Josh Field era un om ciudat. Procedura normală ar fi constat în vînzarea domeniului şi trimiterea banilor la dumneavoastră. Dar el a ţinut categoric ca dumneavoastră să moşteniţi proprietatea în starea în care se găsea.

— Voia deci ca eu să vin pînă aici?

— Spera, fără îndoială, acest lucru.

— Atunci am făcut bine! şopti ea, înainte de a relua cu voce tare: Vedeţi dumneavoastră,

ideea mi-a venit primindu-vă scrisoarea. Pentru un moment, am crezut că aleg o cale greşită. Sînt uşurată că nu-i deloc aşa.

— Pot să vă pun o întrebare personală, domnişoară Gartner?... Eraţi fericită la mătuşa dumneavoastră?

Cu sprîncenele încruntate, Andréa se juca cu vîrful degetelor pe spătarul fotoliului. În sfîrşit, îl privi pe notar în faţă.

— Nu, spuse ea. Unchiul şi mătuşa mea s-au ocupat de mine şi le sînt recunoscătoare pentru asta. Dar n-am fost niciodată fericită la ei.

— Hm. Naşul dumneavoastră se temea de aşa ceva.

— Cum asta? Nu-i cunoştea.

Domnul Adams îşi scutură pipa şi o îndesă din nou cu tutun. După care îşi scotoci toate buzunarele în căutarea chibriturilor. Cînd, în fine, pipa trăgea satisfăcător, se aşeză mai confortabil în canapea.

— Poate nu ar trebui să v-o spun, făcu el rar, dar asta v-ar putea ajuta. Cînd au murit părinţii dumneavoastră, Josh Field călătorea în Japonia. Imediat ce a aflat trista veste, s-a dus in America, la mătuşa dumneavoastră. Voia să vă adopte. Ea a refuzat să se despartă de dumneavoastră, dar a acceptat oferta lui de a vă

asigura costul educaţiei şi întreţinerii.

— Cum?! exclamă Andréa, aplecîndu-se spre el. Dar... dar n-am ştiut niciodată nimic!

— Nu, cred şi eu, spuse el ironic. Astfel că, vedeţi, era între dumneavoastră şi unchi o legătură mai puternică decît credeaţi.

— Şi eu mă simţeam obligată faţă de mătuşa mea..., spuse ea după un timp. Dar de ce a refuzat să-l lase să mă adopte? Nu m-a iubit niciodată!

— Natura omenească îşi are ascunzişurile ei. Sper că nu v-am tulburat, draga mea copilă. Aveam mult respect şi afecţiune pentru Josh Field şi, după mine, trebuia să ştiţi adevărul.

— Sînt foarte fericită că mi l-aţi spus, domnule Adams. Numai dacă l-aş fi ştiut mai devreme! Această descoperire clarifică multe.

După plecarea notarului, Andréa reflectă la ceea ce i se spusese. Puţin cîte puţin, crezu că întrevede mobilurile mătuşii sale. Josh Field fusese cel mai bun prieten al tatălui ei şi, fără îndoială, semănau. Doamna Turner trebuie să fi avut impresia că se răzbună astfel pe cumnatul său. Dar acceptase totuşi banii oferiţi de naşul lui Andréa. Toate acestea erau atît de monstruoase că tinerei i se făcu greaţă.

«Niciodată nu mă voi întoarce acolo! îşi

spuse. Niciodată!»

Rămase mai bine de o oră cufundată în reflecțiile ei. Un servitor chinez veni să o întrebe dacă dorea un aperitiv înainte de cină. Ea refuză zîmbind și urcă în camera sa ca să-și desfacă bagajele. După ce termină, se duse la recepție și expedie o telegramă familiei Turner pentru a-i informa că a ajuns cu bine la Singapore. Se îndrepta spre sala de mese, cînd o voce spuse lîngă ea:

— Scuzați-mă, dar cred c-am înțeles că mergeți la Perak?

Era un bărbat blond și subțire, în pantalon de dril alb și în cămașă de culoare deschisă.

— Nu vă supărați că vă abordez astfel. Vedeți dumneavoastră, la Perak nu sîntem decît în jur de treizeci de americani și, cînd auzim vorbindu-se de un nou venit, natural că ciulim urechile, reluă el cu un zîmbet dezarmant, ce-i descoperea dinții albi. Mă numesc Bradley, Mike Bradley și iau și eu avionul de mîine dimineață, domnișoară...?

Ea se prezentă.

— Sper că nu sînteți supărată, domnișoară Gartner?

— De ce să fiu?

— Fetele tinere și drăguțe sînt sfătuite

totdeauna să nu intre în discuţii cu necunoscuţi, spuse el cu un aer amuzat. Ascultaţi, ce-ar fi să luăm un pahar împreună? Vă voi vorbi de Perak. Numai dacă familia dumneavoastră nu vă însoţeşte! adăugă, cu o privire rapidă către mîna ei stîngă.

— Nu, sînt singură.

— O, cu atît mai bine. Mergem la bar? E mai răcoare acolo.

Andréa îl observă în timp ce el făcea comanda. Putea să aibă cam douăzeci şi şapte de ani şi alura lui părea a fi a unui *Don Juan*. «Cu totul opus doctorului Stransom», îşi spuse.

— De cîtă vreme sînteţi în Malaezia, domnule Bradley? întrebă ea cînd fură serviţi.

— De şase luni..., din nefericire pentru mine!

Deschise o tabacheră de aur şi i-o întinse şi ei.

— După părerea familiei mele, nu luam viaţa destul de în serios. M-au expediat aici, ca să mă facă să trăiesc dur un an sau doi. Putea fi şi mai rău, presupun. Şi pe dumneavoastră, ce vă aduce aici?

— O... o călătorie de afaceri, spuse Andréa pe un ton evaziv.

Mike Bradley îi inspira simpatie, dar domnul Adams îi vorbise de duşmanii pe care şi-i făcuse

naşul său; ar fi fost imprudent să aibă încredere în acest băiat, înainte de a-l cunoaşte mai bine.

— Dacă locuiţi la bungalow-hotel, să faceţi bine să purtaţi o mască de gaze. E sezonul durianului.

— Sezonul cui?

— Al durianului. Un fruct tropical delicios, dar care miroase a ou stricat. Tot oraşul e parfumat şi piaţa de fructe e chiar în faţa bungalow-ului.

— Ce noroc că nu locuiesc acolo! făcu ea rîzînd de curiozitatea lui. Perak-ul e mare?

Mike se răsturnă în fotoliul său şi-şi încrucişă picioarele. Tînăra îi remarcă pantofii lucraţi manual. Tabachera, bricheta, ceasul erau din aur. Evident, avea tot atîţia bani cît şi farmec.

— E un tîrguşor, spuse el. Are o piscină, unul sau două cinematografe, un singur magazin în stil american. E, mai degrabă, mort. Toată lumea se cunoaşte şi nimeni n-are altceva de făcut decît să mănînce, să doarmă şi să bîrfească. Şi, acum că misterul nostru local a dispărut, cronica scandalurilor nu mai are mare lucru de forfecat.

— Ce mister? Un bărbat? Cine e?

— Un bătrîn care trăia singur într-o casă imensă la marginea oraşului, explică el zîmbind. Refuza orice contact cu noi. Un personaj curios,

te asigur. Circula într-un Rolls antic, înaintea căruia flutura drapelul american. Un nebun bătrîn. Dar fasoanele lui ne furnizau subiecte de conversație.

— Nu se numea Field, din întîmplare?

— Ba da. Ați auzit vorbindu-se de el?

— Era nașul meu, spuse ea calmă.

— Doamne! strigă Mike, stînjenit în chip vizibil. Vă cer scuze. Natural, nu am spus-o cu răutate. Dumnezeule mare, iată cine-o să relanseze cancanurile. Aveți de gînd să trăiți în mausoleul acela? Nu, n-o luați în nume de rău. Din cîte se spune, e aproape un palat în interior. Un pic din castelul *Frumoasei din pădurea adormită*, înconjurat de o junglă de nepătruns.

Andréa recunoscu că avea să stea o vreme în casa nașului său.

— Veți fi principalul subiect de conversație timp de săptămîni întregi la Perak, remarcă el. Toată lumea va dori să vă vadă. Mă întreb ce reacție va avea doctorul Stransom.

— Doctorul Stransom? Am făcut cunoștință cu el în timpul călătoriei.

— Adevărat? A, așa-i: a fost în America la nu știu ce conferință, chiar după moartea bătrînului... a nașului dumneavoastră. Ce părere aveți despre el?

— Îl cunosc puţin. De ce să aibă o reacţie anumită la venirea mea?

—E singurul american cu care naşul dumneavoastră era în termeni buni. Şi nu iubeşte prea mult femeile. Nu ştie cine sînteţi, presupun?

— Nu, nu cred.

— Ah, domnişoară Gartner, cu dumneavoastră, Perak-ul va regăsi puţină însufleţire! Avem multă nevoie.

O văzu îngrijorată şi adăugă:

— Nu vă sinchisiţi. Bîrfele vor înceta de la sine, cînd vor vedea că sînteţi o femeie ca toate celelalte şi, pe deasupra, şi fermecătoare.

Vorbea cu un zîmbet încîntător şi nu puteai să te înşeli în privinţa admiraţiei care-i strălucea în ochii negri. Andréa simţi că roşeşte uşor.

— Veţi accepta să cinaţi cu mine? relua el. Nu vă puteţi petrece singură prima dumneavoastră seară la Singapore. Şi mi-ar plăcea să vorbim despre această situaţie interesantă. Spuneţi *da*, vă rog.

Andréa încercă să-şi imagineze reacţia Turnerilor dacă ar vedea-o într-un bar, în compania unui necunoscut, care tocmai o invitase la cină. Doctorul Stransom ar avea, de asemenea, un aer dezaprobator.

— Păreţi să ezitaţi, spuse Mike cu o voce

glumeaţă. Vreţi să-l aduc pe directorul hotelului? El v-ar putea asigura că sînt un cetăţean respectabil.

Tînăra începu să rîdă. Veselia, nepăsarea lui îi plăceau.

— Mulţumesc, domnule Bradley. Aş fi încîntată să cinez cu dumneavoastră, răspunse cu o eleganţă perfectă.

Doi

— Iată-ne și aici! Perak, inima mistică a Orientului!

Mike Bradley zîmbi zeflemitor, întinzîndu-și mîna către acoperișurile ce străluceau în amurgul soarelui.

Aparatul execută un viraj larg și orașul dispăru din raza lor vizuală. Avionul nu avea aer condiționat și aerul din cabină era ca dintr-o seră. Andréa avea miinile umede.

Începuseră să piardă din înălțime și tînăra zări

o stradă mare, mărginită de grădini imense. În fața unui garaj era o mașină; un vînzător de înghețată pedala pe tricicleta sa.

— Gopeng Road, spuse Mike. Aici locuiesc chinezii bogați și majoritatea americanilor. Clubul de înot e un pic mai departe, dar n-o să ai nevoie să te înscrii în el; ai propria dumitale piscină.

— O piscină? întrebă stupefiată.

— Nu știai? Domnul Field a construit-o cînd a cumpărat casa. Nici unul dintre noi n-a văzut-o, dar, dacă e să credem zvonurile, e demnă de Hollywood.

— Nu știam nimic. Mi s-a spus doar de casă, de grădini și de cîteva parcele de pămînt.

— Cîteva parcele, zău? făcu el. E puțin spus. Practic, pe domeniu se găsește un sat. Nașul tău se ocupa cu reabilitarea prizonierilor eliberați și le distribuia pămînt. Dar liniștește-te, din cîte știu eu, nici unul nu-i vreun criminal periculos.

— Dumnezeule, zise Andréa, nu mă așteptam la locatari. Unde se află proprietatea? Se poate vedea de aici?

El scutură din cap.

— E pe partea cealaltă a orașului. Știi ceva, permite-mi să te însoțesc. Mă deranjează ideea

de a te vedea aventurîndu-te singură în necunoscut.

Aparatul se pregătea să aterizeze. Își strînseră centurile de siguranță.

— Foarte amabil din partea ta, Mike, spuse tînăra, însă prefer să fiu singură. Servitorul vorbește americana. Totul va fi bine.

— Cum dorești, răspunse el neconvins.

După o scuturătură, roțile scrîșniră pe pista supraîncălzită. Andréa îi mulțumi fermecătoarei stewardese chinezoaice și coborîră.

«Iată-mă, într-adevăr, la celălalt capăt de lume!» își spuse Andréa cu un fel de uimire.

Mike luă valiza tinerei și se îndreptară spre clădirea vamei. Cîteva taxiuri staționau și ea se întrebă care era al ei. Tocmai îl privea pe vameșul indian scotocindu-i rapid prin valiză, cînd Mike îi atinse brațul; văzu lîngă ei un chinez mic și slab.

— Bun venit la Perak, domnișoară Gartner! spuse el cu o voce cîntată. Sînt Chen, servitorul Numărul Unu al lui Tuan Field și sînt la dispoziția dumneavoastră.

Se înclină adînc, arătîndu-și țeasta netedă și strălucitoare ca pielea lăcuită.

— Bună ziua, Chen! spuse Andréa veselă întinzîndu-i mîna.

Dar el se mulţumi să facă o nouă reverenţă.

— Maşina vă aşteaptă, o anunţă servitorul.

Puţin dezorientată, se întoarse spre Mike să-i spună *la revedere* şi-l văzu făcîndu-i uşor cu ochiul.

— Ce-ar fi să luăm în seara asta un pahar la Club? sugeră el. Ca să nu îţi petreci singură prima ta seară aici. Am să trec să te iau la ora opt şi o să te prezint cîtorva americani.

— Eşti sigur că ai timp?

— Pentru tine, oricînd.

— Atunci, voi fi gata la opt, spuse întinzîndu-i mîna cu un zîmbet.

El îi reţinu îndelung degetele şi strălucirea care-i fulgeră în priviri o făcu pe Andréa să roşească uşor.

Îl urmă pe Chen. La capătul parking-ului staţiona un Rolls-Royce antic cu pavilion american. Chen o conduse spre maşină. «Ce lux!» gîndi, în timp ce se instala pe bancheta din spate. Chen se aşeză la volan şi străbătură aeroportul spre stradă.

După ce traversă oraşul, Chen acceleră şi o luă pe o stradă lăturalnică, mărginită pe o parte de coline împădurite, iar pe cealaltă parte de un pîrîu leneş.

Drumul se dovedi mai lung decît îşi imaginase

ea și simți o ușoară amețeală. La un moment dat, mașina încetini și trecu pe sub un portal mare, aflat deasupra unei arcade. Aleea nisipoasă era mărginită de pajiști și de arbuști bine întreținuți.

Aproape imediat, mașina făcu o curbă și, pentru prima oară, Andréa își descoperi moștenirea: *Casa cu șapte fîntîni*.

Chen încă nu întrerupsese contactul cînd Andréa coborî grăbită ca să contemple în tăcere spectacolul ce i se oferea.

Casa lungă și joasă avea un acoperiș ridicat în stil chinezesc, pereți albi și obloane verzi. O verandă spațioasă se întindea de-a lungul întregii fațade și plantele agățătoare în floare se răsuceau în jurul stîlpilor ce susțineau acoperișul.

Din acel moment, Andréa înțelese că avusese dreptate venind.

— Pe aici, vă rog.

Glasul lui Chen o smulse din contemplație. Fără nici un cuvînt, îl urmă și, de la verandă, trecură printr-o ușă masivă din lemn de teck, într-un vestibul cufundat în penumbră și aerisit de ventilatoarele ce se învîrteau pe plafon.

Șase perechi de ochi negri îi întîlniră pe cei ai tinerei.

— Iată-i pe servitorii dumneavoastră, domnişoară Gartner, spuse Chen.

Şase capete brunete şi netede se înclinară cu respect. Ca un ofiţer care-şi prezintă unitatea la inspecţie, Chen înşiră şase nume asiatice. Ultimul aparţinea unei păpuşi chinezeşti în tunică de stambă scrobită şi în pantaloni largi. Se numea Ah Kim.

Chen bătu din palme şi toţi dipărură, în afară de tînăra chinezoaică. El îi adresă cîteva cuvinte în limba sa şi se întoarse spre Andréa.

— Nu vorbeşte prea bine americăneşte. Dacă aveţi greutăţi să vă înţelegeţi, sunaţi şi voi veni.

După plecarea lui, Ah Kim o invită pe Andréa s-o urmeze. Trecură într-o anticameră şi, de acolo, într-o încăpere mult mai mare, unde era într-adevăr răcoare. Andréa urma să descopere mai tîrziu că o parte a clădirii avea aer condiţionat. Lumina aurie a soarelui se strecura printre perdelele veneţiene de un verde pal.

Patul imens, din lemn încrustat cu sidef, era acoperit cu o mătase albă ca fildeşul, brodată cu flori stacojii. Un divan jos încărcat de perne de brocart, un dulap masiv bogat sculptat şi o comodă de lac roşu completau mobilierul. Pe pardoseala verde erau covoare de Boukhara. În timp ce făcea duş în sala de baie alăturată,

Andréa auzi că i se aduc bagajele. Cînd reveni în cameră, Ah Kim îi așezase pe pat lenjerie și o cămașă curată.

După ce se îmbrăcă și se aranjă, camerista o conduse pe verandă, unde ceaiul era servit lîngă un fotoliu de bambus. Tocmai își termina a doua ceașcă de ceai cînd reapăru Chen.

— V-ar place să vă arăt casa? îi spuse el.

— O, desigur, răspunse Andréa ridicîndu-se cu o săritură. Camera mea era a domnului Field, Chen?

— Nu, doamnă. Camera lui este în cealaltă parte a curții.

Andréa nu uită niciodată această primă vizită. Fiecare cameră îi părea și mai frumoasă decît precedentele. Cînd ajunseră în salon, scoase fără să vrea un țipăt de plăcere. Aici totul era în tonuri de gri, de la griul porumbac al pereților pînă la griul închis al tapiseriei fotoliilor și canapelelor. Dădea senzația de prospețime și spațiu.

Erau pe punctul de a părăsi încăperea, cînd un tablou agățat într-o firidă atrase atenția tinerei. Reprezenta o casă albă deasupra unei plaje. Avu impresia vagă că-l mai văzuse și se apropie. În colțul din stînga jos, era semnat M. Gartner. Regăsea aici, pe peretele salonului

naşului ei, o amintire a paradisului pierdut al copilăriei.

— Nu vă simţiţi bine?

— Nu e nimic, Chen.

Îşi înghiţi lacrimile care-i ardeau pleoapele.

— Tabloul acesta reprezintă casa unde m-am născut. Tatăl meu l-a pictat. A murit demult.

Chinezul nu spuse nimic, dar o expresie curioasă îi traversă privirea.

— Vreţi să vedeţi curtea? întrebă el după un moment.

— Da, bineînţeles.

— Pe aici, vă rog.

Chen ridică draperia care acoperea un glasvand, îl deschise şi se dădu într-o parte. Orbită la început de insuportabila strălucire a soarelui, Andréa se trezi într-un fel de grădină închisă. În centrul ei, se înălţa un arbore acoperit de flori albe, sub care se afla un leagăn capitonat. Puţin mai departe, un bazin încercuia un piedestal de piatră sculptată.

— Un moment, vă rog, spuse Chen.

Se apropie de un perete şi apăsă un buton. După un şuierat uşor, deasupra bazinului urcă o perdea lichidă, atît de brusc încît Andréa tresări.

— Da, bineînţeles, fîntînile! strigă ea.

Şi se apropie alergînd.

Erau șapte jeturi de apă. Cel mai înalt țișnea pînă în vîrful soclului; celelalte șase cădeau la loc în cascade piezișe, ca petalele unei minunate flori scînteietoare.

— Cît e de frumos! exclamă. Și muzica asta...

Cînd se întoarse, vrăjită, Chen nu mai era acolo.

Timp de o oră, privi jocul fîntînilor arteziene. Ușoarele izbucniri ale apei aveau ceva nespus de liniștitor și, în curînd, Andréa se întinse în leagăn și se lăsă cuprinsă de somn.

Puțin înainte de ora opt, auzi zgomotul unui motor. Cîteva minute mai tîrziu, o mașină joasă, de culoare crem, apăru pe alee și se opri făcînd să scîrțîie pietrișul. Mike coborî vioi. Ea îi văzu smokingul alb și se felicită că-și alesese o rochie de mătase verde.

— Bună seara! Ești foarte seducătoare! spuse el.

O întîmpină pe verandă și-i sărută mîna cu un gest care ar fi părut pretențios la oricare altul. Cei doi se instalară pe fotoliile de bambus.

— Ai aici o proprietate frumoasă, remarcă tînărul. Ce părere ai, acum că ai văzut-o?

— E cea mai frumoasă casă care ar putea exista. Mi-ar place să trăiesc aici.

— Credeam că ai alte intenții, spuse el.

Luă shaker-ul de pe masa rulantă şi-l scutură ca un expert.

— O, nu! N-am să stau decît foarte puţin timp, explică Andréa.

— Păcat! Speram să te văd intrată în comunitatea noastră. Deci, care îţi sînt planurile?

— Nu ştiu încă prea bine, zise ea gînditoare.

Mike îi întinse un cocktail şi tînăra sorbi cu prudenţă o înghiţitură.

— Îţi place? E un Bradley special.

Ea aprobă politicoasă din cap, dar băutura i se părea puţin cam amară.

— Apropo, reluă el, vestea sosirii tale s-a răspîndit ca o dîră de praf.

— O, Doamne, n-am chef să mă întîlnesc cu toţi oamenii aceia! spuse ea cu o voce ezitantă.

— Nu te îngrijora; voi veghea asupra ta. Dacă ai terminat paharul, vom pleca. Ia-ţi o haină; serile sînt răcoroase.

Andréa îşi muşcă buzele. Unica sa haină călduroasă era o vestă de lînă gabenă. Dar Ah Kim se arătă în prag: aducea un şal de mătase albă.

— Noaptea rece foarte. Domnişoara luat asta.

— Mulţumesc, Ah Kim, spuse Andréa recunoscătoare.

— A fost o idee bună să ridic capota, altfel

curentul îți deranja părul, declară Mike coborînd din verandă pe peron.

— Păcat! Un pic de vînt m-ar fi însuflețit.

Tînărul o instală în mașină cu precauțiile pe care le iei cînd umbli cu un bibelou de porțelan.

La lumina farurilor, aleea părea mai neliniștitoare ca ziua. Andréa fu cuprinsă de un frison.

— Ți-e teamă? întrebă Mike privind-o.

— Da. Îmi imaginez șerpii care trebuie să colcăie prin tufele astea.

— Și, de asemenea, porcii sălbatici. În locul tău nu m-aș plimba singur pe aici nici ziua.

— N-am nici cea mai mică intenție s-o fac.

Părăsiră domeniul și intrară în stradă.

— Cum e acest Chen? întrebă Mike. Nu-mi place deloc să te știu singură aici, noaptea.

— O, voi fi în perfectă siguranță, spuse ea convinsă. Chen mi se pare grozav și Ah Kim, pe care tocmai ai văzut-o, e încîntătoare.

— Nu știi niciodată cum stai cînd ai de-a face cu chinezii. Îți fac plecăciuni ani de zile și, într-o bună zi, te sugrumă, fără nici cea mai mică remușcare, dacă le pică bine.

Andréa îi aruncă o privire speriată, iar el adăugă precipitat:

— Nu, tu nu trebuie să te temi deloc. Nașul

tău era în termeni foarte buni cu ei. Totuşi, ai grijă să ştie bine cine-i stăpînul. Dacă nu, vor profita de slăbiciunea ta.

Ea schimbă vorba, punîndu-i întrebări despre maşina lui; în curînd, ajunseră la club.

În faţa intrării, erau aliniate maşini, una mai luxoasă ca cealaltă. Prin ferestrele deschise, se auzea larmă de voci. Andréa se simţi cuprinsă de o timiditate de neînlăturat.

— Calm. Nu te vor mânînca, îi zise Mike ajutînd-o să coboare. Ne vom instala într-un colţ liniştit şi vom vedea cine ne va căuta primul.

Barul nu era departe de uşa de la intrare, dar Andréa avu impresia că parcurge o sută de metri. Mike se instală pe un scaun înalt, lîngă ea.

— Ce vrei? Martini?

— O citronadă, te rog, spuse ea cu o voce încordată.

— Hai, îţi trebuie un întăritor. Alt Bradley special?

— Nu, serios. Fără alcool.

— Cum vrei. O citronadă şi un wisky dublu, comandă Julien barmanului cu faţa de maimuţă. Ei, cum ţi se pare? o întrebă el pe tînără, arătîndu-i pe cei din sală, reflectaţi într-o oglindă mare, în spatele tejghelei.

Andréa le aruncă o privire scurtă. Majoritatea păreau în vîrstă. Totuşi, într-un colţ, la o masă lîngă fereastră, stătea un grup de tineri printre care o blondă decolorată se lăsa curtată de cîţiva bărbaţi cu figuri de fanfaroni. Tînăra nu apucă să-i răspundă. O voce strigă:

— Mike, ticălosule! De ce n-ai venit vineri la seara mea de primire?

O femeiuşcă îndesată cu o alură extravagantă, cu ochi negri şi strălucitori şi plete albăstrui se apropiase prin spatele lor şi-l măsura pe Mike cu un aer pe jumătate supărat, pe jumătate ademenitor.

— Bună, Madge. Îmi pare rău, în seara aceea am lucrat. N-ai primit bileţelul meu? întrebă el sărutîndu-i degetele grăsuţe.

— Tu să lucrezi? Nu cred o iotă. Fără îndoială că ai avut întîlnire cu una din frumoasele tale chinezoaice! Creatură groaznică, ce eşti! zise ea lovindu-l cu evantaiul peste mînă.

Mike tuşi.

— Madge, ţi-o prezint pe domnişoara Andréa Gartner, făcu el cam repede. Andréa, doamna Carshalton.

— Bun venit la Perak, copila mea! zise femeia, examinînd-o pe tînără din cap pînă în picioare. Deci, tu eşti fina domnului Field. Moar-

tea lui ne-a tulburat pe toţi. Era un om minunat!

— L-aţi cunoscut bine? întrebă Andréa.

Remarca o surprindea, ţinînd cont de ceea ce auzise despre naşul ei.

— Ei bine... Nu intim, bineînţeles. Vezi tu, era mai degrabă rezervat, ca atîţia oameni străluciţi. Dar eu am avut totdeauna o mare admiraţie pentru el şi, dacă te pot ajuta cu ceva, nu ezita să mi-o spui.

— E foarte drăguţ din partea dumneavoastră.

— Voi fi încîntată, să ştii. Găsesc că e foarte curajos din partea ta să vii aici singură-singurică. Ce părere ai despre casă?

— N-am avut timp s-o văd toată.

— Nu, desigur. Mike, de ce n-o aduci pe domnişoara Gartner la masa noastră? Toată lumea se grăbeşte s-o cunoască. Eşti un egoist groaznic!

În ora care urmă, Andréa fu prezentată unei mulţimi de oameni, care-i vorbiră toţi în termeni elogioşi despre naşul ei. Îi venea greu să creadă că el fusese la cuţite cu ceilalţi americani şi că trăise într-o adevărată pusnicie. Totuşi, însuşi Mike i-o confirmase.

Tînăra îl asculta pe un bărbat, cu mustaţă roşcată, care povestea o anecdotă încîlcită, cînd doamna Carshalton făcu semne largi unei nou-

venite. Andréa se întoarse și văzu lîngă ușă o tînără cam de vîrsta ei.

— Vino, dragă Kara! o chemă imediat doamna Carshalton.

După o ezitare, tînăra se apropie.

Chiar dacă n-avea o siluetă perfect proporțională sau trăsături clasice, regulate, Kara Maitland atrăgea atenția. Avea părul negru, ochii albaștri și tenul lăptos, totul fiind pus în valoare de o rochie de muselină stacojie, pe care o purta cu nonșalanța superbă a unui manechin de profesie. Pe una din încheieturile ei delicate, trona o brățară de argint cu pietre imitînd rubinele, iar unghiile ca migdalele îi erau lăcuite în aceeași culoare. La apropierea ei, bărbații se ridicară în picioare.

— Domnișoară Gartner, spuse Madge, permite-mi să ți-o prezint pe Kara Maitland.

— Fii binevenită în mica noastră comunitate, domnișoară Gartner! spuse tînăra cu o voce puțin voalată.

Nu catadicsi să-i zîmbească și Andréa percepu o nuanță de ironie sau de ostilitate. Lîngă această frumusețe triumfătoare se simțea fadă cu rochia ei pastelată și părul bălai.

— Tatăl Karei e aici din partea UNESCO, preciză doamna Carshalton.

— Sînteţi de mult timp în Malaezia? întrebă Andréa.

— De şase luni, răspunse laconic cealaltă.

— Şi vă place aici?

Kara îşi aprinse o ţigară turcească. Formă un cerculeţ de fum şi-l privi urcînd spre tavan, înainte de a răspunde.

— Un orăşel ca atîtea altele. Nu prea sînteţi o cine ştie ce călătoare, aşa-i?

Andréa scutură din cap.

— Eu mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă alergînd de ici colo, spuse Kara cu o voce blazată. După un timp, toate oraşele se aseamănă. Diferă clima sau hotelurile, dar oamenii sînt toţi după acelaşi vechi tipar. Asta sfîrşeşte prin a fi monoton.

— Hai, Kara, fără cinisme în faţa domnişoarei Gartner, interveni doamna Carshalton. La vîrsta voastră, viaţa ar trebui să fie o aventură pasionantă.

Kara o privi cu un dispreţ abia ascuns.

— Eşti aceeaşi veşnică optimistă, Madge.

— Îţi vei schimba tu părerea cînd te vei îndrăgosti.

— Şi, după tine, cui ar trebui să-mi dăruiesc inima pură? Unuia dintre colaboratorii tatei? Sînt prea prost plătiţi. Nu cred că aş aprecia

mizeria, chiar în plină fericire.

Madge plesni din limbă cu dezaprobare.

— Sînt cîteva partide frumoase la Perak, draga mea. De exemplu, doctorul Stransom. E foarte seducător și, din cîte cred, foarte bogat.

Kara începu să rîdă.

— Nicholas Stransom e însurat cu munca lui, Madge. Dacă vreodată ar consimți să se abată din drum, ar face-o pentru o fată serioasă, care n-ar vedea nici un inconvenient în a-l împărți cu bolnavii indigeni.

Își stinse țigara în scrumieră și-și aprinse imediat alta.

— Mă întreb, totuși, dacă stimabilul nostru doctor e chiar așa de distant precum pare, reluă gînditoare. Ar fi amuzant de descoperit.

Doamna Carshalton se întoarse spre Andréa.

— Doctorul Stransom e un bărbat foarte auster, care-și exercită meseria în cartierul chinezesc. Dumnezeu știe de ce-i preferă pe asiatici americanilor.

— L-am cunoscut. Am înțeles că el și nașul meu erau foarte legați.

Cele două femei manifestară un brusc interes pentru această noutate.

— Unde ai putut să-l întîlnești? întrebă Kara. Credeam că ai venit chiar azi.

— Eram în același avion, vecini de scaune. Dar el și-a petrecut cea mai mare parte citind.

— Asta-i el! remarcă amuzată Kara. Dacă Stransom s-ar trezi lîngă Venus pe o insulă pustie, ar rămîne cufundat în vreo carte foarte erudită. Se spune că l-a înșelat o fată pe cînd era tînăr și naiv și, de atunci, le tratează pe toate celelalte cu un fel de dispreț curtenitor. Biată fetiță, n-ai avut o călătorie prea veselă!

— Domnișoara Gartner a făcut cunoștință și cu Mike, la Singapore. El a adus-o aici în seara asta, preciză doamna Carshalton.

— Adevărat? Treci de la o extremă la alta. Mike e la fel de vulnerabil pe cît e Stransom de indiferent. Nu-l lăsa pe Mike să-ți sucească capul cu farmecul lui, domnișoară Gartner: vei evita astfel dezamăgirile.

Exact în acel moment, cel despre care vorbeau le găsi și se cocoță pe mînerul fotoliului lui Madge Carshalton.

— Bună seara, Kara. Ce face tatăl tău? întrebă el.

— Mulțumesc, bine. Te-ai distrat cu adevărat la Singapore?

— Da, mi-a făcut bine să mă amuz puțin. Trebuie, din cînd în cînd, să mai ieși din cocina asta.

Schimbul de replici era atît de banal, încît Andréa se întrebă dacă nu-şi imaginase ea o ostilitate ascunsă între cei doi.

— Cred că e timpul să te conduc acasă, îi spuse Mike. Ziua a fost lungă şi trebuie să fii obosită.

— Într-adevăr, mi-e puţin somn, mărturisi ea surîzînd.

— Nu te agita o săptămînă sau două. Cînd încerci să păstrezi ritmul vieţii obişnuite aici, eşti epuizat rapid de căldură.

— Da, clima e într-adevăr neplăcută, pînă te obişnuieşti, sublinie doamna Carshallon. Va trebui să veghem asupra ei, Mike.

— Va fi o plăcere pentru mine.

Mike o luă de mînă şi o ajută să se ridice.

— Noapte bună, Madge! Noapte bună, Kara!

Traversară holul şi se treziră afară, în noapte.

— Nu-mi dădusem seama că aerul era aşa de înăbuşitor înăuntru, remarcă Andréa.

— Ţi-a fost deajuns?

— Nu, de ce? Domnişoara Maitland este absolut răpitoare. Cum reuşeşte să-şi păstreaze tenul acesta cu aşa o climă?

Mike izbucni în rîs.

— Eşti prima femeie care n-o vorbeşte de rău pe Kara pe la spate. Majoritatea femeilor sînt

teribil de geloase pe ea şi le face plăcere s-o facă bucăţele.

— Ar fi greu. N-am întîlnit niciodată pe cineva atît de atrăgător.

— Aşteaptă s-o vezi într-o criză de furie. Sub aerul ei blazat se ascunde o pisică sălbatică.

Tonul lui Mike lăsa să se înţeleagă că avusese de pătimit din cauza temperamentului Karei.

— Nici de data asta nu vei avea ocazia să mergi cu maşina fără capotă, spuse el ajungînd lîngă maşină. Nu ţin să răceşti din prima seară.

Înghiţise o cantitate zdravănă de whisky, dar părea perfect lucid. Conducea chiar mai încet decît la venire.

— Te-am observat, îi spuse el brusc. M-a intrigat ceva la tine şi nu ştiu exact ce. Ce fel de viaţă duceai în America? Lucrai?

— Nu, din păcate. După ce mi-am terminat studiile, aş fi vrut să lucrez în publicitate, dar, pînă la urmă, am rămas acasă ca să-mi ajut mătuşa.

— Foarte bine. Cea mai mare parte a femeilor sînt atît de ocupate să-şi facă o carieră încît nu mai au timp să fie feminine.

— Nici tu nu ţi-ai luat munca prea în serios, remarcă abil Andréa.

— După părerea mea, făcu el zîmbind, viaţa e

făcută ca să fie trăită. Vezi, toți indivizii ăștia care se chinuie să facă avere: mor de inimă înainte să aibă timp să se bucure de ea. Cred că, din acest punct de vedere, ești diferită de celelalte femei: ai, în același timp, frumusețe și inteligență. Lucru rar!

El îi luă mîna.

— Norocul meu că mă aflam ieri seară la Singapore! adăugă dulce.

Tînăra se desprinse.

— Numai ieri? întrebă cu o ușoară ironie.

Un moment stăpîni tăcerea. Andréa se întrebă dacă-l jignise. Ei și, cu atît mai bine, își zise.

— Te-au pus în gardă împotriva mea? întrebă el.

— Deloc. De ce?

— Așa m-am gîndit.

Își aprinse o țigară. La lumina brichetei, ea îl văzu încruntînd din sprîncene. Kara, își aminti tînăra, o sfătuise să nu-l ia în serios. Dacă se va împrieteni cu Mike, va trebui să fie cinstită cu el. Orice atitudine falsă ar complica lucrurile.

— Trebuie să-ți spun ceva, zise. Dacă îți par diferită de altele, e din cauză că nu sînt prea sofisticată. Am dus pînă acum o viață destul de mediocră și...

Își căuta cuvintele.

— Şi nu eşti obişnuită să fii ţinută de mînă de un străin, încheie Mike.

Andréa simţi că roşeşte şi se bucură că e noapte.

— Fără îndoială că ţi se pare ridicol, dar nu ţin atît de mult să mă schimb.

— Nici eu nu cred c-aş vrea să te văd schimbîndu-te, spuse el, cu o nuanţă de amuzament prietenos în voce. Bun, acum ştim cum stăm. Pot să vin să te văd mîine?

— Sigur. Am să-ţi arăt casa şi fîntînile arteziene.

Ajunseseră în faţa peronului. Andréa zări pe verandă ceva ca un pachet gros de haine.

— Ce poate fi asta? întrebă ea cu o voce plină de teamă.

— Cîinele tău de pază. Unul dintre grădinari, cred.

— Doar n-o să-şi petreacă aşa toată noaptea?

— Bineînţeles că da. Face parte din obligaţiile sale. Judecînd după sforăiturile lui, se simte foarte bine.

— Atunci nu-l vom deranja. Mulţumesc, Mike, şi noapte bună!

— Pe mîine! Noapte bună, Andréa!

Abia cînd se cufundă în patul mare, tînăra îşi dădu seama cît era de obosită. Ziua aceasta

fusese una din cele mai lungi din viaţa ei. Totul era atît de nou, atît de străin! Mîine îşi va lua micul dejun lîngă fîntîni şi va explora restul domeniului. Mîine... Pleoapele i se închiseră şi adormi cu un suspin fericit.

• • •

Andréa deschise ochii şi contemplă plafonul cu o privire uimită. Recunoscînd camera, se aşeză pe marginea patului şi, cu vîrfurile picioarelor, îşi căută papucii. Cînd ridică storul veneţian, soarele strălucitor al dimineţii tropicale invadă cu valuri de lumină camera. Pe comoda de lac roşu, pendula arăta trecut de şapte.

După ce-şi făcu toaleta, îmbrăcă o rochie de bumbac roz şi ajunse fără zgomot în verandă. Nu era nimeni şi atunci coborî în curte. Fîntînile erau împietrite, dar bazinul strălucea în soare. Pe cînd culegea nişte petale albe şi pufoase căzute în timpul nopţii din migdal, auzi deodată un zgomot ca de plonjon în apă. Îşi aminti de existenţa unei piscine, trecu pe sub arcada pridvorului şi traversă pajiştea. Sub trambulină se lărgeau cercuri concentrice, dar, la prima vedere, piscina părea pustie. Văzu atunci o tabacheră lucind în iarbă. Un zgomot uşor îi

atrase atenţia. Se întoarse rapid şi avu timp doar să zărească un cap brun care dispăru imediat într-o ţîşnire de apă. Acum ştia unde să se uite şi distinse o formă bronzată care se îndrepta spre ea. La cîţiva metri de margine, înotătorul ieşi la suprafaţă, apucă scara şi se ridică pînă la ghizdul de ceramică.

Era doctorul Stransom.

Cîteva clipe nesfîrşite se măsurară la fel de surprinşi.Trupul lui bronzat, bine legat, strălucind de apă în bătaia soarelui, o cutremură. Îl privea fascinată, fără să-şi poată desprinde ochii de pe umerii lui puternici. Brusc, palmele i se umeziră şi pulsul i se acceleră. Simţi cum i se pune un nod în gît şi cum obrajii îi ard în flăcări.

Corpul acesta bărbătesc era de o frumuseţe aproape revoltătoare.

Doctorul încreţi pleoapele.

— Ce dracu' faci aici? întrebă el.

Întrebarea lui o luă pe nepregătite. Vag, se gîndi că ea ar fi trebuit să o pună, pentru că el era cel ce venise pe neanunţate la ea acasă.

Dar, cum prezenţa bărbatului din faţa ei o tulburase prea mult, nu reuşi decît să bîlbîie cu greutate:

— Lo... locuiesc aici...

Apoi, brusc, îşi regăsi sîngele rece. De ce

continua bărbatul acesta să o trateze ca pe un copil? Era o femeie în toată firea şi nu putea să accepte impertinenţa din partea nimănui, chiar şi dacă venea din partea unui bărbat extrem de atrăgător.

«Asta e! îşi spuse. E un bărbat extrem de atrăgător!» Ruşinată şi mîniată de acest gînd, spuse cu voce înţepată:

— Sînt la mine acasă. Domnul Field mi-a lăsat casa prin testament.

El îşi trecu mîna pe frunte, apoi prin păr. În loc să fie cîtuşi de puţin stînjenit, părea că situaţia îl amuză.

«Nimic nu-l poate scoate din calmul acesta englezesc?» se întrebă ea furioasă.

Cu un zîmbet ironic în colţul buzelor, doctorul spuse cu aparentă părere de rău:

— E vina mea, din cîte se pare. Field îmi dăduse voie să folosesc piscina. Nu ştiam că a venit noua proprietară. Nu te voi mai deranja.

Andréa nu avu timp să-i mai răspundă; bărbatul îşi ridicase deja tabachera şi se îndepărta.

«Imposibil! Bărbatul acesta crede că poate să îşi bată joc de mine!» Ar fi avut chef să-i strige ironic în urmă: «Ce păcat!», dar de pe buze îi ţîşniră alte cuvinte:

— Doctore Stransom!

Se întoarse. Corpul musculos îi strălucea umed. Andréa se îndreptă spre el, cu capul uşor şi ezitant.

Doctorul rămăsese nemişcat, privind-o cum se apropie. O flacără ţîşni din ochii lui, întrezărind prin materialul subţire al rochiei, contururile trupului subţire şi tînăr, dar se stinse imediat în faţa zîmbetului ei deschis şi fermecător.

— Nu pleca, te rog! De ce n-ai folosi în continuare piscina?

El nu răspunse nimic şi ea continuă:

— Domnul Field era naşul meu. Nu ţi-a spus niciodată că mi-a lăsat proprietatea lui?

— N-am vorbit niciodată despre asta, spuse el scurt.

Privirea i se fixă într-un punct aflat în spatele ei. Întorcîndu-se, tînăra îl văzu venind pe Chen ducînd o tavă, aşezată pe o masă cu rotile, sub o umbrelă dungată.

— Bună ziua, Mem! Bună ziua, Tuan!

— Bună, Chen! Cum de ai ghicit că eram aici? întrebă Andréa.

— Nu ştiam, Mem. Cafeaua era pentru Tuan doctor.

— Aha. Ei bine, îmi aduci şi mie o ceaşcă?

— Da, Mem.

După ce făcu o plecăciune, Chen se întoarse

în casă.

— Nu vrei să te aşezi, doctore Stransom?

El ezită puţin înainte de a se aşeza, ridicînd din umeri.

— Cred că-ţi pui nişte întrebări, zise el. Mi-e teamă că Chen nu înţelege că situaţia s-a schimbat. Să-ţi explic: piscina clubului nu e deschisă la ora asta. Cînd trăia naşul tău, treceam pe aici în drum spre cabinetul meu, să înot puţin şi să beau o ceaşcă de cafea.

— Nu văd nimic surprinzător în asta. Nu e cazul să-ţi schimbi obiceiurile din cauza mea.

Andréa umplu ceaşca şi i-o întinse.

— Nu, ia-o tu. Eu am să aştept. Pot fuma?

— Sigur. Dacă aş fi ştiut din timpul călătoriei că ai fi fost prietenul naşului meu... M-am purtat stupid la Ragoon şi trebuie să-ţi fi făcut o impresie proastă. Sper că nu mă vei judeca prea sever, spuse tînăra roşind uşor.

— Nu sînt arbitru monden aici la Perak, domnişoară Gartner.

— Nu asta voiam să spun. Dar totul e aşa de nou pentru mine! Aş vrea să pot cere cuiva cîte un sfat la nevoie.

— Vei găsi toţi sfătuitorii care îţi vor trebui, spuse el ironic.

— Posibil, dar sfaturile lor vor fi bune?

— De ce ar fi bune ale mele? Nu aveai atîta încredere în mine la Ragoon.

Tînăra îşi muşcă buzele. Nu o ajuta deloc. Ceva din sufletul ei îi spunea că putea avea încredere în acest om tăcut şi ciudat, care o atrăgea şi o îndepărta cu brutalitate de el în acelaşi timp.

Şi ea avea acum nevoie de un ajutor, de un prieten pe care să se poată baza. E adevărat că Mike Barclay se oferise, dar doctorul îi inspira mai multă încredere.

— Din cîte mi s-a spus, erai una din puţinele persoane care l-a cunoscut bine pe naşul meu. Fără îndoială, împărtăşeaţi aceleaşi opinii. Aş vrea să acţionez conform vederilor sale.

Întoarcerea lui Chen întrerupse discuţia. Andréa îi mulţumi cu un zîmbet. După ce plecă, Andréa reluă:

— Nu cred că-i plac.

— Nu te cunoaşte încă. Ia te uită, bătrînul Seng. Nu prea şi-a pierdut timpul.

Ea îi urmări privirea şi văzu un chinez bătrîn ieşind precaut dintre arbuşti. Ducea o valiză mare într-o mînă şi un balot în cealaltă.

— Seng e un *baranb*... un vînzător ambulant, explică Stransom. Trece pe aici o dată pe lună. Trebuie să fi mirosit că ai venit. Să te scap de

el?

— Nu, te rog. Aş vrea să văd ce are de vînzare. De ce se apropie aşa de prudent?

— E un tîlhar bătrîn. Chen l-ar fi dat afară.

La cîţiva paşi de ei, chinezul îşi lăsă jos povara şi înaintă cu o mulţime de plecăciuni smerite.

— Bună ziua, missy! Bună ziua, Tuan. Doriţi să vedeţi feţe de masă frumoase, obiecte de fildeş, porţelanuri, lenjerie de damă? Frumos şi ieftin?

Fără a se sinchisi de surîsul cinic al doctorului, Andréa acceptă şi Seng îşi desfăcu marfa la picioarele ei. Stransom, văzînd-o interesată de o faţă de masă delicat lucrată, se tîrgui pentru ea şi o obţinu la jumătate de preţ, spre ciuda chinezului. Din fundul balotului său, acesta trase un pachet şi-i îndepărtă ambalajul cu precauţii exagerate. În faţa hainei de mătase cu pliuri scrobite, Andréa scoase un sunet de încîntare. Mătasea era de un verde plăcut şi veşmîntul era brodat tot cu păsări şi flori. Avea gulerul mic ridicat şi se închidea cu brandenburguri de mătase.

Tînăra îşi băgă braţele în mînecile largi şi mîngîie broderia cu degete tremurînde. Era un veşmînt vrednic de o prinţesă.

— Cît costă? întrebă ea.

Chinezul fixă un preț pe care Andréa îl acceptă fără discuție, dar refuză să cumpere orice altceva.

Cînd bătrînul vulpoi plecă, Stransom se ridică și el.

— Vei folosi piscina în continuare, nu-i așa? întrebă tînăra.

— Dacă îmi permiți...

Ea îi întinse mîna, fără să știe de ce. Degetele lui lungi și brune le strînseră o clipă pe ale ei aproape dureros. Atingerea parcă o electrocută pe Andréa. Palma doctorului era subțire și uscată. Era ceva tulburător în felul lui delicat și politicos de a-i strînge mîna. Involuntar, Andréa își dori să simtă această mînă pe talia ei. Își cufundă o clipă privirile în ochii lui, căutînd ceva... fără să știe nici ea exact ce.

Cînd își reveni din toropeală, doctorul plecase.

• • •

După prînz, Andréa îl anunță pe Chen că are de gînd să plece la cumpărături în oraș. El se înclină.

— Voi scoate mașina. Poate ar trebui să vă însoțească Ah Kim, ca să-i împiedice pe

negustori să vă înșele la prețuri.

— Bună idee!

O oră mai tîrziu, Chen oprea mașina în centrul orașului și-i deschidea portiera.

— Voi aștepta aici.

— Ar putea dura mult, obiectă Andréa. Nu, Chen, du mașina acasă. Ah Kim și cu mine ne vom întoarce cu un *trisha*.

— Doamnele americance nu umblă în *trisha*, spuse el scuturînd din cap. Un *trisha* nu e totdeauna sigur. Vă aștept aici.

— Dar eu am chef să iau un *trisha*! ripostă ea ferm.

O asemenea încăpățînare îl contrarie probabil pe Chen, dar nu arătă nimic. Probabil că nu se emoționa niciodată.

— Cum dorește Mem, răspunse pe un ton neutru.

Timp de o oră, Andréa cutreieră străzile comerciale. Micuța amah tropăia pe tocurile ei.

Magazinele erau deschise chiar pe trotuar și unele erau proprietatea a doi negustori deodată: de exemplu, un bijutier și un tinichigiu. Indienii erau aproape toți negustori de mătăsuri. La apropierea tinerei, luau cîte o bucată de țesătură sau o pereche de papuci pe care i le băgau, practic, sub nas. Cînd ea scutura din cap, se

mulţumeau să înalţe filozofic din umeri.

Ah Kim îi arătă o dugheană pe partea cealaltă a străzii.

— Aici frumos, Mem.

Andréa o urmă pe tînăra chinezoaică. La sfaturile acesteia, cumpără mai multe cupoane de stofă, pe care le duseră apoi la un croitor. Ah Kim se trezi, în curînd, încărcată de pachete. Andréa ducea o trusă de machiaj şi un costum de baie. Realiză cu un licăr de remuşcare că deja cheltuise o groază de bani. Dar totul era de atît de bună calitate şi ea îşi adusese atît de puţine lucruri din America că se simţea îndreptăţită. Să cumpere tot ce-şi dorea, fără să numere fiecare bănuţ, era pentru ea o experienţă nouă şi excitantă.

Ieşind dintr-un magazin de încălţăminte, auzi un claxon răsunător: Mike îi zîmbea din maşină.

— Bună. Tocmai veneam să te văd. Pot să te conduc?

Coborî şi se apropie de cele două femei.

— Ce faci? Cumperi tot oraşul?

— Aproape. Dar cred că am fost destul de extravagantă pe ziua de azi.

— Perfect! Urcă. Îţi voi aşeza prada în spate, împreună cu militica asta, spuse el vesel. Unde ţi-e maşina? Numărul Unu al tău te aşteaptă

undeva?

— Nu, l-am trimis acasă. Mă gîndeam să ne întoarcem cu un *trisha*.

— Sfinte, nu folosi vehiculele astea jegoase! strigă Mike scandalizat.

Cînd treceau prin fața pescăriei, tînăra zări o siluetă înaltă pe marginea trotuarului. Era a doctorului Stransom. Îi făcu zîmbind semn cu mîna, dar el nu-i răspunse. Fără îndoială că n-o văzuse.

Dar dacă, totuși, o ignorase cu bună știință? Întrebarea aceasta îi adusese - imperceptibil - un val de amărăciune în suflet.

Trei

La sfîrșitul primei săptămîni, Andréa se simțea perfect la *Casa cu șapte fîntîni*. Pentru prima oară în viață, încerca un sentiment grozav de siguranță. Curios, ideea că această vacanță în Malaezia nu va dura mai mult de șase-șapte săptămîni nu o tulbura. Trăia doar în prezent și fiecare zi era interesantă în alt fel.

Însoțită de Chen, vizită satul și micile ferme despre care-i vorbise Mike. Toți arendașii, îi confirmă Chen, erau foști ocnași sau foști

cerşetori, mai mult sau mai puţin schilodiţi.

Sosirea tinerei provocă o mare tulburare printre locuitori.

— Ce se va întîmpla cu ei cînd domeniul va fi vîndut? întrebă ea.

— Greu de spus, îi răspunse Chen ridicînd din umeri. Dacă noul Tuan e un om aspru, se vor întoarce în oraş, unii ca să fure, alţii ca să cerşească.

— N-ar putea să rămînă aici? Nu incomodează pe nimeni.

— Nu toată lumea îi seamănă lui Tuan Field. Pămîntul este bogat. Ar putea da recolte care ar aduce bani.

În seara aceea, pe verandă, Andréa se gîndi la cei din sat. Poate vreo clauză în actul de vînzare ar putea preciza că toţi oamenii aceia trebuie să-şi păstreze pămînturile.

Contempla gînditoare dealurile îndepărtate cînd, deodată, remarcă pe cer o pată întunecată, care se apropia de casă, împărţindu-se progresiv în mai multe dîre mişcătoare.

— Vin liliecii, spuse Chen din spatele lui Andréa.

Ea tresări. Chinezul purta totdeauna tălpi de cauciuc şi se deplasa fără să facă nici cel mai mic zgomot.

— Liliecii? întrebă ea intrigată.

— Da. De fapt, sînt nişte animale cu aripi de lilieci mari şi cap de vulpe. În fiecare seară de acum vor trece pe deasupra casei ca să prade livezile din sud.

— Ce spectacol minunat! exclamă tînăra.

— Şi lui Tuan îi plăcea să-l privească, spuse Chen, pentru prima dată cu o expresie prietenoasă.

— Chen, e greu să înveţi malaeza? întrebă Andréa.

— E o limbă uşoară dacă o vorbeşti prost şi grea dacă vrei s-o vorbeşti corect, zise Chen. Tuan Field o vorbea ca un băştinaş. Ştia, de asemenea, tamila şi cantoneza. Era un mare savant şi zicea că, dacă toţi oamenii ar vorbi aceeaşi limbă, n-ar mai fi războaie.

— M-ai putea învăţa puţină malaeză?

— Nu-i necesar. O mulţime de lume ştie americană şi pot vorbi eu pentru Mem.

— Ştiu, dar mi-ar place să spun eu însămi cîteva vorbe. Cum se spune «mulţumesc» în malaeză?

— Se spune *trima kasch*.

Faţa i se deschise într-un zîmbet larg.

— Micuţa Mem e, într-adevăr, urmaşa lui Tuan. Voi fi onorat s-o învăţ tot ce vrea ea să

ştie.

Din acea zi, atitudinea Numărului Unu faţă de ea fu cu totul alta. În loc să se mulţumească să-i răspundă politicos la întrebări, îi dădea informaţii spontan. Avea un simţ al umorului destul de maliţios şi, cînd ea rîdea de comentariile lui, ochii negri licăreau şi colţurile gurii i se coborau, de parcă şi-ar fi reprimat zîmbetul.

În week-end, Andréa merse în oraş ca să-şi ia rochiile pe care le comandase. Învăţase mai multe fraze în malaeză şi-l putu complimenta pe croitor.

Îl lăsă pe Chen să aranjeze cutiile şi traversă strada ca să-şi caute nişte sandale la negustorul de încălţăminte. În vreme ce-şi aştepta pachetul, văzu un chinez micuţ tîrîndu-se prin praf, sub roţile unui car cu boi. El culese ceva chiar din mijlocul şoselei, apoi se ridică. În acelaşi moment, Andréa văzu venind o maşină. Copilul oscilă pe picioruşele dolofane şi făcu vreo cîţiva paşi şovăitori înainte.

Cu un ţipăt de spaimă, tînăra lăsă să-i cadă poşeta şi se repezi în stradă. Se auzi un scrîşnet de frînă, scîrţîit de pneuri şi un nor de praf se ridică în jur.

Totul se petrecuse atît de rapid, încît Andréa, cu copilul în braţe, rămase un moment fără să

înţeleagă nimic. Nu avu timp să-şi adune gîndurile, căci o înconjurară o droaie de asiatici urlînd şi gesticulînd. Copilul începu să plîngă şi, instinctiv, tînăra îl strînse în braţe, murmurîndu-i incoerent cuvinte de alinare. Deodată, un chinez cu figură îngrijorată îşi croi drum prin mulţime, smulse copilaşul din braţele ei şi începu să ţipe. Imediat toată atenţia se concentră asupra ei şi Andréa se feri într-o parte. Îşi aminti că lăsase poşeta în dugheană şi se grăbi într-acolo. O durea puţin inima şi piciorul drept. Ieşea din mulţime, cînd Chen se repezi spre ea.

— Mem este rănită? întrebă el repede. Vă curge sînge, uitaţi-vă, adăugă arătînd spre fusta ei.

Andréa coborî privirea. Ţesătura i se lipise de picior, deasupra genunchiului şi o pată roşie se lăţea din ce în ce mai tare.

— O julitură, cred. Mă doare puţin glezna. Să intrăm, mai bine.

— Întîi o să megem la doctor, declară Chen. Maşina e chiar aici şi am la mine pantofii şi poşeta dumneavoastră.

Andréa se prăbuşi pe banchetă cu un suspin de uşurare. Închise ochii şi se simţi mai bine.

— Cabinetul e deschis. Dacă Mem poate să

meargă, vom intra. Doctorul vă va curăţa rana, spuse Chen.

Andréa realiză cu o tresărire că erau pe altă stradă. Trebuie să fi aţipit. Chen o ajută să coboare din maşină şi să urce treptele. Sus era o sală de aşteptare ocupată de cîţiva chinezi. Andréa se aşeză pe o bancă şi Chen îi spuse cîteva cuvinte secretarei, care dădu din cap şi intră în camera alăturată.

— Tuan doctor o va vedea pe Mem cînd va termina cu bolnavul său, spuse Chen.

— Mulţumesc, Chen, şi scuză-mă pentru toate astea.

Se simţea iar cuprinsă de greţuri şi de ameţeli. Inima îi ciocănea în coaste şi totul i se înceţosa înaintea ochilor. Se aplecă să-şi sprijine fruntea pe genunchi. De undeva de departe, de foarte departe, auzi strigătul lui Chen şi totul deveni negru.

Cînd îşi reveni, era culcată pe spate şi cineva o ţinea de încheietura mîinii.

— Nu mişca, domnişoară Gartner! Ai leşinat. Nu-i nimic grav. Ţine, bea asta!

Doctorul Stransom îi trecu braţul în jurul umerilor si-i apropie un pahar de buze. Andréa bău conţinutul cu înghiţituri mici.

— Nu înţeleg, spuse ea. N-am leşinat

niciodată.

— În țările calde e ceva frecvent. Chen mi-a spus despre accident. Îți amintești ce ți s-a întîmplat?

— Un copilaș a trecut strada și era să fie zdrobit... Mașina a făcut o cotitură și... probabil că eram în calea ei, încheie evaziv.

— Hm. Sper că nu ți-ai rupt rochia.

— Nu contează. Era deja veche. Mi-am cumpărat altele noi.

Ea ridică privirea ca să-l vadă ce face.

— Nu te uita. E mai puțin serios decît pare.

— O, nu mă impresionează vederea sîngelui și mi-ar place să mă ridic puțin.

Doctorul îi aranjă perna și o ajută să se ridice. Andréa privi cum îi curăța și-i parsa rana. Purta o cămașă albă, deschisă la gît, cu mînecile suflecate. Îi remarcă forța mîinilor și jocul mușchilor de pe braț. Era puțin confuză, din cauza băuturii, probabil, dar degetele bărbatului îi creau o senzație plăcută, tulburătoare. Își simțea inima bătîndu-i mai tare și pielea înfiorîndu-se.

— Să vedem puțin ce e cu piciorul. Mă tem că ți-ai luxat puțin glezna, spuse doctorul după ce îi scoase pantoful. Te doare?

Ea își opri respirația.

— O, nu, nu se poate! exclamă. Am atîtea de făcut!

— Pentru moment, nici o şansă, dar totul va fi bine după o zi-două de odihnă.

— Două zile! Fără să merg deloc?

— Dacă nu vrei să rămîi imobilizată şi mai mult, confirmă el.

— Bun, spuse ea resemnată. Mulţumesc că te-ai ocupat de mine, doctore Stransom. Îmi pare rău că te-am deranjat.

— Pentru asta sînt aici. Aşteaptă, am să te ajut să cobori. Şi va trebui să dormi cînd ajungi acasă. Ai suferit un şoc destul de puternic.

Andréa crezuse că-i va oferi braţul, dar, spre surprinderea ei, el îi trecu un braţ în jurul taliei, altul sub genunchi şi o ridică, uşor, ca pe un copil.

— Nu era necesar, protestă încurcată. Mă puteam deplasa sărind într-un picior.

— Nu ţin să te văd alunecînd acum pe scări şi scrîntindu-ţi şi glezna cealaltă. N-ai vrea să-mi deschizi uşa?

Tînăra întinse mîna şi răsuci clanţa.

— O duc pe domnişoara Gartner în maşină, îi spuse el în trecere secretarei. Să intre următorul bolnav.

În alte condiţii, situaţia ar fi putut s-o amuze

Dar, privind în ochii doctorului, descoperi o strălucire ciudată, care nu avea nimic de-a face cu privirea neutră a specialistului.

Ar fi vrut să-și sprijine capul pe umărul lui și să adoarmă mîngîiată de respirația fierbinte care-i răvășea simțurile și părul.

Apoi, fără să-și dea seama ce se întîmplă, pierdu contactul cu realitatea.

Cînd doctorul o așeză pe canapeaua mașinii, un zîmbet de regret îi încolți pe buze și, plecînd, ceva se stinse în privirea lui.

• • •

Cînd se trezi acasă, Andréa se gîndea la această dimineață plină de tot felul de încercări. Accidentul fusese un șoc brutal, dar aproape că meritase numai pentru tot ceea ce simțise cînd doctorul o dusese la mașină. Bărbatul acesta pe care abia îl cunoștea și care îi arătase o antipatie aproape fățișă în diferite ocazii, o tulburase în chip inexplicabil.

«Haide, își zise, reacționez ca o puștoaică impresionabilă. S-a arătat prietenos acum că eram rănită. În afară de ultima noastră întîlnire, aproape că nu și-a ascuns ostilitatea.»

În ciuda sfaturilor lui Stransom, Andréa, în loc

să-și petreacă ziua în pat, se instală pentru prînz în leagăn, la umbra unui migdal. Văzînd că nu are nici o șansă să o convingă să rămînă în pat, Chen remarcă faptul că și Tuan Field fusese totdeauna foarte încăpățînat.

— E ceva caracteristic americanilor, spuse Andréa rîzînd. Nu pot merge, dar invalidă nu sînt. Știi să joci whist, Chen?

Văzu că n-o înțelege și preciză:

— E un joc de cărți.

— A! Nu, îmi pare rău, nu știu... Dar am putea juca *mah jong* ca să treacă timpul, de vreme ce Mem nu se poate mișca.

— Nu-i prea greu?

— Deloc. Tuan îl juca foarte bine.

— Atunci, aș vrea să învăț... dacă nu ești prea ocupat.

O oră mai tîrziu, cînd doamna Carshalton veni s-o viziteze pe stăpîna casei, o găsi absorbită într-o partidă de *mah jong* și rîzînd în hohote cu trei dintre servitori: Chen, Ah Kim și cel mai tînăr slujitor. Madge Carshalton spuse cu efuziune:

— Draga mea, am fost dezolată să aflu de accident. Pot să fac ceva pentru tine? În mod sigur, ar fi trebuit să te culci!

— Să mă culc? Dar n-am decît o luxație și niște zgîrieturi. Cum de ai aflat?

Andréa nu era prea mulţumită să fie întreruptă tocmai cînd se familiarizase cu jocul.

— Ia loc, te rog, adăugă ea după o clipă, reluîndu-şi rolul de stăpînă a casei.

Doamna Carshalton se grăbi să accepte invitaţia. De cînd auzise despre accident, găsise pretextul ideal pentru a vizita misterioasa casă a lui Josh Field.

— Tot oraşul vorbeşte despre asta, scumpo! explică ea. Eşti o adevărată eroină!

— Trebuie să fi auzit o versiune foarte deformată a evenimentelor, spuse Andréa zîmbind. Chen, vrei să serveşti ceaiul? Sau poate preferi altceva, doamnă Carshalton?

— Nu, un ceai, te rog. Ce casă încîntătoare! Astea sînt deci celebrele fîntîni?

Ah Kim şi Liu dispărură, ducînd cu ei masa de *mah jong*.

— S-auzim, reluă vizitatoarea, povesteşte-mi ce s-a întîmplat. Se pare că ai salvat viaţa unui copil. După părerea mea, ţi-ai cam asumat un risc inutil. Dar a fost un act de curaj şi noi toţi sîntem foarte mîndri de tine. Te doare tare piciorul?

— Nu, nu prea tare, mulţumesc. Doctorul Stransom mă asigură că într-o zi-două voi merge cît se poate de bine.

— A, doctorul Stransom are grijă de tine? Cred că e foarte competent, chiar dacă se poartă atît de bizar.

Chen reveni cu tava de ceai și discuția se întrerupse o clipă.

— Numărul Unu al tău pare foarte stilat, reluă doamna Carshalton, după plecarea lui.

— Într-adevăr. Aflînd de venirea mea, mi-a angajat chiar și o amah. Nu știu ce aș fi făcut dacă nimeni n-ar fi vorbit în americană în casă.

— Îmi permiți să-ți dau un sfat?

— Sigur, spuse Andréa, întrebîndu-se cît mai avea de gînd vizitatoarea ei să stea.

— Ești nou venită în Malaezia și natural că nu ești la curent cu uzanțele și cu eticheta noastră destul de complicată. Lumea interpretează imediat greșit cele mai mici gesturi, mai ales într-un tîrg ca Perak. Am spus totdeauna că bîrfele sînt rădăcina celei mai mari părți din grijile noastre.

Și o privi pe tînără meditativ.

— Ce-ar fi să revenim la fapte? spuse cu brutalitate Andréa.

Doamna Carshalton se simți o clipă dezorientată. Detesta să fie zorită.

— Ei bine... te-am văzut din întîmplare ieri în oraș. Erai într-un *trisha* cu amah a ta și am fost

contrariată. Cinstit, draga mea, americanii nu circulă în *trisha*.

Aşeză ceaşca pe masă şi îşi şterse buzele cu o batistă de dantelă.

— Măcar dacă ai fi reţinut alt *trisha* pentru servitoare... Le bagi în cap idei de măreţie cînd te arăţi prea familiar cu oamenii aceştia.

— Îţi mulţumesc, spuse Andréa agitînd clopoţelul de aramă. Dar să mă laşi să-ţi spun ceva, doamnă Carshalton. Nu împărtăşesc aceste idei înguste şi n-am nici cea mai mică intenţie să mă conformez regulilor voastre de conduită. Dacă voi avea nevoie de vreun sfat, i-l voi cere lui Chen, care era legat de naşul meu printr-o strînsă prietenie. Încă ceva: dacă te simţi obligată să-ţi informezi amicii de atitudinea mea, îmi vei face un serviciu. Mă va scuti pe mine de alte întrevederi de genul acesta.

Doamnei Carshalton nu-i venea aproape să-şi creadă urechilor. Luă un aer jignit şi furios.

— Nu ştii ce vorbeşti! ţipă ea.

— Dimpotrivă. Cred că m-ai înţeles foarte bine! ripostă Andréa cu acelaşi ton.

— Deci vei adopta atitudinea naşului tău? Dar lasă-mă să-ţi spun ceva, domnişoară Gartner: scumpul tău naş era ţinut departe de înalta societate. Se purta în aşa fel încît nimeni nu

voia să-l frecventeze.

— Asta nu cred că l-a deranjat prea mult, spuse ironică tînăra. A, bine că ai venit, Chen! Te rog, condu-o pe doamna Carshalton. La revedere! Mă îndoiesc că ne vom mai întîlni prea des. Mulţumesc oricum că ţi-ai făcut griji pentru sănătatea mea.

— Vei regreta! Nu ne plac parveniţii, aici la Perak! aruncă doamna Carshalton.

Silueta ei bine încorsetată într-o rochie deschisă la culoare fremăta de demnitate ultragiată. Andréa îşi înghiţi hohotele de rîs.

— Cred că voi supravieţui, spuse calmă.

Lividă de furie, cu buzele prea roşii strînse într-o grimasă răutăcioasă, vizitatoarea îşi luă poşeta şi plecă aproape în fugă.

— Chen, vrei să mai faci nişte ceai? Nu m-am putut bucura de acesta, explică Andréa cînd reapăru Numărul Unu.

În timp ce el aducea ceaiul, Andréa îşi regăsi calmul şi chiar zîmbea amintindu-şi de plecarea doamnei Carshalton. Pesemne că atitudinea ei o scosese din minţi.

— Mem tocmai şi-a făcut un duşman, spuse Chen.

— Cred că mi-am uitat toată buna-creştere, consimţi Andréa. Ai înţeles despre ce era

vorba?

El clătină din cap.

— Tot din această cauză avea Tuan atît de puţini prieteni albi.

— O, Chen, de ce sînt oamenii aşa de proşti? se tîngui ea impacientată. Şi cei din rasa ta sînt la fel?

— Inimi orgolioase se găsesc peste tot şi fac să se nască amărăciunea, declară Chen.

— Şi e o boală contagioasă, murmură tînăra. Nu-mi prea pasă ce va crede lumea bună despre mine, însă doamna Carshalton trebuie să aibă ceva influenţă.

— Şi are şi o limbă de viperă, sublinie chinezul. Vă doare piciorul? adăugă el văzînd-o pe Andréa strîmbîndu-se uşor. Ar trebui să intraţi în pat. O voi chema pe Ah Kim.

— Nu, prefer să rămîn aici. Voi privi fîntînile arteziene şi o voi uita pe femeia asta. Regret că a trebuit să ne întrerupem partida: mă distram grozav.

Chen îi adresă un surîs cald.

— Tuan a făcut bine alegînd-o pe micuţa Mem ca urmaşă a lui, spuse el încet.

— Mulţumesc, Chen. Voi face tot ce voi putea să fiu demnă de el, răspunse fata întinzîndu-i mîna.

El i-o prinse între degetele lui ca fildeşul şi se înclină.

— Mem ar trebui să doarmă puţin. Mai tîrziu va veni Tuan doctor. Aşa a spus.

Auzind această veste, Andréea se simţi brusc cuprinsă de o bucurie inexplicabilă. Trebuia să doarmă ca să arate cît mai bine. Oboseala lăsa întotdeauna urme pe chipul ei tînăr.

«Doamne, işi spuse uimită în gînd, de cînd am devenit cochetă?»

• • •

Andréa dormi aproape o oră şi se trezi în cea mai bună stare. Cînd tocmai îşi terminase de aranjat părul, auzi venind o maşină. După o clipă, Liu veni s-o anunţe că Tuan Bradley voia s-o vadă.

— Să intre, zise ea.

Mike, de două zile absent, aproape că nu-i lipsise.

— Bună! Ce e cu accidentul ăsta de care am auzit? întrebă el aşezîndu-i pe genunchi o cutie mare de ciocolată, învelită în hîrtie colorată.

— Zvonurile se răspîndesc rapid, constată tînăra. Mulţumesc pentru ciocolată, dar nu sînt destul de bolnavă pentru un cadou atît de

frumos.

— Cu atît mai bine! Mă gîndeam eu că s-a exagerat. Cît timp vei sta imobilizată?

— Cam două zile. Cum a fost călătoria?

— Ca toate călătoriile de afaceri, făcu el cu o strîmbătură.

Mike nu ascundea niciodată faptul că munca lui nu-l interesa deloc.

— Speram, reluă el, că am putea sărbători întoarcerea mea la civilizaţie, dar s-a dus totul pe copcă. Păcat! În seara asta e o tombolă la Club.

— Nu mai merg la Club, declară Andréa.

— Si de ce nu? întrebă surprins.

— Doamna Carshalton a fost mai devreme pe aici. Mă tem că ne-am cam certat.

— O ceartă? Cu Madge? Din ce motiv? întrebă el, aprinzîndu-şi o ţigară.

— Voia să-mi dea sfaturi de bună purtare. Nu am fost de acord şi purtarea mea a înfuriat-o.

Mike fumă cîteva clipe lungi în tăcere, cu sprincenele încruntate.

— Înţeleg, spuse într-un sfîrşit. Ai fost imprudentă. Madge are o mare influenţă în comunitatea noastră. Ar putea să-ţi facă viaţa grea, dacă are chef.

— Posibil, dar părerea doamnei Carshalton

mă interesează destul de puţin.

— În orice caz, nimic nu te împiedică să-ţi schimbi părerea.

— Am intenţia să-mi păstrez opiniile.

— Haide, nu vorbeşti serios. Aici totul se învîrte în jurul Clubului. Ar fi absurd să te izolezi din cauza unei dispute idioate cu Madge. Are ea o coastă de drac, dar, în general, este inofensivă, declară Mike.

— Adevărat? După mine, cei care susţin asemenea opinii nu sînt inofensivi. Părea să-i considere pe asiatici o rasă inferioară. Şi s-a arătat foarte nepoliticoasă în legătură cu naşul meu.

— Sfinte, Andréa, avea probabil dreptate! La urma urmei, tu nu l-ai cunoscut. Era un renegat, toţi o vor recunoaşte!

— Dar tu, tu crezi că trebuia s-o urc pe Ah Kim într-un alt *trisha* decît al meu?

El scutură jenat din umeri.

— E cam ingesuil acolo pentru două... Haide, urmă strîngîndu-i mîinile tinerei cu un surîs irezistibil, să uităm această furtună într-un pahar cu apă şi să vorbim despre altceva. Ţi-am lipsit?

Andréa zîmbi şi schimbă subiectul.

După o oră, îl anunţă că-l aşteaptă pe doctor şi că vrea să facă un duş şi să se schimbe. Mike

plecă vesel, nu înainte de a fi invitat-o la prînz pentru a doua zi.

Cînd îl văzu plecat, tînăra o chemă pe Ah Kim, care o ajută să ajungă în sala de baie. După duş, chinezoaica perie părul ca mierea care o fascina.

— Tuan doctor vine. Mem face frumoasă. Doctor drăguţ. Place la Mem? întrebă ea.

— Da, bineînţeles, spuse Andréa.

Nu putea să-i explice că îl cunoştea puţin şi că întîlnirile lor nu fuseseră tocmai amicale.

În timpul cinei, servitorii fură de o veselie surprinzătoare. Andréa nu putea ghici că Chen le povestise despre întrevederea cu doamna Carshalton. Tocmai îşi servea cafeaua cînd, pentru a treia oară în acea zi, în faţa casei se opri o maşină. Chen se grăbi spre uşă. La întoarcere, era urmat nu doar de doctorul Stransom, ci şi de cîţiva chinezi necunoscuţi.

— Bună seara! Cum te simţi? întrebă medicul.

— Mult mai bine, mulţumesc, răspunse cu o privire intrigată spre însoţitorii lui.

— I-am întîlnit pe alee şi i-am luat în maşină. Sînt părinţii şi bunicii puştiului pe care l-ai salvat dimineaţă, explică el.

— A! Si ce vor?

— Să-ţi mulţumească. Au cinci fete şi doar un

singur băiat.

Andréa le zîmbi şi se întoarse spre Chen.

— Roagă-i să stea jos.

— Avem vin de orez, sugeră Numărul Unu.

— Da, bineînţeles. Şi whisky pentru doctor.

Chen se adresă chinezilor în cantoneză şi ei luară loc cu toţii în afară de tatăl copilului. Cînd servitorul reveni cu băuturile, tatăl, prin intermediul lui Chen, exprimă recunoştinţa veşnică a familiei. După care, spre marea surprindere a tinerei, scoase un pachet din haina sa de stambă şi îi întinse o amuletă agăţată de un lanţ fin de aur. Zîmbetul şi gesturile lui exprimau clar că acest gest era o mărturie a recunoştinţei lor.

— Dar nu pot să accept un cadou atît de costisitor! protestă tînăra, întorcîndu-se spre medic.

— Trebuie, dacă vrei să nu-i ofensezi. Omul acesta este bijutier. El a făcut lănţişorul şi jadul îi aparţine, fără îndoială, soţiei lui, spuse prompt Stransom.

Chen traduse mulţumirile ei şi aprecierile despre frumuseţea bijuteriei. După care cei de faţă îşi urară reciproc sănătate şi chinezii se pregătiră să plece.

— Chen, n-ai vrea să-i duci pînă acasă? E

drum lung pînă la Perak şi bunicii sînt foarte bătrîni. Doctore, adăugă tînăra, mă pot bizui pe tine să-i conduci pînă la uşă?

Cînd maşina dispăru după prima curbă, medicul declară:

— Lanternele nu luminează suficient ca să-ţi pot examina piciorul. Haide în birou.

Ajunşi în încăpere, doctorul o întrebă:

— Nu aveai de gînd să-mi spui că ai salvat viaţa copilului?

— Şoferul acela imprudent ar trebui urmărit! replică Andréa roşind.

— Fără îndoială că şi-a obţinut permisul cu o bancnotă de zece dolari... Credeam că ţi-am spus să stai în pat azi, nu?

— Mi-e groază să stau în pat cînd nu sînt bolnavă cu adevărat.

Privirea ei îi spunea că ştia că doctorul exagerase. Se aştepta să-l audă recunoscînd acest lucru cînd el spuse:

— Eu mă spăl pe miini de urmări. Ridică-ţi puţin fusta.

Apoi ieşi cîteva clipe din birou. Cînd reveni, surîdea larg.

— Ce-i aşa de amuzant? întrebă fata.

— Chen tocmai m-a distrat povestindu-mi întrevederea ta cu doamna Carshalton.

— Nu trebuia s-o facă. Și nu-i nimic de rîs! protestă ea.

Doctorul apropie un taburet și potrivi lampa de masă.

— Cred că ești principalul subiect de conversație din seara asta de la Club, zise desfăcîndu-i pansamentul. Hm, nici un semn de infecție. Doamna Carshalton te-a pus în gardă în legătură cu opiniile tale reacționare?

— Da. M-a amenințat că va face astfel încît să fiu exclusă din înalta societate.

— După cum zic malaezienii, făcu el rîzînd: *tid'apa*. Ceea ce vrea să spună cam așa ceva: nu te sinchisi.

— Nu mă sinchisesc. N-am venit aici ca să le intru sub piele oamenilor acestora.

— Dar de ce ai venit? întrebă el făcîndu-i semn să-și lase fusta în jos.

— Ca să mă supun dorinței nasului meu.

Stransom luă o țigară din pachetul de pe birou.

— Acum nu mă mai ating de glezna ta. Dar mîine vom strînge mai tare bandajul. Acum nu te incomodează, nu?

— Simt numai niște înțepături și atît.

— Îți voi lăsa un sedativ ușor. E în regulă. Ah Kim, poți să pleci.

— Doctore Stransom, zise Andréa cînd rămaseră singuri, ştiu că nu aprobi prezenţa mea aici. Dar ai fost prietenul cel mai bun al naşului meu şi mi-ar place să-ţi cer cîte un sfat.

— De ce crezi că nu-ţi aprob prezenţa aici? Pentru că nu te-am primit cu braţele deschise?

— Nici nu mă aşteptam la aşa ceva.

Doctorul ridică o sprînceană. Gura sa avea o cută batjocoritoare.

— Nu? Nu ştiai că fetele de măritat sînt rare pe aici?

— Nu m-am gîndit la asta! ripostă ea glacial. Şi cine-ţi spune ţie că nu... că nu sînt...

— Logodită? Sau legată cumva...

— Nu sînt nici una nici alta! declară tînăra roşie de furie. Şi nu asta e problema.

— Exact ce credeam...

— Ce vrei să spui?

— Nu păreai să fi avut experienţa acelei stări febrile care e dragostea, explică el amuzat. Să vedem, ce fel de sfat vrei?

Se simţi o clipă prea enervată ca să-i mai răspundă. Crezuse, în ultimul timp, că relaţiile dintre ei s-ar putea schimba. Sau, cel puţin, aşa şi-ar fi dorit. Dar, se părea că doctorul nu împărtăşea aceleaşi sentimente.

— Ştii cumva de ce naşul meu mi-a lăsat

toate astea? întrebă într-un sfîrşit

Înainte de a răspunde, Stransom îsi strivi ţigara in scrumieră şi-şi înfundă mîinile în buzunare.

— Din cîte ştiu eu, Josh n-avea familie. Erai, fără indoială, fiinţa cea mai apropiată de el.

— De unde putea să ştie că nu voi vinde proprietatea?

— N-ai vîndut-o.

— Aş putea fi nevoită s-o fac, zise Andréa foarte incet. Dar am strania convingere că el voia ca eu să vin aici. Crezi că am făcut rău?

— Nu. Altfel ar fi organizat el însuşi vînzarea şi ţi-ar fi lăsat banii.

— Dar ce ar fi vrut să fac după asta?

Stransom se apropie de fereastră şi-i intoarse spatele.

— Josh a trăit aici nouă ani. Ceva l-a ţinut aici pe vagabondul care fusese. Probabil că n-a suportat ideea să pună în vînzare proprietatea.

— Ar fi trebuit să ţi-o lase ţie, declară fata.

El se intoarse, dar expresia feţei lui era indescifrabilă. Spuse scurt:

— Eu am deja o casă.

Tinăra vru să precizeze că această *Casă cu şapte fîntîni* era excepţională, dar işi schimbă imediat intenţiile. Se jucă o clipă, gînditoare, cu

brăţara de la ceas şi, într-un sfîrşit, suspină:

Mi-ar place să ştiu ce trebuie să fac.

— Mie mi se pare simplu. De ce nu trăieşti aici?

— Nu e chiar aşa de simplu. Vezi tu, naşul meu mi-a lăsat uncapital mic, insuficient pentru întreţinerea acestei case mai mult de cîteva luni. Iată de ce familia mea mă sfătuia s-o vînd. Măcar dacă testamentul ar fi fost mai explicit!

El se sprijini nonşalant de birou.

— Biată puştoaică, e o problemă cam grea pentru tine!

Apelativul o înfurie din nou. Dar, în faţa privirii lui adînci, mînia nu dură prea mult.

— Speram să-mi dai totuşi o soluţie, doctore Stransom.

O observă un moment cu un aer meditativ.

— Spune-mi Nicholas, făcu el brusc. Părinţii tăi au murit?

Ea îi povesti în cîteva cuvinte viaţa ei în mijlocul familiei Turner, fără să ştie că tonul ei neutru îi spunea mai mult celuilalt decît toate explicaţiile.

— În salon există o pînză pictată de tata..., încheie ea. Cea din firidă.

— Da, o ştiu, dar nu făcusem legătura. Cred că, momentan, n-ar trebui să te îngrijorezi

pentru toate astea. Poate situaţia se va clarifica de la sine după o vreme.

— Ai dreptate, fără îndoială, consimţi fără convingere tînăra. N-ai mai venit la piscină din ziua venirii mele, reluă ea ca să schimbe subiectul. Speram că vei continua s-o foloseşti.

— Aveam intenţia, dar am fost chemat dis-de-dimineaţă zilele acestea... O, n-am ştiut ce oră e! Trebuia să fii în pat. Voi trece mîine dimineaţă să-ţi văd glezna. Nu te doare?

— Nu, mulţumesc.

— Bun. Atunci, te las. Nu-l mai chema pe Chen. Ştiu drumul. Noapte bună, Andréa!

— Noapte bună... Nicholas!

Ieşi cu un zîmbet şi un salut scurt. Puţin mai tîrziu, Andréa sună după Ah Kim. Într-o oarecare măsură, întrevederea cu Nicholas Stransom făcuse să-i pară viitorul mai puţin complicat şi şederea ei aici mai puţin plicticoasă.

Perspectiva de a-l avea alături, aproape în fiecare zi, pe doctor o încînta.

Prea obosită ca să-şi mai pună întrebări şi prea fericită ca să se gîndească la tot ce se întîmplase, plecă să se culce.

Patru

Andréa se cufundă într-un somn adînc. La trezire, glezna nu o mai durea şi umflătura îi dispăruse. Coapsa îi era puţin dureroasă, dar tînăra se simţea în formă. După ce luă o ceaşcă de ceai şi făcu un duş fierbinte, îşi alese o rochie luminoasă galben-lămîi şi o haină de pichet alb. Se îmbrăcă în grabă, de parcă s-ar fi aşteptat să se întîmple ceva. În casă era linişte, aşa că se hotărî să iasă afară. Ajungînd în curte cu un mers puţin şchiopătat încă, avu surpriza să îl

găsească pe Nicholas Stransom. Fuma o ţigară lîngă fîntînile arteziene.

— Bună. Am venit să înot puţin şi m-am invitat la micul dejun. Ai dormit bine?

— Foarte bine, mulţumesc. Şi fără pastila ta.

— Perfect.

Doctorul se aşeză la masă în faţa ei. Purta o cămaşă de un bleu deschis, care îi punea în valoare culoarea ochilor şi avea o pereche de pantaloni de bumbac.

— E ziua ta liberă? îl întrebă.

— Nu. Dar o dată pe săptămînă merg la orfelinatul din Gata. Mi-am zis că poate ai vrea să mă însoţeşti. E o plimbare plăcută şi femeia care conduce casa îţi va place.

— Dar eşti sigur că nu te voi deranja?

— Deloc! Vei putea sta de vorbă cu Anna cît îi examinez eu pe puşti. Vizitatorii sînt rari şi Anna apreciază societatea. Vom pleca imediat ce îţi pansez piciorul. Cum mai merge?

— Simt nişte furnicături cînd îndoi genunchiul. Atît. Vorbeşte-mi despre orfelinat.

— Sînt vreo douăzeci de copii, unii orfani, alţii nelegitimi. Anna a venit aici ca misionară acum treizeci şi cinci de ani. Apoi s-a convins că e o pierdere de vreme să-i converteşti pe oameni la creştinism, cînd ei au o religie asemănătoare. Şi

atunci s-a hotărît să se dedice acestor copii abandonaţi.

— Trebuie să fie o femeie minunată.

— Nu sînt pe lume două ca ea. Copiii o adoră şi, dacă ar avea destui bani, s-ar ocupa de toţi micii dezmoşteniţi din ţinut.

După micul dejun, doctorul îi examină glezna . O anunţă că în patruzeci şi opt de ore va fi complet restabilită. Tăietura de pe coapsă însă va dura o săptămînă pînă să se vindece.

Pe la nouă porniră la drum. Soarele era cald, dar fără puterea de nesuportat a amiezii şi Andréa îşi lăsă pe locul din spate, lîngă poşetă, pălăria mare de pai pe care şi-o cumpărase cu cîteva zile în urmă.

Trecură prin faţa unui grup de malaeziene care luau apă de la o fîntînă publică. Purtau saronguri în culori stridente.

— Cît e de frumoasă rasa aceasta! remarcă Andréa făcîndu-le semn cu mîna. Găsesc că pielea brună e mai frumoasă decît cea albă.

— Dar tu te-ai brozat bine deja, îi spuse el aruncîndu-i o privire piezişă.

Tînăra îşi scoase haina. Umerii şi braţele ei goale aveau aspectul satinat pe care-l dau tinereţea şi sănătatea. O uşoară briză îi răvăşea părul de aur stins.

— Nu voi fi niciodată atît de bronzată ca tine! zise ea cu o undă de dezamăgire în glas.

Doctorul îşi conducea cu atenţie maşina hodorogită, cu siguranţa unui şofer perfect.

— Din fericire. Ai avea riduri şi pungi sub ochi. Iei comprimate de paludrină în fiecare zi?

— Da, doctore.

— Impertinentă mică! făcu bărbatul schiţînd un zîmbet.

Andréea tresări văzînd zîmbetul lui în colţul buzelor. Îşi înăbuşi un oftat şi dorinţa irezistibilă de a-i atinge obrazul cu degetele. Dar ghicise în glasul lui cald că, dincolo de faţada rece şi indiferentă, se ascundea un bărbat plin de viaţă şi de energie, care o atrăgea inexplicabil de mult.

• • •

Orfelinatul era un vast bungalow construit pe un bloc de beton pentru a evita umezeala şi insectele. Avea acoperişul de tablă ondulată şi, în ansambu, părea să aibă urgent nevoie de o zugrăveală. Un bătrîn tăia iarbă într-un colţ de grădină, aproape pustiit.

Doctorul îşi opri maşina în faţa scărilor dărăpănate care duceau în verandă şi claxonă

de mai multe ori. Imediat uşa se deschise şi o avalanşă de copii umplură veranda şi se grăbiră spre maşină. Erau de toate înălţimile şi toate culorile: mici indieni slabi, chinezi dolofani, cu nasul turtit şi două fetiţe malaeziene în vîrstă de aproximativ zece ani, în saronguri miniaturale. Toţi strigau cu toată puterea şi se căţărau pe vehicul ca o bandă de căţeluşi veseli.

Nicholas deschise portiera şi coborî, fiind asaltat imediat de mai mulţi copii. Trebui să ţipe ca să se facă auzit.

— Unde e domnişoara Anna?

O duzină de braţe mititele arătară în direcţia bungalow-ului. Anna era în bucătărie. Nicholas îi zîmbi tinerei.

— Am face mai bine să intrăm înainte de a fi copleşiţi, spuse el. Ţineţi, copii! Asta îi va face, poate, să stea liniştiţi un moment.

Aruncă un sac de hîrtie unuia dintre micuţii malaezieni.

— Ocupă-te tu de împărţeală, Khatijah!

În timp ce copiii se înghesuiau în jurul lui Khatijah ca să-şi ia porţia de bomboane, Nicholas şi Andréa intrară în bungalow. O voce puternică de femeie strigă:

— Tu eşti, Nicholas?

— Da. Îţi aduc un oaspete.

— Intraţi în bîrlogul meu şi luaţi-vă whisky. Vin într-o clipă!

— Pe aici.

Stransom deschise o uşă şi o conduse pe tînără într-o cameră ce ţinea loc de birou şi de dispensar. În vestibul, se făcu auzit un zgomot de paşi grei şi de sandale scîrţîitoare.

— Uite-o pe Anna!

Andréa, puţin intimidată, se întoarse să facă cunoştinţă cu gazda şi dădu involuntar înapoi cînd uşa se deschise. La prima vedere, Anna Buxton avea cu ce să intimideze pe oricine. Era enormă, abia trecea prin cadrul uşii, părul îi era în dezordine şi tenul de un roşu strălucitor.

Ea o măsură o clipă pe Andréa, înainte de a izbucni într-un rîs homeric.

— Cerule, e o fată! Cum te cheamă, micuţo? Unde te-a găsit Nicholas?

— Se numeşte Andréa Gartner şi e fina lui Josh Field, interveni cu vioiciune Nicholas.

— Da? Ei bine, fii binevenită, draga mea!

Apucă degetele tinerei cu o mînă de fier şi le scutură viguros.

— Bună ziua! spuse Andréa ezitînd. Sper că nu vă deranjez.

— Sînt încîntată să te cunosc. Nicholas, de ce nu i-ai dat nimic de băut? Luaţi trei pahare.

Nimic nu-i mai bun decît un whisky dimineaţa ca să te păstreze în formă. Se spune că alcoolul atacă ficatul. Să nu crezi prostiile astea, micuţo! Eu beau şi dimineaţa şi seara, de treizeci de ani şi n-am fost bolnavă nici o zi.

Nicholas umplu paharele şi aruncă o privire amuzată spre Andréa.

— Trăiască rebelii! strigă domnişoara Buxton, înainte de a-şi goli paharul dintr-o singură înghiţitură.

Andréa luă prudentă o gură şi fu pe punctul de a se îneca. Din fericire, Nicholas alese acest moment pentru a întreba:

— Ce ai pentru mine azi, Anna?

— Nu cine ştie ce, dragul meu. Yen şi-a pierdut pofta de mîncare de o zi-două, iar Hussin are un furuncul în cot. În afară de ei, toată lumea e perfect sănătoasă. Domnul fie lăudat! Vrei să vizitezi locurile, domnişoară Gartner?

— Da, cu multă plăcere.

— Bine. Să-l lăsăm pe Nicholas cu treburile lui.

Domnişoara Buxton se ridică cu greu din fotoliu.

— Pe aici, scumpo!

Exteriorul bungalow-ului lăsa de dorit, dar

înăuntru totul era curat şi frumos. Rogojini de stuf în culori vesele acopereau parchetul bine periat şi pereţii de scîndură erau zugrăviţi în tonuri pastelate.

— Iată camera copiilor. N-avem decît patru bebeluşi acum, dar aştept să vină încă unul săptămîna viitoare, spuse domnişoara Buxton conducînd-o pe Andréa într-o cameră spaţioasă unde, de-a lungul unui perete, se aliniau patru leagăne albe.

O chinezoaică tînără tivea scutece lîngă fereastră. La intrarea celor două femei, se înclină şi surîse. Andréa privea animalele din Walt Disney care împodobeau pereţii.

— Nicholas le-a făcut, spuse directoarea. Ştie să deseneze. Nu ştiu ce aş face fără băiatul ăsta.

Andréa îşi reprimă un zîmbet. Austerul doctor Stransom în ipostaza de «băiatul ăsta»!

Însoţitoarea îi arătă dormitorul celor mai mărişori şi sala de mese. După aceea, ajunseră în veranda din spate şi se aşezară. Domnişoara Buxton luă imediat un morman de rufe la cîrpit.

— Ei, ce zici? întrebă ea.

— Minunat! spuse tînăra. Copiii par aşa de fericiţi şi totul e atît de curat, de vesel! Cînd doctorul... cînd Nicholas mi-a vorbit de un

orfelinat, nu mi l-am imaginat astfel. Aici te-ai putea crede într-o casă adevărată, locuită de o familie numeroasă.

— Păcat că nu avem destul loc pentru toți copiii fără cămin!

Vocea puternică a domnișoarei Buxton se îndulcise, ca și trăsăturile feței ei aspre.

— Vă pot ajuta la cîrpit? întrebă Andréa.

— Da, desigur. E incredibil cu ce viteză uzează puștii ăștia șosetele. Ține, perechea asta e a lui Wong... Și acum, povestește-mi de ce ești aici și ce planuri de viitor ai.

Asemenea franchețe era atît de înviorătoare după ipocrizia doamnei Carshalton, că Andréa explică fără să ezite.

— Înțeleg. Ai, deci, de gînd să-ți vinzi casa și să te întorci în America. Te așteaptă vreun tînăr?

Andréa negă din cap zîmbind.

— Da, ești încă foarte tînără. Așteaptă să mai capeți puțină experiență. Draga mea, bărbații sînt niște creaturi ciudate. Te întrebi ce știu eu despre toate acestea, nu-i așa? N-am fost dintotdeauna o bătrînă grasă cu limba ascuțită, să știi... Profită cît poți de tinerețea ta, drăguțo! Oricum o vei pierde destul de devreme.

— Mă întreb de ce nașul meu nu s-a însurat

niciodată, zise Andréa visătoare.

— Multe femei şi-au pus întrebarea asta. A fost totdeauna un bărbat foarte frumos, deşi, pentru majoritatea femeilor, numai banii lui contau. Era poreclit Jack Nebunul de pe vremea cînd naviga cu un iaht mare şi alb de-a lungul coastelor Borneo şi Sumatra. Dar asta era înainte de a te naşte tu.

— Nicholas şi cu dumneavoastră eraţi singurii lui prieteni, nu? Cel puţin dintre americani.

— Da. Ceilalţi îl enervau şi nu le-o ascundea. Nicholas e ca şi el. Cînd a venit aici, jumătate dintre femeile de pe insulă au alergat după el, dar n-a întîrziat să le facă să înţeleagă că nu-l interesează bolnavele închipuite.

— În orice caz, nu pare să-i placă prea mult femeile, spuse neglijent tînăra, străpungînd cu acul.

— Adevărat, aprobă domnişoara Buxton, fixînd-o cu o privire pătrunzătoare. S-a înşelat o dată şi se teme s-o ia de la capăt iar. Nici unui bărbat nu-i place să fie prins în capcană, micuţo! Şi cînd o femeie îl prinde ca, după aceea, să-l arunce, asta-i ajunge ca să fie apoi pornit pentru totdeauna împotriva sexului nostru. E cazul lui Nicholas.

— Dar ce i s-a întîmplat?... Nu, îmi cer scuze

Nu mă priveşte.

— Asta nu se ştie. Poate i-ai putea face bine. Tu nu eşti una din acele mici vrăjitoare care nu caută decît distracţii. Dacă n-ar fi aşa, nu te-ar fi adus aici, zise rar domnişoara Buxton. Acum vreo şase ani, Nicholas se logodise în America cu o fată. Din cîte mi-a spus, era mai mult frumoasă decît inteligentă. Cum o fi fost, era nebun după ea şi ea părea să-l iubească... pînă în ziua in care Nicholas a hotărît să plece în Extremul Orient. Înţelegi, ea dorea să devină nevasta unui mare specialist. A trebuit să aleagă intre ea şi cariera pe care el o voia. Nicholas a refuzat să-şi plece capul. Fata a rupt atunci logodna şi s-a căsătorit cu un individ capabil să-i ofere tot luxul pe care şi-l dorea. De atunci, Nicholas evită femeile.

— Înţeleg. Se apără făcînd pe ariciul.

— Da, şi se inrăieşte pe zi ce trece. Ar trebui să incerci să-l mai dezgheţi puţin, draga mea!

— Doamne, aş fi chiar ultima care ar îndrăzni! Ca să vă spun drept, mă cam sperie. În faţa lui am impresia că sînt o şcolăriţă prostuţă... Dar, nu pot să nu recunosc, s-a arătat foarte drăguţ cu mine cînd mi-am luxat glezna, adăugă ca să nu pară nerecunoscătoare.

— Nu judeca niciodată după aparenţe,

micuţo! spuse ferm domnişoara Buxton. Nicholas e şi el om sub aerul lui îngheţat. Şase ani închis în cochilia lui e mult. Dacă vrei să ştii părerea mea, el a uitat cum îi arăta logodnica, dar misoginismul lui a devenit un obicei. În una din zilele acestea se va debarasa de el şi să vezi atunci!

— Cine se va debarasa de ce? întrebă în acel moment o voce.

Andréa tresări. Nu-l auzise pe Nicholas venind.

— Asta nu-i treaba ta, zise calmă domnişoara Buxton. Flecăream. Domnişoara Gartner rămîne la masă. Poate o să găsim ceva firimituri, dacă vreţi să staţi.

Dintr-o dată răsunară urlete de copii şi directoarea se ridică să vadă ce calamitate se declanşase. După plecarea ei, Nicholas întrebă:

— Ce crezi despre ea?

— E un înger, spuse Andréa călduros.

Îşi termină şosetele de cîrpit şi le aranjă peste celelalte. Devenise aproape o obişnuinţă ca, sub privirea lui aspră, să se simtă stupidă şi neîndemînatică. Cu cît doctorul se apropia mai mult de ea, cu atît ar fi vrut să fugă de el şi să rămînă, în acelaşi timp, lîngă el, contrariată de felul lui de a fi.

Își spunea că, poate, e prea lipsită ea de experiență pentru a citi ceva în privirea lui, dar, de cele mai multe ori, ochii lui înghețați nici nu îi dădeau voie să îl privească.

— De unde ai cicatricea asta la încheietură? rupse el tăcerea. Ochii lui urmăreau o dungă subțire și albă, de la încheietura mîinii.

— O, e veche! Am căzut dintr-un copac și am aterizat într-o tufă cu spini.

El o prinse de încheietură și urmări cicatricea cu vîrful degetelor. Era aproape o mîngîiere și tînăra își simți nervii vibrînd ușor. Închise ochii, vrăjită de valul de senzații care o copleșea. După o clipă, mîna lui se îndepărtă. Deschise ochii. Nicholas îi lăsă mîna, se întoarsese în fotoliu și-și aprinsese o țigară.

— Ce făceai în copacul acela?

Andréa luă altă pereche de șosete.

— Voiam să scap de pedeapsă, explică încercînd să-și stăpînească vocea.

— Și ce crimă oribilă făcuseși?

— Am uitat. Făceam mereu prostii. Acum am învățat să fiu mai cuminte.

Andréa se trezi încredințîndu-i greutățile adolescenței ei, incapacitatea de a se conforma codului de comportament impus de mătușă, complexul de inferioritate față de verișori.

Realiză deodată că vorbea de cîteva minute şi se simţi stînjenită.

— Îţi cer iertare. Nu am obiceiul să-mi povestesc aşa viaţa. Trebuie să te fi plictisit.

Spre uşurarea ei, auzi pe culoar paşii greoi ai domnişoarei Buxton.

— Nu-i nimic grav, spuse aceasta. Ah Lo şi Glori Wong se băteau. Aceştia doi sînt mai teribili decît toţi ceilalţi la un loc.

După acestea, discuţia rămase la generalităţi pînă la servirea prînzului. Bucătarul doamnei Buxton pregătise un curry şi prima gură îi arse limba tinerei. Cînd îşi goli farfuria plină ochi, avea obrajii stacojii şi ochii plini de lacrimi, spre marele amuzament al celorlalţi doi meseni. Însă recunoscu faptul că bucatele servite fuseseră delicioase.

Nicholas anunţă curînd că trebuiau să plece.

— Pot să mai vin să vă văd? întrebă Andréa.

— Cînd ai să vrei.

— Mă întreb dacă aş putea să vă fiu de folos. Nu credeţi că puştilor mai mari le-ar place să înveţe să înoate? E aşa de păcat că piscina e folosită atît de puţin! Aş putea veni să-i iau cu maşina.

— Iată o sugestie excelentă, nu-i aşa Nicholas? Eşti însă convinsă că vrei să te încurci

cu toţi neastîmpăraţii ăştia?

— Da, aş fi încîntată! Ce aţi spune dacă aş veni la începutul săptămînii viitoare? Piciorul meu va fi vindecat.

Domnişoara Buxton acceptă cu entuziasm. Andréa şi Nicholas îşi luară rămas bun de la ea şi plecară.

Văzînd puternica decapotabilă crem oprită pe aleea casei sale, tînăra îşi aminti subit că Mike se invitase la prînz.

— O, doamne! strigă ea. Uitasem!

— Ce să uiţi? întrebă Nicholas oprindu-şi maşina.

— Îl invitasem pe Mike Bradley la prînz. Trebuie să mă aştepte de la unu după-amiază şi acum e trei. Groaznic!

Andréa îşi luă poşeta şi pălăria de pe locul din spate.

— Nu vrei să intri să bei un pahar, Nicholas?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să plec iar, spuse el scurt.

Tînăra coborî. Simţea o tensiune între ei. Părea că, brusc, Nicholas îşi pierduse cheful. Redevenise acelaşi bărbat rece şi greu de înţeles, numai că uitase aproape şi să fie politicos.

Îi fulgerară prin minte cuvintele domnişoarei

Buxton: «și atunci să vezi!», dar le alungă repede. Nici un bărbat nu putea să iubească și să respingă pe cineva, în același timp.

Indiferența lui o mîhni. Crezuse că ziua aceea însemnase ceva pentru amîndoi, dar el își recăpătase tonul glacial de fiecare zi:

— Voi trece mîine să-ți examinez glezna.

Făcînd un semn din cap, doctorul demară și viră. Andréa urmări cu privirea mașina, dar el nu întoarse capul și tînăra înțelese că era furios. Dar de ce? Era ceva straniu în legătura dintre ei. Aparent, nu-i lega decît fosta prietenie dintre el și nașul ei. Dar Andréa simțea că este ceva mult mai profund... Sau, cel puțin, așa și-ar fi dorit să fie...

Detesta felul de a fi al doctorului! Refuzul lui de a accepta că ea este o femeie și nu doar o puștoaică naivă!

Dar ea însăși reușea cu greu să asocieze imaginea doctorului cu cea a bărbatului pe care îl bănuia ascuns dincolo de această mască glacială.

Dar chiar și dacă s-ar privi ca un bărbat și ca o femeie, cum ar putea să se schimbe relația dintre ei?

Poate că nu aceasta era soluția... Poate că așa s-ar fi complicat lucrurile... Ar pierde, poate,

complet controlul asupra situaţiei...

Intră în vestibul cu sprîncenele încruntate. Chen o întîmpină.

— Tuan Bradley aşteaptă în curte, spuse el cu o nuanţă de reproş în glas.

— Da, ştiu. I-ai dat să mănînce?

— I-am dat. M-am gîndit că Mem ar fi vrut ca el să prînzească.

— Mulţumesc, Chen. Vrei să-mi aduci şi mie o băutură cu gheaţă? Eu mă duc să mă spăl pe mîini.

După ce-şi aranjă pieptănătura, Andréa merse să-l întîlnească pe Mike, pe care îl găsi instalat în leagăn. El se ridică dintr-un salt văzînd-o şi spuse:

— Iată, s-a întors călătoarea! Numărul Unu al tău mi-a spus că ai ieşit cu Stransom.

— Îţi cer mii de scuze, Mike! Nicholas m-a dus să vizitez orfelinatul şi mi-am amintit de prînzul nostru abia cînd ţi-am văzut maşina.

— Te iert, surîse Mike. S-ar spune că ai făcut o cucerire. Sper că nu-i reciproc.

— Nu vorbi prostii!

— Roşeşti, micuţo! Stransom trebuie să aibă talente ascunse.

— O, Mike, eşti ridicol! S-a arătat prietenos şi atît, protestă ea, înroşindu-se şi mai tare.

— Nu există prietenie între un bărbat și o femeie. Mai ales cînd femeia în cauză e atît de seducătoare ca tine, adăugă Mike, trăgînd-o spre el în leagăn.

Tînăra își desprinse mîinile și se îndepărtă ușor de el.

— Tu ești un cuceritor de profesie, dar nu toți bărbații îți seamănă, declară ferm.

— Eu, cuceritor de profesie?! zise tînărul pe un ton scandalizat, în vreme ce ochii îi rîdeau. Fii sinceră! Nu ești fericită în secret că te găsesc răpitoare și că trebuie să mă abțin să nu te sărut cînd faci mutrița asta?

— Sînt absolut sigură că ai spus același lucru la vreo alte treizeci de alte femei. Pot deci să-ți răspund sincer că *nu*.

Chen îi aduse pe o tavă băutura la gheață. După plecarea chinezului, Mike reluă:

— De ce mă iei drept un vînător de fuste?

Luînd cîteva înghițituri de citronadă, ea îi răspunse:

— Doar nu voiai să-mi lași impresia unui timid! Și apoi ne cunoaștem de mai puțin de cincisprezece zile și deja vorbești de sărutări.

— De ce nu? Orice bărbat care întîlnește o fată drăguță, cu buzele ca petalele de trandafir, are chef s-o sărute cît mai repede cu putință.

— O, Mike, eşti imposibil! rise ea. Î-mi vei vorbi în curînd de tenul meu de crin şi trandafir şi de ochii mei asemenea stelelor. Nişte clişee care trimit la Arca lui Noe!

— De fapt, tenul tău îmi aminteşte fildeşul şi, dacă ar trebui să-ţi descriu ochii, aş spune că-mi evocă apa acestui bazin: limpezi, strălucitori şi străbătuţi de unde verzi.

Fără să vrea, tînăra se simţi flatată. Nu se lăsa prinsă de farmecul expert al lui Mike, dar nu era cu totul insensibilă la complimentele lui, mai ales după felul brutal în care o părăsise doctorul Stransom. Înainte de a-l putea împiedica, Mike se apropie de ea şi-i încercui cu braţul umerii gingaşi. În acelaşi timp, mîna lui se aşeză pe a ei. O întrebă cu voce scăzută:

— N-ai nici un pic de simpatie pentru mine, în pofida defectelor mele păcătoase?

— Ba da, Mike, bineînţeles, răspunse voit nonşalant. Ai fost foarte amabil cu mine de cînd ne cunoaştem, dar...

— Cred că eşti timidă, o întrerupse tînărul. Micuţă mea iubită! adăugă, aplecîndu-se pentru a-i depune pe buze un sărut tandru.

Nu se aştepta la reacţia ei. Tînăra îl împinse cu putere, se ridică dintr-un salt şi spuse cu fermitate:

— Să nu mai faci niciodată asta!

După care se aşeză într-un fotoliu din palmier şi îşi goli paharul.

Pentru prima dată în existenţa sa de cuceritor, Mike se simţea dezorientat.

— O, sfinte, de ce eşti aşa de mironosiță?! strigă el.

Se lăsă o lungă tăcere. Tînăra privea în fundul paharului. El fixa furios pavajul. Dar îşi regăsi deodată buna dispoziţie şi spuse pe un ton pocăit:

— Scuze, Andréa! Să uităm asta, da?

Crezu un moment că nu-i va răspunde. Dar fata îşi aşeză paharul pe masă şi-i zîmbi.

— Hai atunci să vezi colecţia de obiecte din jad a naşului meu. E în salon.

Mike rămase la ceai şi sporovăiră şi rîseră împreună ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Apoi se plimbară prin grădină.

— Ce-ar fi să facem un tur în seara asta la *Cabaretul Céleste*? sugeră Mike. Se dansează şi orchestra nu e prea rea. Chiar dacă nu ţii să dansezi, e amuzant să-i priveşti pe alţii.

Ea acceptă şi tînărul plecă. Andréa ajunse în cameră şi se întinse în pat să se odihnească o clipă. Dar, în vreme ce trupul îi era destins, spiritul rămînea activ. Se gîndea la sărutul lui

Mike îl găsea simpatic şi foarte seducător, dar nu voise să o sărute. Pentru ea, sărutările considerate drept o distracţie agreabilă şi atît, erau fără valoare, destul de demne de dispreţ, precum cuvîntul «scumpo», atît de des folosit că-şi pierduse cu totul semnificaţia. Totuşi, spre marea ei surprindere, Mike îi primise foarte bine refuzul brutal.

Cină devreme, apoi făcu un duş şi se fardă cu grijă. Îşi făcu un coc grecesc, care o maturiza puţin şi-i dădea o alură mai sofisticată. După aceea, îmbrăcă o rochie de mătase grea crem şi-şi puse colierul de jad oferit de familia de chinezi. Bandajul din jurul gleznei îi strica aspectul. Îl înlătură, sperînd că nici Chen, nici Ah Kim nu-şi vor da seama. Cînd Mike veni s-o ia, la ora opt, ea îl aştepta pe verandă.

Cabaretul Céleste se afla în centrul oraşului. Cei doi traversară holul şi pătrunseră în sala vastă cu lumina strecurată ca prin sită. Era încă devreme pentru Perak şi locul era aproape pustiu. Se instalară sub un ventilator electric şi Mike comandă de băut.

— Într-o oră-două, nu vom mai putea să ne mişcăm pe aici, explică el. Ia te uită, ce ai făcut cu pansamentul?

— L-am scos. Nu mai aveam cu adevărat

nevoie de el.

— Ce-ar fi să dansăm un vals lent înainte de marea îmbulzeală? propuse Mike.

Era un dansator excelent și Andréa își pierdu rapid orice rezervă. Fusese rar la baluri, ca să aibă unde dansa, dar simțul ritmului îi ajungea. Se abandonă plutirii valsului, dar cînd orchestra atacă un dans mai rapid, părăsiră amîndoi ringul de dans.

— Cred că e puțin prea energic pentru tine. Să nu-ți obosim glezna.

Apoi dansară un fox-trot și, trecînd prin fața intrării, Mike remarcă:

— Ia te uită, Kara și tînărul Ferguson. Îi rugăm să vină la noi?

Andréa nu avu cînd să răspundă. Îi chemase deja pe cei doi. Kara Maitland era în acea seară de o frumusețe și mai strălucitoare decît la precedenta lor întîlnire de la Club. Purta o rochie de muselină de culoarea mandarinei, cu o etolă galbenă și pantofi de aceeași nuanță; la urechi îi dansau cercei de argint. O însoțea un american tînăr și înalt, amețit vizibil de frumusețea ei. Fără îndoială că ar fi preferat să o aibă doar pentru el în seara aceea, dar Kara păru încîntată de invitația lui Mike și Ferguson trebui să facă haz de necaz.

Ajunseră la masă şi Mike dădu comanda chelnerului.

— Mi s-a spus că zilele acestea ai avut un accident, domnişoară Gartner, şi că eşti încă în convalescenţă, spuse Kara.

— N-a fost nimic grav. Sînt cu totul restabilită, răspunse zîmbind Andréa.

Orchestra începu un nou tangou şi Kara se întoarse cu vioiciune spre însoţitorul ei.

— Ador ambianţa asta! Ce-ar fi să dansăm, Michael?

— Cu plăcere! Ne scuzaţi, vă rog?

— E îndrăgostit zdravăn, sărmanul nătărău! remarcă Mike, urmărindu-i cu privirea.

— De ce «sărmanul nătărău»?

— Nu-i de talia Karei. Vei vedea, îl va răsuci o săptămînă-două pe degetul cel mic, apoi îl va lăsa şi *Meşterul Michael* de azi va redeveni *Cenuşăreasa* de dinainte, explică cinic.

— Probabil nu-i prea uşor pentru o frumuseţe atît de spectaculoasă, zise Andréa gînditoare.

— Cum aşa?

— Cu toţi bărbaţii aceştia care, la prima vedere, se îndrăgostesc de ea, în vreme ce ea nu simte pentru ei decît simpatie...

— Femeile sînt ca puştii care străpung fluturii cu ace, declară Mike. Sînt încîntate să-şi vadă

victimele răsucindu-se de durere. Ceea ce le supără e să vadă una dintre ele revenindu-şi şi scăpînd.

— Mike! Nu trebuie să crezi că toate femeile sînt la fel!

— Oare? întrebă el cu o doză de amărăciune.

Tînăra îşi aminti privirea schimbată între Kara şi el în seara aceea la Club. Era convinsă că fusese ceva între ei.

Andréa dansa cu Mike, cînd cineva îi lovi cu piciorul glezna bolnavă. Dacă perechile ar fi fost mai puţin numeroase, ar fi căzut cu siguranţă. Îşi termină dansul cu tot trupul crispat de o suferinţă ascuţită. Întorcîndu-se la masă, bău repede un o gură de Martini şi se simţi mai bine. Mike nu-şi dăduse seama de nimic.

El dansă apoi cu Kara, iar Andréa refuză invitaţia lui Michael. Îl întrebă despre meseria lui şi, odată încălzit, acesta îi dădu o mulţime de amănunte. Tînăra nu mai simţea decît junghiuri surde şi-şi putea îndoi piciorul fără s-o doară prea tare. Dacă nu va mai dansa, totul va fi în regulă şi va uita de picior.

În acel moment îl văzu pe Nicholas Stransom însoţit de un grup de indieni.

— Te simţi bine? De ce te-ai îngălbenit la faţă? o întrebă Michael Ferguson.

— Într-adevăr? E din ce în ce mai cald aici, nu crezi?

— Ba da. Îmi vine să regret bătrîna şi buna iarnă englezească. Visez cîteodată zăpadă şi gheaţă şi, cînd mă trezesc, camera mea e un adevărat cuptor.

— Din ce regiune a Angliei eşti?

Andréa îl privea pe medic şi pe amicii săi aşezîndu-se la o masă de cealaltă parte a pistei de dans. Îşi schimbă uşor locul scaunului ca să-i întoarcă spatele. Era altfel coafată. Poate că nu o va recunoaşte. Degeaba îşi tot spunea că e ridicol să fie atît de nervoasă pentru că-şi scosese pansamentul fără permisiunea lui Nicholas, căci încordarea interioară nu făcu decît să-i crească în jumătatea de oră care urmă.

— Prietenul tău Stransom e aici, îi spuse Mike, în timp ce Kara şi Michael dansau samba.

— Ştiu. Sper că nu mă va vedea. Mi-a recomandat să-mi odihnesc piciorul o zi-două.

— Absurd. Poţi să hotărăşti şi singură... Ia uite, una dintre fete are necazuri cu un client.

O animatoare încerca să scape tentativelor de a o săruta ale partenerului ei. Bărbatul, beat pe jumătate, îi trecuse amîndouă braţele în jurul taliei şi rîdea zgomotos de eforturile ei. Ceilalţi

dansatori îi priveau în trecăt cu un aer amuzat.

— De ce nu face nimeni nimic? Mike, nu-l poţi opri? strigă Andréa.

— Nu ţin să capăt un ochi vînăt, spuse el zîmbind. Nu-i vor strica nici ei cîteva sărutări.

Mîna tinerei se crispă pe pahar. Vru să-i replice, cînd un bărbat se desprinse dintre perechile care dansau.

— Ah, murmură Mike, bravul nostru doctor iese la atac!

Cu pumnii strînsi, Andréa îl privi pe Nicholas Stransom bătîndu-l pe umăr pe beţiv. Bărbatul se opri clătinîndu-se şi se intoarse. Tînăra chinezoaică profită şi fugi. Însoţitorului ei îi trebuiră cîteva secunde bune ca să realizeze plecarea ei. Atunci, răcnind o înjurătură, îşi repezi pumnul spre medic. Andréa scoase un ţipăt înăbuşit.

Dar Nicholas pară lovitura, îşi trecu piciorul prin cele ale beţivului şi-l aruncă pe acesta peste umărul lui. Celălalt lovi pămîntul cu un zgomot surd. Nu mai avu timp să se ridice iar. Portarul, un sikh urias, era deja acolo. Îl repuse pe picioare pe chefliu si-l luă cu el.

Fără a se sinchisi de mulţimea care se adunase, Nicholas îşi aranjă cravata si-şi netezi o şuviţă de păr negru care-i cădea pe frunte.

Andréa îl văzu scuzîndu-se faţă de indiana cu care dansa. Seara îşi reluă cursul normal.

— Bravo! Stransom este un expert în judo, spuse Mike.

— Mă bucur că cineva a găsit de cuviinţă să intervină, replică tăios Andréa.

— Ce să-i faci, nu putem fi cu toţii eroi! De ce te superi pe mine? Mititica nu are nimic, iar beţivul nostru a fost cărat pînă la uşă. De ce să exagerăm?

Andréa îşi muşcă buzele.

— Îţi cer scuze. Dar toată lumea avea aerul că o ia ca pe o glumă bună. Probabil că, dacă doctorul Stransom n-ar fi luat atitudine, fata s-ar fi luptat şi acum cu bruta aceea.

— Dar, din fericire, a intervenit şi totul e bine. Mai bine să uităm acest incident. Se întîmplă rar asemenea lucruri.

Era trecut de unsprezece şi Andréa simţea cum o cuprinde încetul cu încetul oboseala. Dacă ar fi fost singuri, i-ar fi cerut lui Mike s-o conducă. Ca să se facă iertată pentru vorbele cam brutale, acceptă să danseze alt vals cu el. Luminile scăzuseră. Spera ca Nicholas să n-o remarce. Apoi se îndreptă spre toaletă ca să se pudreze din nou. Holul era plin de animatoare care discutau toate despre curajoasa intervenţie

a lui Nicholas Stransom. Tînăra salvată se așezase într-un colț și una din colege îi repara mîneca deșirată a rochiei. Era foarte palidă și părea să fi plîns. Andréa îi zîmbi.

Cînd ieși, o voce îi spuse: «Bună seara, Andréa!» și se trezi față în față cu Nicholas. Glasul lui o tulbură și-și spuse că e numai din cauză că se simțea vinovată. Vru să facă stînga împrejur, dar își dădu seama că nu poate pleca fără să-i răspundă la salut.

— Nu mă așteptam să te găsesc aici, zise el. Vrei să bei ceva?

— Eu... nu sînt singură și...

— Ferguson pare să fi dispărut și ceilalți dansează încă, insistă doctorul, prinzînd-o de cot pentru a o îndrepta ușor, dar ferm, spre bar.

Mai erau două scaune libere la un capăt al barului. Nicholas comandă un whisky cu sifon și un coctail cu ananas.

— Va fi mai răcoritor decît un Martini, spuse el.

Situația i se părea destul de caraghioasă. Cu cîteva clipe în urmă, se felicita că Nicholas nu a văzut-o, în timp ce el observase totul și chiar remarcase ce băuse ea. O clipă, gîndul o făcu fericită. Deci, nu o ignora complet! Sau poate că o privise doar ca pe o pacientă neascultătoare...

îi făceau rău atîtea întrebări, atîtea presupuneri! Îşi propuse să renunţe odată pentru totdeauna la ele!

Ca şi cum i-ar fi citit aceste gînduri, Nicholas declară:

– Am avut curioasa impresie că mă eviţi.

– Ce idee extraordinară! spuse Andréa cu o voce gîtuită.

— Asta mi-am spus eu. Dar cred că nu mă înşelam.

— Nu înţeleg, făcu ea evitîndu-i privirea.

— Minţi prost, Andréa. Nu voiai să te văd dansînd cu o gleznă încă fragilă.

Îşi coborî privirea spre piciorul ei.

— Cum, fără bandaj?! Nu-i prudent. Nu-mi place să-mi văd bolnavii că nu ţin deloc cont de instrucţiunile mele. Goleşte-ţi paharul. Te duc acasă.

— Dar, doctore Stransom, cu ce drept...

— Fără discuţii. Voi lăsa un mesaj pentru însoţitorii tăi.

— Eşti tu medic, protestă ea, dar asta nu-ţi dă dreptul să-mi dai ordine!

El îi contemplă o clipă faţa îmbujorată. Era fermecătoare cînd se înfuria şi doctorul nu putea să nu observe. De fapt, chiar de la început, se amuzase să-i citească pe chip toate

reacțiile pe care era incapabilă să le ascundă. Încetul cu încetul, devenise aproape o plăcere să o privească, o necesitate.

Viața care pulsa atît de nebunește în ea, îi trezea din amorțire senzații vechi pe care — aproape — nu-și mai amintea să le fi trăit.

— Îți amintești de Rangoon? întrebă.

— Nu-i deloc același lucru.

— Te întorci acasă.

— Nu.

Nicholas îi strînse încheietura cu o mînă dură ca oțelul.

— Nu cred că vei face o scenă, spuse el.

Cinci

Într-o înfruntare tăcută a voinţelor, cei doi se măsurară lung. Ochii ei străluceau de furie şi ridică bărbia. Totuşi, ştia deja că era pe punctul de a pierde această partidă. Apăsarea mîinii lui Stransom pe braţul ei nu era o ameninţare în van. N-ar fi avut nici o ezitare s-o scoată pe sus, dacă-l provoca.

— Foarte bine, făcu ea pe un ton răguşit de mînie. Se pare că n-am de ales.

Nicholas făcu semn unui chelner şi-i spuse

cîteva cuvinte în cantoneză. Bărbatul clătină din cap și se îndepărtă.

— I-am cerut să-i spună lui Bradley că nu te simți bine, dar că nu vrei să deranjezi pe nimeni.

— Ești insuportabil!

— Mi s-a mai spus. Plecăm?

— Nu e nevoie să mă ții așa!.

— Perfect, spuse el cu privirea rece dîndu-i drumul la încheietură.

Cînd ajunseră afară, Nicholas îi spuse:

— Mașina mea e pe partea cealaltă a străzii.

Cînd se pregătea să urce, tînăra se auzi strigată: Mike traversa în fugă. Ea simți o speranță fugitivă, repede stinsă la vederea expresiei doctorului.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Mike cu neliniște. Se pare că nu te simți bine?

Andréa inspiră îndelung.

— Nimic grav, Mike. Mă durea glezna și doctorul Stransom mi-a propus să mă conducă acasă.

— Dar de ce nu mi-ai spus nimic? protestă el. E foarte amabil din partea ta, Stransom bătrîne, dar nu are rost să mai rămîn aici nici eu dacă partenera mea pleacă.

— Domnișoara Gartner n-ar accepta să-ți părăsești ceilalți invitați, spuse Nicholas. Trebuie

să-i bandajez iarăşi glezna. Astfel că o conduc eu acasă.

— Oh, în acest caz da... Pot să fac ceva? Mă simt vinovat.

— N-ai nici un motiv. Domnişoara Gartner ar fi trebuit să se supună instrucţiunilor mele, spuse medicul brutal.

Se aşeză apoi la volan şi apăsă pe ambreiaj.

— Voi trece mîine dimineaţă, îi spuse Mike lui Andréa. Îmi pare rău că seara s-a terminat aşa prost, draga mea!

Ea reuşi să-i adreseze un surîs palid.

— Dar nu-i aşa! M-am amuzat totuşi bine.

— Noapte bună! Ai grijă de ea, Stransom!

Maşina porni. Andréa se rezemă pe pernă. O durea capul şi se simţea epuizată. În secret, era fericită că scăpase din căldura şi aerul plin de fum din sală.

— O ţigară? întrebă Nicholas.

— Nu, mulţumesc.

El aprinse una, cu mîna dreaptă pe volan şi privirea fixată pe şosea.

— De ce n-ai cerut ajutor de la Bradley?

— M-am gîndit la asta. Dar n-ar fi apreciat să fie implicat într-o scenă.

— Pentru că aş fi făcut una, după părerea ta?

— Nu tocmai. Dar posezi arta de a-i face pe

oameni să se plieze conform voinței tale, nu?

— Da, desigur. La ce bun să iei hotărîri dacă nu ești gata să faci să fie respectate?

— E plăcut să fii atît de sigur de tine?

— E necesar, cînd îți asumi anumite responsabilități. În meseria mea n-ai dreptul să eziți.

— Înțeleg... Prietenii tăi nu se vor întreba ce ți s-a întîmplat?

— Le-am spus că plec exact înainte de a te intîlni.

După acest schimb de replici, păstrară un moment de tăcere. Andréa își simțea pleoapele grele.

— Mă așteptam să te văd scoțînd flăcări pe nări pe drum, spuse deodată Nicholas. Te gîndești la vreo răzbunare mai subtilă?

— Sînt prea obosită ca să mă lupt, răspunse ea înăbușindu-și un căscat.

Ajungînd acasă, Nicholas îi luă poșeta din spate și veni să-i deschidă portiera. Tînăra de abia se mai mișca de oboseală și, în lumina din vestibul, fața ei palidă și trasă avea cearcăne lungi și întunecate sub ochi.

— Ai face bine să te bagi în pat. Cheam-o pe amah. Voi aștepta în birou.

Cu ajutorul lui Ah Kim, Andréa se îmbrăcă în grabă în pijama. Se înfășură apoi iute într-un

kimono lejer, se întinse pe pat şi spuse lui amah să-l cheme pe Nicholas.

— Am rugat-o să-ţi încălzească nişte lapte, declară el intrînd în cameră.

— Şi dacă aş refuza să-l beau, presupun că m-ai face să-l înghit cu forţa, nu? întrebă tînăra cu un zîmbet slab.

Cu părul desfăcut şi demachiată cu totul, părea foarte tînără şi neajutorată.

Buzele lui Nicholas fremătară.

— Am fost destul de autoritar pentru astăzi.

Se aşeză pe marginea patului şi degetele lui viguroase şi, totuşi, atît de uşoare, îi palpară glezna bolnavă. Andréa se strîmbă cînd el îi atinse locul unde fusese lovită în timp ce dansa.

— Hm, nu-i lovit tare. Ai avut noroc, spuse doctorul, punîndu-i un nou pansament. E prea strîns?

Ea scutură din cap. O şuviţă neagră căzuse din nou pe fruntea lui Nicholas şi încerca dorinţa absurdă s-o aşeze la loc.

Ah Kim bătu la uşă. Aducea pe tavă o ceaşcă de lapte cald. Andréa bău rapid, cu o mutră dezgustată.

— E bine, spuse Nicholas. Acum te voi lăsa în pace. Voi trece mîine. După prînz, negreşit. Noapte bună!

Îi intinse mîna. Ea i-o dăduse pe a ei.

— Să dormi bine, fetiță mică! adăugă el încet.

După plecarea lui, Andréa stinse lampa. Își aruncă kimonoul la capătul patului și alunecă în așternut. Nicholas Stransom era, într-adevăr, omul cel mai imprevizibil din cîți cunoscuse vreodată. Cu o oră înainte, il găsea insuportabil, iar acum... Acum? Mai încerca încă să-și descîlcească sentimentele contradictorii cînd o fură somnul.

• • •

Zece zile după aceea, veni la Perak domnul Adams.

— E inutil să te întreb dacă îți place în Malaezia, declară el găsind-o pe Andréa la aeroport. Dacă-mi permiți o părere, ești cu totul alta.

— E adevărat, consimți ea zîmbind. Drept să spun, nu m-am simțit niciodată atît de bine.

După prînz, notarul își anunță scopul vizitei. Pentru prima dată de la venirea sa, văzu o umbră întunecînd ochii tinerei.

— Încă nu m-am gîndit cu adevărat la viitor, mărturisi Andréa. Amîn fără încetare momentul.

— În sfîrșit, nu ești grăbită să te întorci în

America?

— Grăbită! Dacă aş găsi numai mijloace să păstrez casa, mi-aş petrece aici tot restul vieţii!

— Ah! Ai luat deci un început de decizie, spuse domnul Adams.

— Dar este o diferenţă între ceea ce vrem şi ceea ce putem să facem.

— Adesea, da, dar nu obligatoriu. În orice caz, nu trebuie să hotărăşti de urgenţă. Am venit pentru că mă gîndeam că, poate, nu-ţi place aici.

— Ar fi cu neputinţă!

Privi în jurul ei şi expresia feţei îi demonstră vizitatorului că această casă chinezească o cucerise complet. El observă:

— Spunînd că ţi-ar place să te instalezi aici vorbeai, cred, atît de casă cît şi de ţinut?

— Da. Casa e perfectă şi trăiesc în ea ca o ducesă. Dar mi-ar ajunge şi un bungalow de lemn. Ţinutul ăsta are ceva captivant. E greu de explicat. Prin comparaţie, viaţa în America pare de-a dreptul ternă. Vi se pare că sînt neloială?

— Nu cred. Unii dintre noi sînt sortiţi să-şi găsească un loc bun pentru ei în altă parte a lumii. Eu trăiesc la Singapore de treizeci de ani şi-mi voi petrece acolo, fără îndoială, tot restul vieţii. Sînt mîndru că sînt scoţian şi evoc adesea

dealurile și lacurile copilăriei, dar, dacă ar trebui să le regăsesc, inima mea ar rămîne aici.

— Da, vă înțeleg. Sînt de puțină vreme în Malaezia, dar am impresia că... trăiesc mai profund. Și sînt atîtea de făcut aici. De exemplu, oamenii din cartierele sărace: au multă nevoie ca cineva care să se ocupe de ei. Oh, era să uit: i-am invitat la cină pe doctorul Stransom și pe domnișoara Buxton.

Îi vorbi despre aceasta din urmă și adăugă că îi învață să înoate pe copiii de la orfelinat.

— Domnule Adams, reluă ea, credeți că aș putea găsi o slujbă la Singapore sau la Kuala Lumpour?

— Dacă ți-ai vinde casa, nu ai avea nevoie să-ți cîștigi existența și, fără nici o îndoială, te vei mărita nu peste multă vreme.

— Nu pot deloc conta pe asta, făcu ea rîzînd. De altfel, în zilele noastre, nimeni nu mai duce o viață în întregime trîndavă. Și n-aș vrea să vînd casa oricui.

— Colecția de obiecte de jad a nașului tău are o mare valoare, remarcă notarul. Ea singură ar putea să-ți permită să locuiești în casa asta încă mult timp.

— M-am gîndit. Dar, după părerea mea, ar trebui să stea într-un muzeu.

Discuţia lor continuă pînă la ora ceaiului. Domnul Adams se retrase apoi în camera lui şi Andréa supraveghe pregătirile pentru cină. În meniu, intrase printre altele, supă din cuburi de rîndunică, un purcel de lapte la cuptor şi spumă de ananas. Ah Kim aşeză în centrul mesei o jerbă mare de crini vărgaţi, iar cel mai tînăr servitor agăţă în jurul întregii curţi lanterne de hîrtie colorată.

La şapte şi jumătate, Nicholas şi domnişoara Buxton ajunseră împreună. Andréa, într-o rochie lungă şi galbenă, îi aştepta pe verandă. Silueta enormă a domnişoarei Buxton era înfăşurată strîns într-o rochie de mătase mov, sub o haină de dantelă neagră.

— Nicholas, ai mai văzut vreodată ceva atît de fermecător? zise ea. Draga mea, arăţi ca o floare!

Andréa îi mulţumi pentru compliment şi roşi puţin, surprinzînd în ochii lui Nicholas o licărire admirativă. Conducîndu-şi invitaţii în salon, unde Chen trebuia să aibă grijă de prepararea coctail-urilor, tînăra îşi simţi sîngele alergîndu-i mai repede prin vene. În seara aceasta, pentru prima dată, Nicholas o privise aşa cum se uită un bărbat la o femeie drăguţă şi demnă de dorit, înainte de a-şi relua obişnuita mască detaşată.

Se simțea inundată de o emoție nouă, jumătate teamă, jumătate plăcere.

Aproape imediat, domnișoara Buxton și domnul Adams își descoperiră relații comune la Singapore. De altfel, scoțianul îl întîlnise deja pe Nicholas de mai multe ori. Gheața fu, astfel, repede spartă.

Cina avu un mare succes. La sfîrșitul mesei, Andréa îl chemă pe bucătar pentru a-i mulțumi. După care se ridică puțin intimidată și spuse:

— Aș vrea să rostesc un toast pentru nașul meu. Nu l-am cunoscut cu adevărat, dar, de cînd sînt aici, am înțeles că a fost un bărbat remarcabil și sînt mîndră că i-am moștenit casa. Pentru Josh Field!

Cînd toată lumea trecu în salon, conversația se învîrti un moment în jurul a diverse subiecte. Dar domnișoara Buxton și domnul Adams fură în curînd absorbiți într-o discuție despre legile de adopțiune și Nicholas îi spuse lui Andréa:

— Ce ar fi să facem un tur prin grădină?

Se strecurară discret pe terasă și se îndreptară spre pajiști.

— Oh, privește! Cît e de frumos! exclamă Andréa.

Toți copacii erau plini de licurici. Luminile lor verzi luceau printre frunze ca niște giuvaeruri

înaripate.

— Mă întreb unde îşi petrec ziua, adăugă în şoaptă, ridicînd ochii spre Nicholas.

Clarul de lună accentua trăsăturile viguroase ale medicului.

— Ziua, zise el, sînt nişte mici insecte urîte care se ascund printre pietre.

— Mi-e greu să cred. Sînt aşa de drăguţi sub lună!

— Clarul de lună are acelaşi efect asupra multor lucruri. Deformează realitatea, ca şi apa.

Intrară pe o alee strîmtă ce străbătea pajiştea. La cîţiva centimetri, un gard des despărţea grădina de marginea junglei. Deodată, mîna lui Nicholas se închise ca o menghină pe încheietura mîinii lui Andréa.

— Nu te mişca de aici! ordonă el.

Surprinsă, tînăra rămase nemişcată şi, cîteva secunde mai tîrziu, - prea tîrziu, dacă ar fi fost singură - distinse, în mijlocul aleii, ceva care aducea cu o panglică neagră, dar, în realitate, era un şarpe. Animalul clătină o clipă din cap înainte să dispară în iarbă, la mai puţin de un metru de pantofii ei.

— Drumul e liber, spuse Nicholas eliberînd-o.

— Era... veninos?

— Probabil că nu, dar e inutil să-ţi asumi nişte

riscuri. Ce ai?

— Nimic... Eu... , bîlbîi ea cu un frison.

Nicholas o luă brusc în brațe și-i apăsă fața în scobitura umărului său. Avea brațele puternice și scobitura umărului era aproape anume făcută pentru obrazul ei. Cu teamă, se lipi în întregime de el și simți cum i se accelerează brusc bătăile inimii. Dar era sigură că nu de teamă. Își atinse în treacăt obrazul de al lui și îi inspiră parfumul discret, bărbătesc. Răsuflarea lui îi răvășea părul și mîinile alunecară apăsat spre talie, strivind-o — aproape — de pieptul său. Buzele lui îi atinseră ca din întîmplare tîmpla și această atingere o electriză și o umplu de o căldură neobișnuită. Trupul ei fremătă și se agăță cu mîinile de umerii lui. Ridică privirea spre el cu buzele umede, întredeschise.

Însă, în privirea bărbatului era atîta durere, încît își coborî capul și se îndepărtă brusc de el.

— N-ai nici un motiv să te temi, îi spuse cu o voce răgușită. Șerpii nu atacă decît cînd sînt surprinși. Prietenul nostru trebuie să fie acum la mai bine de un kilometru de aici, mort de frică, spuse el liniștitor.

— Iartă-mă. Nu mai văzusem așa ceva.

— E în regulă acum? întrebă ridicîndu-i bărbia spre el.

— Da, zise tînăra, cam confuză. În general, nu sînt sperioasă.

— Ești iertată, glumi el. Vino, ai să te simți mai bine în casă.

O luă de mînă pentru a străbate pajiștea și a ajunge în curte.

— Cred că îți par tare proastă, spuse dezamăgită Andréa.

El se opri și o privi grav.

— Trebuie să recunosc că ai fi putut să ai mai multă inițiativă. La urma urmei, sînt invitatul tău. Trebuia să mă pui în afară de orice pericol și să strivești bestia cu piciorul.

— O, încă îți mai bați joc de mine!

Doctorul îi zîmbi și-i strînse degetele.

— Cu tine e o plăcere... Apropo, armata organizează un bal săptămîna viitoare Vrei să vii?

— Oh, Nicholas, aș fi încîntată, dar m-a invitat deja Mike Bradley

El îi lăsă mîna ca să-și ia tabachera

— Măcar dacă m-ai fi invitat mai din vreme!

— Sînt sigură că vei petrece o seară excelentă cu Bradley, spuse întinzîndu-i tabachera.

Tînăra luă o țigară și se aplecă spre brichetă.

— Nu-ți place, nu?

— Nu îl cunosc prea bine. Dar, după părerea mea, nașul tău nu l-ar fi prea simpatizat.

— De ce? Mike e inofensiv. A fost foarte atent cu mine.

— Bărbaţii ca Bradley îşi fac o profesie din a fi atenţi cu femeile.

— Într-adevăr, pare el un mare cuceritor, ştiu, dar nu văd nici un rău în asta.

— Cu condiţia să nu-l iei în serios.

— Evident. Sîntem prieteni buni şi atît.

— Dacă tu crezi că el îşi dă seama de asta... Fostele lui relaţii cu femeile nu s-au limitat doar la prietenie.

— Nu ştiam că apleci urechea la bîrfe.

— Deloc. Dar cunosc genul de individ.

— Cred că eşti extrem de nedrept.

— Mi-ai cerut părerea, ţi-am spus-o.

— Cred că sînt capabilă să-mi aleg singură prietenii, spuse ea pe un ton indignat.

— Copilule drag, din cîte ştiu eu, nu a afirmat nimeni contrariul.

— Încetează să-mi mai spui «copilule drag», strigă tînăra. Am douăzeci şi doi de ani.

Abia pronunţă aceste cuvinte şi se simţi dezamăgită. De fapt, tonul lui de ironică indulgenţă îi făcuse o plăcere ciudată.

La inceputul serii, privirea lui îi lăsase speranţa că relaţiile lor vor intra pe făgaşul dorit. Era o femeie... O femeie matură, care ar putea

cuceri orice bărbat, dacă şi-ar dori cu adevărat...

Brusc, soclul pe care se înălţase singură, se prăbuşise. Nu era altceva decît o naivă şi, spre tristeţea ei, orice ar fi făcut, Nicholas tot aşa ar fi privit-o. Ceea ce nu-i dădea dreptul, totuşi, să se amestece în viaţa ei personală... Mai ales că folosea un ton părintesc care ei nu-i convenea absolut deloc!

— Scuză-mă. Nu se va mai întîmpla. Ce ar fi să mergem la ceilalţi?

Nicholas se întoarse spre salon şi ea trebui să-l urmeze, cu lacrimi în ochi. Clipi din pleoape şi-şi strînse buzele pentru a le împiedica să tremure. De ce era între ei mereu un asemenea antagonism? Seara, începută sub bune auspicii, era acum stricată.

În prag, el îi făcu loc să treacă şi Andréa îi văzu faţa total indiferentă.

• • •

Mult după miezul nopţii, tînăra tot nu reuşea să adoarmă. Degeaba îşi spunea că era absurd să se tulbure pentru o ceartă cu Nicholas; era tulburată. Cînd pendula arătă ora unu, aruncă aşternutul de pe ea şi ieşi din pat. Tot măsurînd camera cufundată în penumbră, se întrebă de

ce relațiile cu Nicholas și cu Mike erau atît de diferite. Cu Mike se simțea destinsă. Cu Nicholas încerca o întreagă gamă de emoții imprevizibile care mergeau de la o bucurie copilărească la o animozitate arzătoare.

— Îl urăsc! Urăsc siguranța, politețea lui rece și felul în care își inalță sprincenele cînd ceva nu-i convine. Urăsc totul la el! Aș vrea să nu-l fi întîlnit niciodată!

În acel moment, își aminti de scena din grădină, cînd întreg corpul ei vibrase la atingerea lui. Își dorise această îmbrățișare... Trăise, în fiecare zi, cu speranța nebună că acest lucru se va întîmpla. Își dorea atît de mult să se lase copleșită de sărutările lui, încît simțea că o doare tot corpul. Închise ochii cu răsuflarea întretăiată, cu sentimentul că trupul ei, înaintea minții, făcuse o descoperire vitală: îl iubea... Dar descoperirea îi fu amară: știa că nu-i va aduce niciodată fericire faptul că iubea un bărbat ca Stransom.

A doua zi după-masă, domnul Adams luă avionul spre Penang, unde avea treabă. Înainte de a pleca, o sfătui pe Andréa să mai profite o săptămînă-două de viața aceasta. Între timp, el ar vedea dacă ii va putea găsi o slujbă la Singapore.

Cînd tînăra se întoarse, o aştepta Mike şi ea îl primi cu entuziasm: spera că veselia lui o va abate de la gîndurile confuze. Hotărîră să înoate pînă la ora ceaiului, apoi să meargă la cinema, în una dintre cele două săli din Perak.

După o oră petrecută în apa călduţă, cei doi se întinseră pe prosoape, la adăpostul unei umbrele viu colorată.

— Vezi că îmi ţin de bine de rău promisiunea? zise Mike privind-o cum îşi întinde pe corp uleiul de plajă.

— Ce promisiune?

— Am promis să nu abuzez de relaţiile noastre amicale.

Tînăra îşi întoarse faţa spre el, dar ochii îi erau ascunşi de ochelarii de soare, iar gura îi era imobilă.

— Era o interdicţie temporară sau permanentă? reluă Mike.

Putea, flirtînd cu el, să-şi aline suferinţa ce-i rodea inima?

— Nu m-am mai gîndit la asta, Mike.

El îi scoase uşor ochelarii de soare.

— Pot să-ţi sugerez să o faci? Nu-mi place să-mi calc o promisiune, dar mă tem ca tentaţia să nu fie prea puternică, încîntătoare naiadă.

Andréa îl măsură o clipă. Era foarte seducător

şi, fără îndoială, expert în amor.

— Interdicţia era temporară, declară.

Ea se aştepă ca el s-o ia în braţe, dar Mike se îndreptă, cu braţele în jurul genunchilor şi cu spatele întors.

— De ce ţi-ai schimbat părerea? întrebă el. Pentru că te gîndeşti că acum îţi vor plăcea sărutările mele?

Se aşeză la rîndul ei şi căută un răspuns.

— Te cunosc mai bine acum.

— Şi eu, draga mea. Pentru tine, sărutările înseamnă dragoste, iar dragostea înseamnă căsătorie.

— Nu-mi imaginez că eşti îndrăgostit de mine.

— Nu asta voiam să spun. Dar e adevărat, nu sînt îndrăgostit de tine. Nu cred în genul ăsta de emoţii, zise el direct. Dar tu crezi şi nici nu mă iubeşti. Atunci, de ce te-ai lăsa sărutată?

— Pentru Dumnezeu, totdeauna despici firu-n patru? întrebă Andréa.

— Cunosc foarte puţine femei care îţi seamănă. De obicei nu e nici un fir de despicat.

— Dar bănuieşti vreun motiv adînc, obscur?

— Da, cred că există unul.

— Eşti tare modest. După părerea mea, orice fată ar fi încîntată să se lase sărutată de un bărbat seducător.

— Nu ajungi nicăieri cu linguşeala, fetiţo, făcu el zîmbind. Şi de ce ai rezistat la început farmecului meu fascinant?

— Discuţia asta nu duce la nimic bun. Mă duc să înot.

Ea vru să-şi ia casca de baie, dar el o prinse de braţ.

— Ai dreptate, spuse cu o voce surdă. Nu-i vreme de palavre.

O trase spre el şi o sărută pe buze. După un moment, tînăra îl respinse uşor. Era aproape dezamăgită. Nu simţise nici pe sfert din ceea ce îi provocase in suflet atingerea lui Nicholas. Îşi înghiţi disperarea şi spuse cu o voce egală:

— Trebuie să fie aproape ora de ceai. Chen nu va întîrzia să apară

— La naiba cu Chen! Vino aici...

Dar ea îi scăpă şi se aruncă în piscină. Mike işi aprinse o ţigară şi o privi ieşind la celălalt capăt şi măsurîndu-l în hohote de rîs.

— De ce ai fugit? întrebă el. Ţi-e teamă de mine?

— Poate...

Andréa plonjă din nou şi rămase în apă pînă la venirea lui Chen cu ceaiul. Atunci se acoperi cu un halat mare alb.

— Aş putea să-ţi pun o întrebare personală? îl

întrebă pe Mike, care turna ceaiul în timp ce ea își refăcea pieptănătura.

— Te rog. Viața mea este o carte deschisă.

— Mike, ai fost foarte legat de Kara Mailland?

Degetele lui se crispară pe ceainic și asta fu totul.

— De ce ? zise cu o față de nepătruns.

— Am avut impresia că a fost ceva între voi. Sau ai iubit-o, sau dimpotrivă.

— Ți-am spus: nu cred în ceea ce tu numești iubire. Kara nici atît, îmi imaginez.

— Asta poate să fie numai o simplă fațadă. Nu părea foarte fericită.

— Pentru că era plictisită de tînărul Ferguson. Karei îi place varietatea.

— Mă întreb... Chiar mă întreb.

— Oricum, ce legătură are cu noi?

— O, nici una. Simplă curiozitate din partea mea. Nu ești supărat?

— De ce să fiu? zise el ridicînd din umeri.

După ceai, Andréa se îmbrăcă în pantaloni și un tricou și merseră la Perak. Filmul era o melodramă și Mike insistă să-i țină mîna în a sa.

La întoarcere, după ce trecu de gard, Mike opri mașina și o luă în brațe pe Andréa. Îi sărută pleoapele și obrazul, dar, cînd buzele coborîră spre gura ei, aceasta se desprinse.

— Ce s-a întîmplat, draga mea?

— E... n-are importanţă, Mike.

— E uşor de remediat, spuse el încet.

Cînd îi dădu drumul peste o clipă, ea tremura, gîfîind. Ştia acum că un simplu flirt nu-i va domoli inima. Mike păru să-şi dea seama: fără un cuvînt, porni maşina şi nu opri decît în faţa casei.

— Pot intra? Aş vrea să stăm de vorbă, spuse el.

Ea acceptă, nu fără a ezita. Chen era liber în seara aceea. Numărul Doi le aduse cafea şi gustări. Mike îşi aprinse o ţigară, în timp ce Andréa turna cafeaua.

— Ascultă, spuse el după o clipă, tu eşti ceea ce se numeşte o adevărată tînără. Cred că ştii de acum că nu sînt bărbatul potrivit pentru tine. Oh, n-am nici o tendinţă criminală şi sînt bun cu animalele şi copiii, dar îmi lipsesc principiile, cum se spune. Trăieşte-ţi clipa aşa cum e ea, asta mi-e deviza. Iată de ce cunosc foarte puţine femei ca tine. În mod normal, noi doi n-ar fi trebuit să ne întîlnim niciodată. Dar uite că întîlnirea s-a produs şi acum sînt în faţa unei situaţii noi şi dificile. Întîi că ne întîlnim cu regularitate, ceea ce e contrar regulilor mele de viaţă. În al doilea rînd, nu ştiu ce să fac.

Andréa își turnă a doua ceașcă de cafea și vorbi fără să-l privească:

— Trebuie făcut ceva? Nu putem fi prieteni?

— Ți-am spus deja: prietenia între un bărbat și o femeie nu există. Dacă erai altfel, ne-am fi putut distra bine împreună, fără ranchiună cînd unul din noi ar fi hotărît s-o rupă. Dacă eu eram altfel am fi schimbat suspine, priviri tandre și cîteva sărutări. Date fiind împrejurările, nu e valabilă nici o soluție, nici cealaltă.

— Dacă ai fi atît de înăsprit cum spui, nu te-ai îngrijora din cauza asta.

— Poate că-mi rămîn încă niște scrupule, făcu el cu un zîmbet melancolic. Acestea m-au împiedicat să profit imediat de îngăduința ta. Nu aș garanta că asta se va repeta.

Andréa nu știu ce să-i răspundă. Perspectiva sfîrșitului prieteniei lor o întrista, dar știa că el avea dreptate. Mike reluă:

— Ce ar fi să-mi spui de ce ți-ai schimbat părerea?

— Nu știu, zise tînăra roșind.

El își consultă ceasul.

— Trebuie să plec.

— Nu vom mai merge la bal?

— Va fi după cum dorești, răspunse tînărul zîmbind. Cred că-ți pot promite să mai joc încă

puţin pe eroul. După aceea, mă întorc la personajul meu şi ne vom vedea mai rar.

Andréa îl însoţi pînă la uşă.

— Îmi vei lipsi, Mike.

El îi ridică bărbia cu vîrful degetelor.

— Poate că e mai bine aşa. Eşti o fată frumoasă şi ai fi putut ajunge să mă schimbi, dar aş fi avut oroare să devin un model de respectabilitate.

— În una din zilele astea vei întîlni pe cineva care-ţi va da poftă să devii mai înţelept.

— Mă îndoiesc. Nu există decît o...

Se întrerupse şi începu să rîdă, cu privirea intunecată.

— Noapte bună, draga mea! Vise plăcute!

O sărută uşor pe frunte. O clipă mai tîrziu, cabrioleta crem ataca vioi aleea. Andréa reintră în vestibul.

«Nu există decît o...» Kara Maitland să fie singura fată pe care o dorea Mike, singura pe care n-o putea avea?

• • •

Cîteva zile după aceea, Andréa ducea înapoi la orfelinat copiii pe care îi învăţa înotul şi fu invitată la cină de către domnişoara Buxton. După masă, cele două femei se instalară pe

verandă ca să flecărească.

— Nu arăţi prea bine, micuţo! spuse domnişoara Buxton.

— Din cauza căldurii presupun.

— Da, şi eu aş fi mulţumită să văd venind ploile. Nici copiii nu mai pot.

— N-ai fi zis în după-amiaza asta, făcu tînăra rîzînd.

— Ah, sînt fericiţi în piscină! E aşa frumos din partea ta! Majoritatea oamenilor nu şi-ar fi dat osteneala. Apropo, Nicholas nu ne-a făcut în dimineaţa asta vizita obisnuită. Fără îndoială că va veni mîine. L-ai mai văzut în ultimul timp?

— Nu, din seara cînd am cinat la mine, spuse Andréa cu o voce voit indiferentă.

— Ah, medicii au perioade dificile, ca toată lumea. De fapt, mă întreb dacă ai putea să-mi faci un serviciu: să laşi la el un pacheţel...

— Da, sigur.

O jumătate de oră mai tîrziu, tînăra işi luă rămas bun. Ducea cu ea şi pachetul destinat lui Nicholas. Nu va face decît un mic ocol ca să treacă pe la el. Cu puţin noroc, el ar fi plecat de acasă şi i-ar putea lăsa pachetul unui servitor.

Dar, ajungînd, văzu maşina lui Nicholas în faţa verandei şi inima începu să-i bată mai repede. Fără să oprească motorul, înaintă spre

casă şi urcă treptele. Servitorul medicului îi ieşi în intîmpinare. Ea il salută în malaeză, îi puse pachetul în mînă şi se pregătea să plece, cînd o voce binecunoscută strigă:

— Ce este, Joe?

Servitorul răspunse pe limba lui şi ea nu prinse decît cuvîntul «Mem». Se apropiau paşi. Andréa făcu stînga-mprejur şi năvăli pe trepte. Se grăbea spre maşina ei cînd auzi scîrţîind uşa de la intrare. Nicholas Stransom trebuia să fi ajuns în verandă. Ea urcă în grabă în Rolls, îl dădu înapoi şi ambreie cu o brutalitate care l-ar fi îngrozit pe Chen. Dar uitase să deblocheze frîna de mînă. Cînd îşi dădu seama, Nicholas era deja lîngă ea.

— De ce atîta grabă? întrebă el.

— Domnişoara Buxton m-a rugat să-ţi aduc un pachet. Nu avea rost să te deranjezi pentru atîta lucru şi să ieşi.

— Tu nu mă deranjezi. Vino să bei ceva. S-ar zice că ai nevoie, spuse Nicholas deschizîndu-i portiera.

— Nu, zău. E tîrziu. Trebuie să mă întorc. Chen mă aşteaptă. Te rog, eu...

— Dacă vei conduce în starea asta, vei intra în primul copac din cale. Haide, nu-i decît nouă şi jumătate. Chen nu va trimite o patrulă.

Tînăra coborî cu un oftat învins.

— Totdeauna-ţi plasezi pachetele de parcă ar fi vorba de bombe cu explozie întîrziată? întrebă doctorul conducînd-o în salon. Ar fi bine dacă te-ai aşeza înainte de a te prăbuşi. Ce e?

— Nimic. Nu prevăzusem o vizită mondenă.

El ridică sprîncenele, dar nu spuse nimic. După o clipă, servitorul aduse băuturi şi o farfurie cu gustări.

— Carne rece. N-am putut prînzi. Ţi-e foame? întrebă Nicholas.

Andréa scutură din cap. Paharul pe care i-l întindea el răspîndea un uşor parfum de gin. După două sau trei înghiţituri, se simţi mai bine Nicholas îşi goli paharul dintr-o dată şi-şi turnă din nou gin Andréa observă pentru prima oară că nici el nu afişa deloc calmul său obişnuit. Părul îi era în dezordine şi un început de barbă îi sublinia linia maxilarului. Îşi trecu o mînă peste ochi de parcă îl durea capul.

— Pari obosit, spuse ea involuntar.

Nicholas se răsturnă în fotoliu şi-şi întinse picioarele.

— Ziua a fost grea. Trei naşteri, un accident de motocicletă şi, pentru a pune capac la toate, o sinucidere.

— Oh... Domnişoara Buxton se întreba de ce

n-ai venit azi la orfelinat.

— I-am telefonat chiar înainte de venirea ta. Ea mi-a spus că erai pe drum.

— Voi pleca. Ai nevoie de odihnă.

— Nu, rămîi. N-aş putea dormi. Vorbeşte-mi.

Nicholas îi zîmbi şi inima ei zvîcni. Uită răceala ultimei lor întîlniri. El părea epuizat şi, curios, mult mai tînăr şi mai apropiat.

— Bebeluşii erau fete sau băieţi?

— Băieţi toţi... spre marea bucurie a taţilor!

Îşi goli paharul şi se apropie de canapeaua în care se aşezase ea.

— O ţigară?

— Mulţumesc.

Rămase lîngă ea şi-i simţi mirosul de antiseptic nu destul de puternic pentru a-i ascunde parfumul lui discret şi tulburător. Apropierea lui o copleşi. Dacă ar fi întins mîna, l-ar fi atins... Alungă imaginea degetelor ei pe obrazul lui şi, cu glas tare, îl întrebă:

— Şi accidentul?

— Se face tot ce-i posibil, la spital, spuse doctorul cu un gest nehotărît. Băiatul se va vindeca, probabil. Pentru tînăra care voia să moară am ajuns prea tîrziu.

— De ce se sinucid oamenii? Trebuie să aibă mult curaj...

— Curaj sau disperare. Micuța n-avea mai mult de cinsprezece-șaisprezece ani. Era însărcinată. Păcat! Anna s-ar fi ocupat de ea.

Surprise expresia de pe chipul ei.

— Nu te mai gîndi. N-ar fi trebuit să-ți vorbesc despre asta.

Tînăra întoarse capul. Avea un nod în gît și buzele îi tremurau.

— Andréa! zise Nicholas întorcînd-o spre el. Nu plînge! Îți cer iertare. Nu voiam să te tulbur.

Atingerea mîinilor lui, îngrijorarea din voce era mai mult decît putea ea suporta. Peste o clipă, își acundea fruntea în scobitura umărului lui Nicholas, iar el o mîngîia pe cap și-i murmura cuvinte liniștitoare. Mila pentru mica moartă o eliberă de toate emoțiile atît de îndelung reprimate în America și se simțea neputincioasă să le stăpînească. Furtuna sfîrși prin a se potoli și Andréa fu invadată de o senzație minunată de ușurare, de destindere. Inconștient, se strînse și mai aproape de Nicholas.

— Ține, suflă-ți nasul.

El îi dădu o batistă mare kaki și ascultătoare, ea își sterse nasul și ochii, înainte de a scoate un lung oftat tremurător. Brațul lui Nicholas alunecă din jurul umerilor ei spre talie. Tînăra simțea în palmă bătăile regulate ale inimii lui și

încerca o fericire fără seamăn.

— E mai bine?

Ea scutură din cap. Doctorul o depărtă de el încet, dar ferm. Imediat toată pacea şi mulţumirea dispărură, înlocuite de o jenă cum nu mai simţise niciodată. Simţea că fusese din nou ridicolă. Obrajii i se împurpurară.

— Îţi cer iertare, zise cu o voce gravă.

Nicholas coborî ochii spre ea.

— E inutil.

— Trebuie să plec. E, într-adevăr, tîrziu.

Se ridică, iar el nu încercă s-o reţină.

— Ar fi trebuit să-ţi iei ceva gros pe tine. E mult mai răcoare, spuse doctorul însoţind-o pînă la maşină.

— Nici o problemă. Ajung repede acasă.

Tînăra se instală la volan şi răsuci cheia în contact.

— Mulţumesc că mi-ai adus pachetul.

El se aplecă peste portieră şi Andréa îi simţi pe braţ apăsarea caldă a mîinii. Îi ură *noapte bună* şi se întoarse în casă.

Un sfert de oră mai tîrziu, tînăra înghiţea o băutură caldă în birou cînd telefonul sună în vestibul. Îl auzi pe Chen răspunzînd şi se întrebă cine putea să sune la acea oră. Ajunse la telefon cînd Chen aşeza receptorul în furcă.

— Cine era, Chen?

— Tuan doctor, Mem. Voia să știe dacă v-ați întors cu bine.

— Oh... înțeleg. Noapte bună, Chen!

— Noapte bună, Mem!

Andréa ajunse în camera ei. Se așeză la oglindă și se demachie zîmbind imaginii sale. Se simțea brusc foarte fericită.

Şase

În după-amiaza de dinainte de balul ofiţerilor din armata malaeziană, Andréa se odihnea în camera sa. Prea emoţională ca să poată dormi, începu să citească o carte despre triburile indigene care trăiau în jungla de nepătruns, la nord şi la est de Perak; dar, la sfîrşitul primului capitol, se surprinse parcurgînd rîndurile fără a le înregistra sensul. Renunţă să se concentreze şi abandonă cartea.

Va fi Nicholas la bal? Aceasta era cheia

încordării ei nervoase. Mike îi spusese că «toată lumea» va fi acolo, dar Nichoas ar putea lipsi exact din acest motiv. Totuși, amintindu-și de ultima lor întîlnire, se gîndea că, poate, va veni. Dacă nu... Andréa suspină. Dacă nu, toate speranțele ei se spulberau ca un balon de săpun.

Se simți puțin vinovată la ideea de a-l accepta pe Mike drept partener din moment ce toate pregătirile ei febrile erau destinate altuia. Pentru Nicholas voia ea să se facă cî mai frumoasă. Dimineața, Ah Kim o spălase pe cap cu apă de ploaie și adăugase la clătit o esență chinezească: odată uscat, părul îi strălucea ca o rețea de aur și degaja un parfum irezisibil.

La ora șase, se odihni puțin, apoi făcu o baie călduță, urmată de un duș rece. După care, înfășurată într-un kimono de bunbac, se fardă discret. Își contură buzele cu un uj de culoarea azaleei roz și Ah Kim îi prinse în păr o panglică lungă de argint.

— Si acum, rochia! zise Andréa zîmbind.

Micuța chinezoaică se grăbi spre garderobă și scoase rochia al cărei model fusese conceput de Andréa însăși. Era făcută din nuselină ușoară albă; corsajul era drapat *à le grecque*, iar fusta necesitase doisprezece meti de țesătură.

O centură lată, ţesută cu fir de argint îi încercuia talia, subliniind şi mai mult supleţea corpului ei tînăr. Mica amah o îmbrăcă pe stăpîna sa cu precauţie şi clătină din cap cu un aer satisfăcut.

Privindu-se în oglindă, tînăra avu impresia că priveşte pe altcineva. Părea mai înaltă, de o supleţe aproape imaterială. Ochii îi erau la fel de strălucitori ca şi medalionul de jad de la gît.

Aştepta pe verandă cînd sosi Mike.

— Nervoasă? întrebă el instalînd-o în maşină.

— Teribil. Mă simt ca o Cenuşăreasă.

— Sper că nu vrei să dispari la miezul nopţii. Balul va ţine, cu siguranţă, pînă în zori.

Ajungînd în faţa clădirii armatei, Andréa văzu un cort imens, decorat cu becuri şi lanterne colorate. Fură primiţi la intrare de către colonelul Kim. Un soldat îi ghidă spre o masă şi, în vreme ce Mike comanda consumaţia, Andréa privi în jur. Stîlpii ce susţineau cortul erau împodobiţi cu frunze de palmier şi fiecare masă era ornată cu un buchet de flori exotice.

Toţi ofiţerii regimentului purtau pantaloni negri, centură lată roşie şi tunici albe cu broderii de aur. La masa colonelului, erau aşezaţi mai mulţi demnitari malaezieni în ţinută de ceremonie. În contrast cu rochiile foarte decoltate ale americancelor, invitatele chinezoaice purtau

cheongsams-uri cu o broderie somptuoasă, iar indiencele, cele mai magnifice *sari*-uri.

— Vrei să dansezi? întrebă Mike.

— O, da, te rog. Nu țin să pierd nici o clipă din seara aceasta. N-am fost niciodată la un bal.

În timp ce se îndreptau spre sala unde cînta orchestra regimentului, Andréa nu dădu atenție privirilor care o urmăreau, dar Mike le surprinse și o luă pe pista de dans cu un aer de proprietar.

— Dintr-o clipă în alta, făcu el zîmbind, tinerii cuceriți vor face coadă ca să te smulgă de lîngă mine.

Ea începu să rîdă și constată, după o jumătate de oră, că Mike avusese dreptate. Fu asediată imediat de o mulțime de cavaleri, pînă cînd partenerul ei veni să o caute.

— Ți-am spus eu! Acum vino să-i cunoști pe Carteri... Ross și Lisa.

La ora unsprezece, balul era în toi și speranța lui Andréa de a-l vedea apărînd pe Nicholas, slăbea încetul cu încetul. Încercă să-și spună că fusese chemat la un bolnav și că va veni mai tîrziu, dar își ascundea din ce în ce mai rău dezamăgirea.

— Ce ar fi să luăm un minut de pauză? sugeră Lisa Carter între două dansuri.

Cînd rămaseră singure, Lisa îi spuse:

— Ești o adevărată surpriză! Nu semeni deloc cu micile prietene obișnuite ale lui Mike.

— Nu sînt mica lui prietenă. Doar o prietenă și nimic mai mult.

Vocea ei fusese fermă și citi în ochii femeii din fața ei regretul. De aceea, Andréa se grăbi să adauge pe un ton ceva mai prietenos:

— Îl cunoști demult?

— Ross și cu el și-au făcut împreună studiile și am venit aici pe același vapor.

— Lisa, n-aș vrea să mă amestec în ce nu mă privește, dar Mike mă îngrijorează cîteodată.

— În ce fel?

— Ei bine... Poate să pară ridicol... Pentru că are mereu un aer atît de nepăsător. Dar am impresia că e vorba de o fațadă și că înăuntrul său e foarte nefericit.

— Ce te face să crezi asta? întrebă cu prudență Lisa.

Andréa ezită o clipă. Dar se simțea cuprinsă de o simpatie spontană pentru femeia aceasta; îi putea face confidențe, era sigură.

— Cred că e îndrăgostit de Kara Maitland.

Înainte de a-i răspunde, Lisa 'și întinse rujul cu vîrful degetului.

— Nu ești proastă, spuse ea. Majoritatea oamenilor nu văd decît aparențele... Oh, Mike

ducea o viață grozavă... înainte s-o întîlnească pe Kara.

— Dar ce s-a întîmplat?

— Eram la Club în seara cînd au făcut ei cunoștință, făcu Lisa visătoare, fumînd o țigară. Ai fi zis că tocmai primise o bîtă în cap. Și Kara la fel. După aceea, a urmat o dragoste nebună. Într-o zi, a venit cu ea la noi. Și-au petrecut ziua înțepîndu-se că pînă și Ross, care nu-și dă seama niciodată de nimic, se simțea jenat. Dar fiecare, cînd credea că celălalt nu-l privește, slăbea garda și atunci se vedea că erau nebuni unul după altul.

— Dar atunci, de ce...?

— De ce au rupt-o? Pentru că nici Kara, nici Mike nu voiau să se facă ridicoli. Înțelegi, aveau amîndoi de susținut o reputație. Cînd, după toate aventurile lor fără viitor, s-a ivit dragostea, aceea adevărată, n-au îndrăznit s-o recunoască.

— Dar nu are sens! strigă Andréa. Ar trebui să-și cunoască bine sentimentele reciproce!

— Mă îndoiesc, făcu Lisa înălțînd din umeri. Dacă ai fi fost îndrăgostită la nebunie de un bărbat care nu ți-ar fi arătat niciodată că are ceva pentru tine, ai fi avut curajul să-i spui adevărul, în speranța că sentimentele lui ar fi aceleași?

Andréa îşi muşcă buzele.

— Nu, nu cred. Dar, în general, nu femeile fac primele avansuri.

— De acord. Dar pot lăsa să se înţeleagă că o declaraţie nu ar fi rău primită. Kara nu i-a arătat niciodată lui Mike nici a zecea parte din sentimentele sale.

— Nu ai putea să-i spui? sugeră tînăra.

— Nu m-ar crede. Ar trebui să se întîmple o mare catastrofă pentru a-i pune şi pe unul şi pe celălalt în faţa adevărului.

În acel moment, intră un grup de femei şi discuţia fu întreruptă. Cînd Andréa şi Lisa ajunseră la masă, se servea o cină uşoară. Tînăra era la desertul de ananas cînd o voce întrebă:

— Bună seara! Pot să mă aşez şi eu aici?

Mike îşi împinse scaunul şi se ridică.

— Bună seara, Stransom! Te credeam plecat la drum.

Andréa îşi prinse cu gesturi stîngace farfuria care era să-i cadă pe rochie.

— Bună, Andréa! spuse Nicholas.

— Bună! răspunse ea cu o voce tremurătoare.

Inima îi bătea atît de tare că puteai s-o auzi.

Din fericire, tînăra avu o clipă la dispoziţie pentru a-şi recăpăta sîngele rece, în timp ce Mike îl prezenta pe medic celorlalţi meseni.

— Credeam că nu mai vii, spuse ea pe un ton indiferent cînd Nicholas se aşeză alături.

— Serios? întrebă bărbatul privindu-i cu atenţie pieptănătura, rochia, braţele goale. A trebuit să plec din oraş, cum spunea Bradley, dar am aranjat să mă întorc la timp. Îţi place?

— E grozav!

Era lîngă ea şi, totuşi, nu găsea nimic să îi spună. Nicholas se aplecă să-şi ia o pîinişoară şi tînăra îl privi pe furiş. Smokingul alb îi punea în valoare tenul oacheş.

— Îngheţata ta aproape s-a topit, sublinie el, cu un zîmbet ironic.

Dar ei îi dispăruse tot apetitul şi-şi îndepărtă farfuria. Mike îi vorbea şi ea răspundea mecanic. Cineva spunea o glumă şi ea rîdea ca toată lumea. Dar, sub masca aceasta nepăsătoare, tremura de bucurie că Nicholas era lîngă ea.

Orchestra reîncepu să cînte şi Ross o invită la dans. Părăsind masa, îl auzi pe Nicholas vorbind cu Lisa.

Dansase deja cu Mike şi cu încă doi bărbaţi, cînd Nicholas o întrebă:

— Îmi acorzi dansul acesta, Andréa? Bradley, îmi dai voie?

— Sigur, bătrîne.

Perechile erau numeroase şi Nicholas o ţinea

strîns lîngă el. Dansau în tăcere şi Andréa avea acuta percepţie a braţului care-i încercuia talia, a feţei lui atît de apropiată de a sa. Îi simţea degetele subţiri, mîngîietoare prin materialul subţire al rochiei. Obrazul lui proaspăt bărbierit, răspîndea un parfum plăcut de after-shave, care o ameţea. Ar fi vrut să-i mîngîie cu buzele încruntarea îndărădnică a gurii, să-i simtă răsuflarea fierbinte contopindu-se cu a ei. La acest gînd, corpul îi fu invadat de o căldură plăcută. Închise ochii.

În îmbrăţişarea lui se ghicea puţină tandreţe. Privea în jos, răvăşindu-i cu respiraţia părul deschis la culoare şi lucios.

Trupul ei era delicat şi extrem de feminin. În timp ce se legănau încet, în ritmul muzicii, Nicholas auzea foşnetul hainelor ei, care se atingeau încet de ale sale. Era ceva în privirea lui care spunea că ar fi dorit să le scoată una după alta, pentru a-i simţi căldura pielii. Ardea de dorinţa de a o mîngîia, de a-i atinge cu buzele diamantul din lobul urechii, de a-i simţi pe limbă puful ca de piersică al pielii. Voia să o guste. Peste tot.

— Obosită? îi murmură el în ureche.

— Nu, zise tînăra roşind. Ascultam muzica.

Cînd orchestra tăcu, doctorul îi păstră mîna

într-a lui și ieșiră pe o ușă care dădea spre peluză. Se așezară pe o bancă de palmier și Nicholas îi oferi tabachera. Ochii li se întîlniră în lumina brichetei. El stinse flacăra. Chiar și în întuneric, îi simțea privirea fixă și strălucirea ca de metal a ochilor. Nu clipea și, în fața încordării — ca de fiară sălbatică — pe care o ghicea pe fața lui, se simți vulnerabilă.

O cuprinse un tremur. În acel moment, el încetă să o mai privească, de parcă, mișcîndu-se, ea rupsese vraja.

— Ești foarte frumoasă în seara asta! zise el încet.

Andréa își ținu răsuflarea. Se întrebase adesea ce efect ar avea asupra ei nuanța aceasta din vocea lui Nicholas și uite că acum, cînd o auzise, se temea de ea. Simțise felul ăsta de spaimă cînd Mike încercase să trezească în ea o reacție la sărutările lui.

Ce știa, de fapt, despre bărbatul acesta cu ochi batjocoritori și gură cinică? Poate că emoțiile confuze care o agitau nu erau decît o foarte puternică atracție fizică.

— Ți-e frig? adăugă amintindu-și tremurul ei.

Ea tresări și scutură din cap, înăbușindu-și un hohot ironic de rîs. Într-un efort de a-și domina teama, se retrase între perne.

— Ce feliţă caraghioasă eşti! reluă Nicholas. S-ar zice că ţi-e teamă de ceva...

Deodată, ea simţi trezindu-i-se ranchiuna. O trata din nou ca pe o şcolăriţă; vocea lui îşi reluase inflexiunea batjocoritoare.

— De ce mi-ar fi teamă?

Fără ştirea ei, Nicholas îşi întinse braţul pe spătarul băncii. Îşi lăsă mîna să cadă pe umărul lui Andréa.

— Tu ce eşti? întrebă el. Copil sau femeie?

Norul care ascunsese luna se risipi şi grădina fu scăldată de razele palide ce aruncau o lumină confuză pe faţa tinerei, tulburată şi întrebătoare.

— Nu cred că ştii nici tu, reluă blînd bărbatul. Mai bine am intra. Ceilalţi se vor întreba, fără îndoială, unde sîntem.

Încă o scurtă clipă, mîna îi rămase în contact cu rotunjimea umărului lui Andréa. Apoi o ajută să se ridice şi interludiul luă sfîrşit.

După ce o aduse la masă, Nicholas îşi luă rămas bun şi ea se întrebă dacă-l va mai vedea vreodată, măcar de departe. Îşi spunea tristă că eşuase şi că nu va reuşi niciodată să treacă un important obstacol:

«Tu ce eşti? Copil sau femeie?»

În sinea sa, întrebarea se relua la nesfîrşit. Ce voise să spună? Ce-ar fi trebuit să îi răs-

pundă ea?

«Sînt o proastă, își zise cu amărăciune. Aștept seara asta de zile întregi și acum mă comport ca o adolescentă stîngace.»

— Nu ești prea veselă, scumpa mea. Ce ți-a spus Stransom de te-a făcut atît de melancolică? întrebă Mike.

— Dar... nimic. Aș vrea să mai iau un pahar de șampanie, răspunse cu un zîmbet nepăsător.

Mike îi umplu paharul, care se revărsă.

— O, pardon, draga mea!

El șterse fața de masă cu batista și fu cît pe ce să răstoame paharul. Andréa își dădu seama că era beat.

— În sănătatea ta, floare de lotus!

Își goli paharul și-și turnă imediat altul.

— Atenție, Mike! spuse Lisa. Ești amețit bine.

— Haide, sînt sobru ca o cămilă. Nu-i așa, floarea mea de lotus?

Lisa înălță din sprîncene și-i aruncă lui Andréa o privire semnificativă.

— Să dansăm, făcu Mike prinzînd-o pe tînără de încheietura mîinii.

Se ținea încă în picioare și Andréa își spuse că menținîndu-l pe pista de dans ar evita poate o situație stinjenitoare. Dar, in clipa în care treceau prin fața intrării în cort, apărură Kara

Maitland şi cavalerul ei. Kara îi adresă lui Mike un zîmbet strălucitor.

— Bine, Mike, unde te ascundeai? Nici nu credeam că eşti aici... Bună seara, domnişoară Gartner, spuse ea întorcîndu-se spre Andréa. Pot să ţi-l prezint pe Jimmy Sandford?

Colosul ce o însoţea se înclină.

— Noi mergem la bar. Vreţi să ne însoţiţi? sugeră el.

Spre marea consternare a lui Andréa, Mike acceptă grăbit invitaţia.

Un fum gros de ţigară îmbîcsea aerul din bar şi îşi croiră cu greu drum.

— Mă tem că trebuie să stăm în picioare, făcu Jimmy Sandford. Ce vrei de băut, domnişoară Gartner?

Ceru un suc de ananas, dar cei doi bărbaţi insistară ca ea să bea ceva mai tare, şi, în final optă pentru un Martini.

— Coniac *apă de seltz* pentru mine, dragule, zise Kara cocoţîndu-se pe un taburet.

Potrivi o ţigară într-un port-ţigaret lung şi cei doi bărbaţi îşi căutară brichetele. Mike cîştigă.

— Mulţumesc! zise Kara ţinîndu-i încheietura mîinii cu degetele.

Andréa văzu maxilarul lui Mike crispîndu-se.

Cele zece minute care urmară fură pentru el o

evidentă tortură. Cu o cruzime aparent sigură de sine, Kara flirtă excesiv cu Jimmy Sandford. Cu braţul trecut pe sub al lui, ea îl copleşea cu priviri provocatoare şi-i spunea «Jimmy dragule» la fiecare întorsătură de frază. Oricine ar fi putut să creadă că era sincer îndrăgostită.

— Auzi, cîntă melodia noastră, Jimmy dragule! strigă ea. Hai să dansăm! Ne scuzaţi? adăugă.

Mîna lui Mike se crispă aşa de brutal pe cea a lui Andréa încît trebui să-şi muşte buzele să nu ţipe. După plecarea celor doi, îi spuse repede:

— E prea cald aici. Ce-ar fi să ieşim puţin?

O privi absent. Ea adăugă, pătrunsă de milă pentru furia lui neputincioasă:

— A făcut-o intenţinat numai ca să te scoată din minţi.

Nările lui Mike fremătară:

— Ce dracu' vrei să spui? Vrei să mă supere faptul că ea ţine să se arunce de gîtul acelui măgar pretenţios? Barman, încă un whisky dublu.

— Crezi că e bine? întrebă neliniştită Andréa.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă trage mereu de mînecă. Ştiu eu cînd trebuie să mă opresc.

Ea avu o mişcare de recul. Mike ridicase

vocea şi lumea începea să-i privească.

— Dacă-mi dai voie, mă întorc la masa noastră, zise ea cu o voce controlată cu grijă.

— Andréa... îţi cer iertare!

Îi întinse mîna cu o privire rugătoare.

— Să mergem să luăm aer! adăugă brusc.

Cînd ajunseră afară, Mike rămase nemişcat şi îşi trecu mîna peste ochi de parcă l-ar fi durut capul.

— Este o grădină pe aici, spuse ea ezitant. Vom fi mai liniştiţi acolo.

— Şi cine ţi-a arătat grădina asta liniştită? întrebă tînărul cu o bănuială veselă.

Dar, cînd ajunseră, banca era ocupată. Se întoarseră deci în cort, unde Lisa scotea exclamaţii de încîntare în faţa unei brăţări de argint, pe care tocmai o cîştigase la un concurs de dans.

De aici înainte, veselia deveni din ce în ce mai zgomotoasă. Totuşi, spre două dimineaţa, plecările deveniră mai numeroase şi Carterii anunţară curînd că trebuie să plece şi ei. Spre bucuria ei, Mike sugeră să facă la fel.

— Eşti sigură că totul va fi bine? o întrebă Lisa pe tînără, în timp ce-şi luau hainele. Mike are tendinţa să apese pe accelerator cînd e băut. Ştii, am putea să te conducem noi.

— Pare puțin mai liniștit.

— Sper, zise Lisa fără convingere.

Bărbații le așteptau pe aleea de la parcare. Andréa îi ură *noapte bună* lui Ross și-i întinse mîna. Avu impresia că i-o reține mai mult într-a sa și se simți reconfortată.

Așa cum prevăzuse Lisa, Mike ieși din tabăra ofițerilor cu o viteză care o făcu pe Andréa să se agațe de mînere. Pe șosea, acul indicatorului sări peste sută. Ea ezită să-i ceară să încetinească, spunîndu-și că ar fi mai bine să nu-i distragă atenția. După o clipă, mormăitul motorului și sclipirea farurilor avură asupra ei efectul unui narcotic și închise ochii. Cînd mașina încetini și se opri, clipi des.

— Am și ajuns?

Mike întrerupse contactul și se destinse.

— M-am gîndit să încheiem seara cu o sărbătorire intimă.

Ea se îndreptă și privi peste portieră. Nu erau la *Casa cu șapte fîntîni*. Mașina se găsea într-un garaj necunoscut.

— Încă n-ai venit niciodată la mine, nu-i așa? Dacă servitorul mi-a executat ordinele, ar trebui să găsim ceva de mîncare și o sticlă de șampanie la frigider.

Mike deschise portiera și se pregăti să

coboare.

— Aşteaptă! Credeam că mă conduci acasă.

— E devreme încă, scumpa mea. Nu-mi spune că voiai să-ţi termini noaptea într-o casă pustie.

— Îmi propui serios să vin să beau şampanie la tine la ora două şi jumătate a dimineţii? Ia te uită, Mike! făcu ea, aproape amuzată.

— De ce nu? Sîntem majori şi vaccinaţi şi unul şi celălalt.

— Eşti nebun! declară tînăra, aplecîndu-se să bage din nou cheia în contact. Hai, mai bine mă conduci acasă. Sînt obosită.

— Oh, nu mă contrazice. Nu ai încredere în mine?

— Nu e vorba de încredere, spuse ea oftînd. Ştii foarte bine că nu pot veni la tine la ora asta.

— Dar de ce? Cine va şti?

Mike închise din nou portiera şi se apropie mai tare de ea.

— Fii drăguţă, iubito!

Tînăra îşi pierdu răbdarea.

— Dacă ar fi alt bărbat în locul tău, m-aş înfuria într-adevăr. Condu-mă acasă, te rog!

Ca răspuns, el încercă să o sărute. Andréa se desprinse din braţele lui, deschise portiera şi coborî.

— Hei, unde te duci?

— Caut un *trisha*, îi răspuse ieşind din garaj pentru a intra pe alee.

— Nu fi stupidă! Nu există aşa ceva, la ora asta.

Mike sărise din maşină şi se grăbea spre ea.

— Atunci voi merge pe jos.

— Andréa, aşteaptă! Glumeam. Te voi conduce, desigur, dacă asta vrei...

Începu să alerge şi o prinse în momentul în care tînăra ajungea la poartă.

— Sfinte, nu e nevoie să te enervezi sub pretext că...

— Nu mă atinge, te rog! spuse Andréa cînd el vru s-o prindă de braţ.

— O, ia te uită... S-ar spune că vreau să te răpesc, făcu Mike cu un zîmbet dezarmant.

— Necazuri? întrebă o voce venind de nicăieri şi care îi făcu să tresară.

— Ce dracu'! protestă Mike.

— Bradley te inoportunează? întrebă Nicholas Stransom.

Un moment, se lăsă o linişte grea.

— Ia ascultă, Stransom! explodă Mike. Încep să mă satur de tine. Ce dracu' te fofilezi ca un indigen afurisit?

Nicholas îl ignoră.

— Te voi duce acasă, îi spuse lui Andréa.

— Dracu' te-a adus! strigă Mike. Pentru început, ai încercat s-o monopolizezi la bal şi acum ai blestematul tupeu să vii pînă aici. Am gîndit totdeauna că-ţi bagi nasul peste tot, dar, de data asta, pe Dumnezeul meu, mergi prea departe. Spală putina!

Nicholas îşi aruncă ţigara în şanţ. Zîmbea, dar ochii lui aveau strălucirea dură a oţelului. Fără să o privească pe tînără, ordonă:

— Andréa, du-te şi aşteaptă-mă în maşină! Vin imediat.

După o ezitare, ea se pregăti să se supună, cînd Mike se aruncă deodată înainte şi vru să-l lovească cu pumnul pe Nicholas. Ca şi cum ar fi avut de-a face cu un copil, acesta întinse braţul stîng pentru a-i para lovitura şi-l atinse pe Mike cu o directă în bărbie. Tînărul oscilă o clipă înainte de a se prăbuşi cu un geamăt înăbuşit. Nicholas îl ridică fără un efort prea mare.

— Nu are nimic, zise el. Du-te şi aşteaptă-mă în maşină!

Îngrozită, Andréa găsi vehiculul cîţiva metri mai departe, pe şosea şi se lăsă să cadă pe banchetă cu un lung oftat de uşurare. Timpul îi păru nesfîrşit pînă îl văzu pe Nicholas înaintînd spre ea. Se întreba dacă va arunca pe ea toată

responsabilitatea incidentului şi dacă o va copleşi cu sarcasme. Dar, cînd se instală lîngă ea şi aprinse lumina, constată că avea o expresie cu totul diferită.

— Sînt dezolat că a trebuit să acţionez în faţa ta, zise doctorul zîmbind.

— E lovit rău? întrebă tînăra cu nelinişte.

— Nu, e doar ameţit. Servitorul său îl va îngriji. Şi tu? spuse, măsurînd-o.

— Mă simt foarte bine. Cum de ai fost aici?

— V-am urmărit.

— Sînt fericită! N-aveam chef să mă întorc pe jos cu noaptea în cap.

Demară. Făcură drumul fără să vorbească, dar atmosfera între ei era amicală. Oprit în faţa casei, Nicholas îşi consultă ceasul.

— E aproape trei. Pot intra o clipă?

Ea consimţi.

Holul era luminat şi Chen lăsase un termos cu cafea şi un platou cu gustări, acoperit cu muselină. De asemenea, scosese carafa de whisky şi sifonul *apă de seltz*.

— Ce-ar fi să mergem în curte? sugeră Andréa.

Nicholas o urmă, împingînd măsuţa cu rotile.

— Crezi că aş trezi pe cineva dacă aş da drumul la fîntînile arteziene? întrebă ea în

şoaptă.

— Nu cred.

După o clipă de linişte, se auzi un freamăt... şi cele şapte jeturi de apă urcară spre clarul de lună, ca nişte valuri de diamante lichefiate.

— Toată lumea ar trebui să aibă o fîntînă în grădină, spuse ea aşezîndu-se, în timp ce Nicholas turna cafeaua. Privindu-le, simţi cum toate problemele dispar... Şi e mai puţin scump decît o consultaţie la psihiatru, adăugă rîzînd.

— Eşti fericită în casa asta, nu-i aşa?

— Da. Presupun că greşesc lăsîndu-mă cuprinsă de această fericire. E aşa de tentant să nu te gîndeşti la viitor, dar nu peste multă vreme va trebui s-o fac.

Tînăra îşi aşeză capul pe perne, privind luna printre crengile unui migdal.

— Într-un fel am înţeles, trăind aici, de ce se izolează oamenii de restul lumii.

— Intrînd la mănăstire, vrei să spui?

Ea aprobă din cap.

— Nu cred că scapi de lume în felul acesta. Existenţa poate să pară o vreme oarecare senină şi odihnitoare, dar sfîrşeşti, probabil, prin a regreta greutăţile şi satisfacţiile unei vieţi normale. Şi te privezi de funcţia primordială a unei femei... de a avea copii.

— Altfel spus, locul unei femei este în cămin, murmură Andréa ironică.

— Da, asta cred.

— Dar dacă o femeie are o carieră foarte importantă pentru ea... profesoară sau medic, de exemplu? Crezi că trebuie să renunțe?

— Cîte femei au o carieră? Majoritatea își cîștigă existența, în zilele noastre, dar multe din ele - dactilografele, vînzătoarele - sînt fericite să renunțe la slujbele lor ca să devină soții și mame. Presupun că mă găsești demodat? adăugă el, strecurîndu-i o privire piezișă.

— Nu. De fapt, sînt de acord cu tine.

Tînăra se ridică și se apropie de bazin. Aplecîndu-se, își văzu fața reflectată în apă, sub clarul de lună.

O pală de vînt îi aruncă pe creștet o ploaie de picături și întinse amîndouă mîinile spre fîntîni.

— O adevărată naiadă! zise în spatele ei vocea lui Nicholas.

Se întoarse rîzînd, cu mîinile ude apăsate pe obraji. Dar rîsul i se stinse brusc de pe pe buze. Se măsurară îndelung. Apoi, cu gesturi tandre, Nicholas îi luă mîinile și o trase spre el.

— Mem! Mem!

Vocea nu era decît un zgomot îndepărtat,

perceput ca prin pîcla somnului. Dar Nicholas îşi înăbuşi o înjurătură şi-i dădu drumul. Ea recunoscu vocea grăbitei chemări. În aceeaşi clipă, îl văzu pe Chen trecînd pe sub arcada care dădea spre aripa servitorilor. Alergînd în fuga mare, îşi încheia haina, iar părul său negru, de obicei bine lins, i se ridica pe creştet. Totuşi, găsindu-i, se gîndi să facă obişnuita plecăciune.

— Cer iertare la Mem c-o deranjez...

— Ce se întîmplă? interveni Nicholas.

— A fost un accident în sat, Tuan. O fată e rănită. Oamenii au nevoie de ajutor.

— Andréa, du-te repede şi caută-mi trusa în maşină. Chen, condu-mă la casa fetei. Mem ne va urma, spuse Nicholas, scoţîndu-şi smokingul ca să-şi ridice mînecile cămăşii.

Cînd Andréa reveni cu trusa, cei doi bărbaţi dispăruseră şi ea traversă în fugă grădina pentru a găsi cărarea mărginită de ferigi care, în trecere, i se agăţau de rustă. Acolo unde drumul urmărea panta abruptă a colinei fuseseră tăiate trepte grosolane şi fu gata să cadă de două ori.

Nu avu nici o dificultate în a găsi casa: tot satul era strîns în faţa uşii. Mulţimea îi făcu loc şi Andréa intră în unica încăpere cu podea de pămînt bătătorit şi pereţi de palmier. Rănita, o

malaeziană micuţă, de vreo doisprezece ani, era întinsă pe un pat prost, între părinţii săi, pe de o parte şi Nicholas de cealaltă. Restul familiei se înghesuia într-un colţ şi Chen, la picioarele patului, ţinea o lampă cu petrol.

Cînd intră Andréa, Nicholas i se adresă lui Chen în cantoneză, iar Numărul Unu îi întinse lampa tatălui fetiţei şi se grăbi să iasă din casă. Atunci, Nicholas le spuse ceva părinţilor. Fără să înţeleagă, Andréa văzu teama născînd în ochii lor. Femeia scoase un ţipăt lung de groază, căzu în genunchi şi începu să bolborosească în şoaptă o rugăciune.

Nicholas se întoarse într-un sfîrşit spre Andréa şi-i luă trusa.

— Bun, spuse el scurt. L-am trimis pe Chen acasă să cheme o ambulanţă şi să anunţe spitalul. După cum vezi, copilul a fost ars grav. Am ajuns la vreme ca să-i împiedic s-o ungă cu grăsime. Vrei să ţii lampa? Bărbatul e într-o stare, că ar scăpa-o probabil din mînă.

Tot vorbind, deschise trusa ca să scoată pansamentele sterile. La atingerea lor, fetiţa gemu de durere. Mîinile ei slabe zgîriară mindirul şi picături mari de sudoare îi apărură pe frunte. Medicul îi vorbi în malaeză şi ea ridică o privire rugătoare, de animal rănit. El îi luă pulsul şi

Andréa îl văzu strîngînd din buze. Părea că a trecut o eternitate de cînd Chen părăsise coliba; totuși, știa, nu fuseseră mai mult de două-trei minute. În cît timp va veni ambulanța?

În sfîrșit, după momente ce păreau interminabile, în fața bordeiului se auzi un strigăt de bucurie și Andréa, ușurată, auzi un zgomot de motor. Cinci minute mai tîrziu, totul se sfîrșise. Micuța era în ambulanță, împreună cu Nicholas și cu părinții ei și, în drum spre spital.

După plecarea lor, Andréa se chinui să-i convingă pe cei rămași că totul va fi bine. Chen o găsi și o duse acasă.

Era în pat, bînd o ceașcă de ceai tare și fierbinte, explicîndu-i lui Ah Kim ce se întîmplase, cînd îi reveni amintirea momentului între ea și Nicholas, înainte să-i întrerupă Chen. «Măcar dacă ar fi putut să ajute mai mult!» gîndi ea cu regret.

Ah Kim îi luă ceașca.

— Mem doarme. În curînd dimineață, spuse.

Stinse lampa și ieși fără zgomot.

Cîteva secunde mai tîrziu, Andréa dormea.

Dimineață sună telefonul în hol și tînăra se grăbi să răspundă.

— Andréa? Aici e Nicholas.

— Oh, sînt așa de mulțumită! Cum îi merge

fetiței?

— E în afara pericolului, cred.

— Cu atît mai bine. Voiam să cobor în sat, dar m-am trezit tîrziu.

— Bietul copil! Ce trist sfîrșit pentru o seară!

Avea oare vocea lui o intonație specială?

— Da, așa-i. Știi ce s-a întîmplat?

— Da. Se pare că... Pardon?

Ea îl auzi vorbindu-i altcuiva.

— Alo? Scuză-mă. Uite, nu pot vorbi acum. Te-am sunat să te întreb dacă n-ai vrea să asiști cu mine, în seara asta, la o nuntă malaeză, cu condiția să nu fii prea obosită.

— Aș fi încîntată! spuse ea veselă.

— Bine, voi trece pe la patru. Pe curînd!

Îl auzi închizînd.

— Pe curînd! murmură fermecată.

Poștașul îi aduse o scrisoare *par avion* din America: trei pagini înghesuite, cu scrisul mătușii ei.

Tonul era surprinzător de îngăduitor, dar Andréa știu să citească printre rînduri: mătușa ei revenise la sentimente mai bune, descoperind că viața îi era mai puțin ușoară fără ajutorul secretarei sale benevole.

Se hotărî să-i răspundă mai tîrziu. Merse să-i viziteze pe părinții micuței fete arse. La

intoarcere, Chen o informă că o aştepta un anume domn Wong din Kula Lumpur.

Domnul Wong era un chinez gras, îmbrăcat intr-un costisitor costum din stofă crem, cu o cravată americană ţipătoar şi pantofi de piele negri cu alb. Incisivii îi erau plombaţi cu aur şi purta la degetul mic de la mîna dreaptă un solidar enorm. Vorbea o engleză excelentă, cu un uşor accent american.

Andréa simţi că Chen nu-i plăcea.

Domnul Wong nu-şi pierdu vremea cu politeţuri. Venise, anunţă e deoarece aflase că domnişoara Gartner voia să vîndă casa. El îşi căuta de mult o reşedinţă la ţară şi era dispus să dea patruzeci şi opt de mii de dolari pentru *Casa cu şapte fîntîni* şi doneniul înconjurător.

Lui Andréa i se tăie respiraţia, înainte de a-şi reţine cu greu un zîmbet. Cu şase luni în urmă dispunea doar de banii de buzunar pe care i-i aloca cu zgîrcenie mătuşa Eléonore. Şi iată că un necunoscut îi oferea fantastica sumă de patruzeci şi opt de mii de dolari.

Domnul Wong se înşelă probabil asupra acestui zîmbet. Se aplecă în faţă, cu un gest larg al mîinilor grăsuţe.

— Nu-i suficient, nu? O.K. Să spunem cincizeci de mii.

— Nu sînt încă hotărîtă să vînd, domnule Wong, protestă Andréa.

— Bine, bine, gîndiţi-vă, făcu el cordial.

Peste o jumătate de oră, cînd acesta plecase în Cadillac-ul său bleu-turcoise, condus de un şofer în livrea, Andréa ajunse la piscină. În apa călduţă, reflecta la această întîlnire extraordinară. Domnul Wong îi lăsase cartea sa de vizită: era proprietarul a două parcuri de distracţii, un hotel şi trei cinematografe.

Dacă i-ar accepta oferta? Cu banii aceştia ar putea să se bucuree toată viaţa ei de o independenţă confortabilă. Dar această independenţă, pe care nu sperase s-o atingă vreodată, nu-i mai apărea dintr-o dată atît de atrăgătoare. Ar fi singură, fără restricţii, fără legături, dar unde s-ar duce şi ce ar face?

Nu, dacă domnul Wong i-ar fi făcut această propunere cu cîteva săptămîni mai devreme, poate ar fi acceptat-o. Dar acum totul se schimbase şi ea mai avea nevoie de ceva timp ca să se hotărască.

După prînz, găsi în bibliotecă o carte despre obiceiurile malaeziene. Conţinea un capitol despre ceremonia căsătoriei. Tînăra se instală în curte pentru a se pune la curent cu exigenţele etichetei, în vederea acestei seri.

Puţin după trei şi jumătate, Chen veni să oo anunţe că dorea s-o vadă Tuan Bradley. Andréa încercă o clipă tentaţia de a refuza să il vadă. Dar, după un moment de gîndire, se imblînzi şi ii spuse lui Chen să-l conducă pînă la ea.

— Să servesc ceaiul, Mem?

— Nu, mulţumesc. Nu acum.

Cînd apăru Mike, era cufundată în carte. Chen tuşi.

— Tuan Bradley, Mem.

Doar atunci ridică ochii. Mike avea o figură atît de ruşinată încît aproape că i se făcu milă.

— Îmi cer scuze că te deranjez, dar aş dori să mă ierţi pentru noaptea trecută, spuse el stîngaci. De fapt, eram ameţit bine. M-am comportat ca un porc şi vreau să ştii că regret sincer.

Dădea să plece, dar ea il chemă şi tînărul aşteptă.

— Îţi accept scuzele. Să uităm tot ce s-a întîmplat.

— Ai putea? întrebă el grav.

— Cred că da, răspunse şi-i întinse mîna.

— Dumnezeu să te binecuvinteze! făcu el cu voce joasă.

— Şi acum aşează-te: am să-ţi povestesc ce s-a întîmplat la întoarcerea mea aici.

Tînăra îi istorisi evenimentele nopţii trecute şi, vorbindu-i, îi aşeză o mînă pe braţ. El coborî ochii spre degetele ei fine şi pe faţă îi trecu o expresie ciudată. Acoperi acea mînă cu a sa şi murmură:

— Andréa... Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Șapte

Andréa lărgi incredulă ochii.

— Nu vorbești serios!

— Ba da. Poate că momentul este prost ales, dar, în noaptea trecută, cînd mi-am venit în fire, mi-am dat seama ce simt pentru tine.

— Și ce simți? întrebă tînăra cu gravitate.

Mike se ridică și începu să se plimbe în sus și în jos pe lîngă ea.

— Mărturisesc, începu, că nu m-am gîndit niciodată la căsătorie pînă... Pînă noaptea

trecută. Mi-am dat brusc seama că viața mea ar fi pustie dacă ai refuza să mă vezi. Ascultă, sînt stîngaci, dar ești prima femeie care m-a tentat vreodată să mă așez, să prind rădăcini. Nu valorez eu mare lucru, știu, draga mea, dar aș face tot posibilul să fii fericită.

Se întoarse către ea și o privi cu un aer plin de speranță.

Andréa se juca nervoasă cu brățara de la ceas. Propunerea era neașteptată; avea nevoie de timp ca să-și caute cuvintele. Răspunsul era simplu, dar mai trebuia să-l exprime cum se cuvine.

— Mike, acum cîteva zile mi-ai spus că nu crezi în dragoste. Ți-ai schimbat părerea?

El privea o insectă tîrîndu-se pe pavaj, la picioarele lui. Zise încet:

— Nu știu. Poate trebuie să înveți să iubești. Încă n-am vrut niciodată s-o fac.

— Ești sigur că acum dorești?

— E prima dată cînd mă gîndesc la căsătorie. Asta nu-i o dovadă?

— Nu neapărat, spuse ea. Sigur, fiecare simte, la un moment dat, nevoia de a se așeza. Nu indică neapărat un raport logic faptul că ai simțit-o în același timp în care m-ai cunoscut.

— N-ai încredere în mine, nu-i așa? Nu ești

sigură că aş putea fi un soţ bun? Nu vedeam pînă acum nici un motiv să devin un cetăţean respectabil, dar nu ţi-aş cere să ne căsătorim dacă n-aş intenţiona să am grijă de tine aşa cum trebuie, scumpa mea.

— Nu, nu ăsta e motivul, Mike, spuse tînăra scuturînd din cap. Pur şi simplu, nu m-am gîndit niciodată la tine astfel.

— Dar acum, cînd iei în consideraţie această posibilitate, care e verdictul?

— În general, răspunse ea zîmbind, cred că ai putea fi un soţ excelent. Eşti generos, ai simţul umorului şi sînt sigură că ai reuşi în viaţă, dacă ai munci mai mult.

— În general. Dar în particular?

— Oh, Mike, cum să-ţi răspund? E aşa de neaşteptat!

— Încerci să mă faci să înţeleg că nu am nici o şansă?

— Mă tem că da, oftă tînăra. Nu sînt femeia care îţi trebuie, Mike, nu vezi? Într-o săptămînă-două vei mulţumi cerului că ai scăpat aşa de ieftin. E o diferenţă între a fi buni prieteni şi a ne petrece împreună tot restul vieţii. Sîntem în dezacord asupra a o mie şi unul de subiecte.

— O pereche nu poate avea aceeaşi părere despre toate!

— Nu, bineînțeles, dar măcar despre ce e esențial!

Mike păstră un moment de tăcere. Își zdrăngănea niște monede în buzunar și chipul lui frumos era întunecat. Spuse într-un sfîrșit:

— Am procedat greșit. În loc să discut, trebuia să te acopăr cu sărutări pentru a te convinge.

— Nu ar fi ajuns toate sărutările din lume, ripostă ea cu un surîs. Părerea mea e că tocmai nefericirea te-a împins aici...

— Ce vrei să spui? făcu el bănuitor.

— Se întîmplă oricui, cred eu, să se afle în impas, zise cu prudență.

El își agită nervos umerii.

— Poate că ai dreptate...

— Dar asta nu durează. Totul sfîrșește prin a se aranja.

— Crezi? întrebă Mike cu o nuanță de amărăciune în voce, înainte de a-i întinde mîinile ca să o ajute să se ridice. Surîdea ironic.

— Ar trebui să fie toate femeile ca tine!

— Lumea ar fi tare plicticoasă!

— Dar mult mai simplă, spuse el, sărutîndu-i vîrful degetelor. Dar ai ceea ce meriți, din cîte se spune, și nu cred că te merit pe tine. Trebuie să plec, adăugă.

În acel moment de prietenie adîncă, li se păru

cu totul natural să fie unul în braţele celuilalt.

Dar Andréa auzi un zgomot în spatele lor. Întoarse capul şi întîlni privirea rece şi dispreţuitoare a lui Nicholas Stransom. Nu avu timp să facă vreun gest sau să spună vreo vorbă; el se răsuci pe călcîie şi ieşi din casă.

Pe moment, tînăra nu simţi decît surprindere. Dar, imediat, semnificaţia acestei plecări bruşte avu asupra ei efectul unui şoc electric. Îl împinse pe Mike şi se repezi după el. Ajunse pe verandă chiar la timp ca să-l vadă pe Nicholas trîntindu-şi portiera de la maşină. Fără să se gîndească, ajunse dintr-un salt pe peron şi alergă spre vehicul.

— Nicholas! Unde pleci?

— Te priveşte?! făcu el şfichiuitor.

— Dar credeam... că mergem la o nuntă...

Bărbatul surîse caustic ceea ce o făcu să tresară.

— Se pare că ai parte de alte distracţii, domnişoară Gartner. Nu aş vrea să te deranjez. Îndepărtează-te!

Ea făcu automat un pas înapoi şi maşina ţîşni, într-un nor de pietriş care-i lovi picioarele. Îl strigă pe Nicholas, dar vocea i se pierdu în zgomotul motorului. Era prea tîrziu. Plecase...

Nu află niciodată cît timp rămăsese acolo, în

fața drumului pustiu. Pe braț i se așeză o mînă.

— A plecat. Probabil a crezut că tu... că noi...

— Și ce dacă? făcu Mike scuturînd din umeri.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

— Noaptea trecută s-a oferit să mă apere. Nu înțelegi ce trebuie să gîndească acum?

Mike o măsură, îi observă răsuflarea fiebinte, strălucirea lacrimilor reținute.

— Dumnezeule mare, dar ești îndrăgostită de el, pe cuvîntul meu! strigă uluit.

Ea îi întoarse spatele, drept răspuns, și porni orbește spre casă. Tînărul vru s-o urmeze dar se opri. După ce-și mușcă gînditor buzele, scutură din cap și se îndreptă spre mașina sa.

Întinsă în pat, cu pumnii strînși, Andréa auzi diminuîndu-se zgomotul motorului. Atunci își înfundă fața în perne.

Puțin mai tîrziu, se îndrepta spre sala de baie. După ce făcu un duș și se schimbă, se instală în birou. Trebuia să găsească mijlocul de a-l face pe Nicholas să înțeleagă că ceea ce văzuse în curte nu era o trădare a prieteniei lor. Cu degetele tremurîndu-i, începu să scrie cu o grabă aproape febrilă. Dar era greu de exprimat adevărul, cu amintirea constantă a acelor ochi albaștri și duri.

Cînd Ah Kim bătu la ușă ca să o informeze că

ceaiul era servit, rupea a patra încercare.

— Nu vreau ceai, mulţumesc! zise ea ţinînd capul plecat pentru a-şi ascunde faţa.

Puţin mai tîrziu, mototolea a şasea foaie de hîrtie şi înţelese că era inutil. Nu ar putea niciodată să se explice astfel, iar să caute să-l vadă pe Nicholas ori să-i dea telefon ar fi însemnat să se umilească şi mai mult.

La cină, abia mîncă.

— Mem nu se simte bine? se hazardă Chen.

— Sînt puţin obosită, Chen. Mă voi culca mai devreme.

Dar rămase în capot, păzind soneria telefonului. La zece, speranţele i se risipiră. Cu o disperare neputincioasă, înţelese că structura fragilă a fericirii ei se distrusese.

Timp de mai multe zile, Andréa rătăci fără scop prin grădină şi prin casă. Se lupta cu o durere asemănătoare cu un rău fizic. Mike îi telefonă de două ori, dar găsi pretexte să-i refuze invitaţiile şi el nu insistă, spre marea sa uşurare.

A patra zi, se duse la Perak: voia să cumpere echipament de înot pentru copiii de la orfelinat. Odată terminate cumpărăturile, intră într-o cafenea. Întorcea maşinal paginile unei reviste vechi, cînd auzi o voce calmă:

— Pot să mă așez la masa ta, domnișoară Gartner?

Era Kara Maitland, în pantaloni stacojii mulați și un pulover cu dungi roșii și albe. Fără să aștepte răspuns, se așeză și pocni din degete ca să cheme un chelner. După ce comandă un suc de roșii, aprinse o țigară și-i examină pe ceilalți clienți, se întoarse în sfîrșit spre Andréa.

— Te căutam, îi spuse.

Andréa o privi întrebătoare. I-ar fi plăcut s-o vadă pe Kara scoțîndu-și ochelarii de soare ce-i ascundeau expresia feței.

— Sincer vorbind, reluă rece tînăra, nu îmi placi deloc, domnișoară Gartner.

— Oh... și de ce nu? întrebă Andréa ironic.

— Pentru că ești o ipocrită! răspunse Kara, de parcă vorbea despre seceta prelungită. De cînd ai venit, te comporți ca și cum ai valora mai mult decît noi toți la un alt loc, exact cum făcea și domnul Field.

— Iau asta ca pe un compliment.

— Copilă dragă, mie personal nu-mi pasă de atitudinea ta. Ceea ce nu-mi place e felul de care te folosești de aerul acesta de slăbiciune și inocență.

— Chiar așa?

Pentru că avea acum certitudinea că femeia

din fața ei e geloasă. Andrea se simțea puternică. Şi, fără răutate, își spunea în gînd că poate să o mai chinuie puțin pe Kara pentru tot ceea ce îi făcuse ea lui Mike. Lecția aceasta ar putea să îi prindă bine pe viitor.

— Nu te poți aștepta să înșeli o altă femeie cum îi înșeli pe bărbați!

— Depinde la ce te referi...

Kara înălță din umeri cu cinism.

— Foarte bine, voi fi mai clară. Dacă ești, într-adevăr atît de scrupuloasă, de ce-l duci de nas pe Mike Bradley?

«Asta e, deci!» își spuse Andréa. «Totul e să reușesc s-o neliniștesc mai mult, poate că problemele lor s-ar rezolva.» Răspunse:

— Nu știam că ești îngerul păzitor al lui Mike, domnișoară Maitland.

— Nu sînt, dar mi-e prieten și nu vreau să-l văd prins în capcană de o mică vînătoare de zestre, vulgară... Tatăl lui e unul dintre directorii a trei mari complexe industriale din America. Să nu-mi spui că nu știai. Oh, văd că nu ești obișnuită să trăiești într-o casă mare și să ai bani de aruncat pe fereastră. Dovadă hainele tale de cind ai venit și comportarea ta. S-ar zice că nu aveai un ban înainte ca nebunul acela bătrîn să te treacă în testament. Ei bine, dacă vrei să mă

crezi. îl vei şterge pe Mike de pe lista ta. Dacă nu, îi voi arăta eu cine eşti cu adevărat.

Mai tîrziu. cînd avu timp să reflecteze la acea întrevedere, Andréa înţelese că numai o gelozie turbată ar fi putut-o determina pe Kara să profere sincer asemenea acuzaţii. Pe moment, în faţa unui astfel de venin, zise simplu:

— Şi cum ai vrea să procedezi pentru a-mi dovedi duplicitatea, domnişoară Maitland?

— Nu va fi greu, făcu cealaltă, strivindu-şi ţigara. Şi nu fac ameninţări în van.

— De ce crezi că va avea mai multă încredere în tine decît în mine? De fapt, nu pari să-l interesezi prea mult, nu-i aşa? spuse răutăcioasă Andréa.

Replica ei avu succesul scontat. Kara aşeză brutal paharul jos şi-şi strînse buzele cu dispreţ.

— Obraznică mică! începu ea, înainte de a redeveni stăpînă pe sine. Să nu-ţi imaginezi că-l vei împinge pe Mike spre o căsătorie, domnişoară Gartner. E departe de a fi idiot.

— Vorbeşti din experienţă sau încerci să te linişteşti? După o matură chibzuinţă, nu văd decît un motiv pentru intervenţia ta: te enervez pentru că ai o rivală pentru prima dată în viaţă.

Un moment crezu că va primi sucul de roşii al Karei în faţă. Continuă:

— E normal să fii jignită. Eşti foarte frumoasă şi probabil, nu crezi că poate cineva să concureze cu tine. Dar de ce eşti aşa de contrariată să îl vezi pe Mike scăpîndu-ţi din plasă? Pari să ai o mulţime de alţi admiratori. Cel puţin, tu nu-mi împărtăşeşti ţelurile mercenare, nu-i aşa?

— Aha, recunoşti că banii lui te atrag?

— Deloc. Dar pe tine?

— Ţi-am spus deja: vreau doar să-l împiedic pe Mike să facă o prostie.

— Are vîrsta la care se poate proteja şi singur, cu certitudine.

— În locul tău, nu aş fi prea sigură de mine! spuse glacial Kara. L-am părăsit pe Mike chiar înainte de venirea ta, dar îţi garantez că dacă aş vrea să-l recapăt, n-aş întîmpina nici o greutate

Andréa îşi văzu aproape împlinite planurile

— Atunci de ce nu încerci? sugeră, împingîndu-şi scaunul. Acum trebuie să plec, dacă vrei să mă scuzi.

— Aşteaptă! zise Kara reţinînd-o. Vei continua să-l încurajezi?

— De ce nu? replică Andréa desprinzîndu-se. Cred că se va amuza grozav cînd îi voi împărtăşi îngrijorarea ta.

— Doar n-ai să-i vorbeşti despre întrevederea noastră?

— Ba da! Am găsit-o foarte distractivă.

Kara roşi violent şi lui Andréa i se făcu milă de ea

— Dar poate că Mike n-ar aprecia-o, adăugă La revedere, domnişoară Maitland!

Ajunse la maşină, fericită că se dispensase de ajutorul lui Chen La jumătatea drumului, se opri lîngă rîu şi făcu cîţiva paşi pe mal. Îi privea pe copiii care se amuzau în apă, dar se gîndea încă la Kara. Acum se întreba dacă avusese dreptate să se folosească de asemenea arme: trebuia să-i fi confirmat tinerei părerea care o avea despre ea În alte împrejurări, gîndea Andréa, ar fi putut fi prietene.

Întorcîndu-se acasă, găsi o scrisoare de la domnul Adams. Se informase asupra unui serviciu pentru ea. Dacă mai era în aceeaşi dispoziţie, i-ar place oare să capete un post de domnişoară de companie? Era vorba despre un sultan din unul dintre statele din sud, care avea o fată de şaptesprezece ani. Sultanul voia s-o trimită la studii la o universitate americană şi, pentru a o pregăti pentru această viaţă, căuta o tînără care să-i servească un an drept companie şi mentor fiicei sale.

«Alteţa sa e partizan al emancipării femeii musulmane, scria domnul Adams, şi nu ar tre-

bui să te supui la vreo restricţie. Fiica sa e fermecătoare şi postul ar fi, cred eu, interesant şi plăcut.»

Andréa strecură scrisoarea în buzunar. Ocazia părea excelentă şi salariul menţionat era extrem de generos. La venirea serii, decizia ei era luată: va solicita postul şi, dacă-l va obţine, va vinde domnului Wong *Casa celor şapte fîntîni*.

Zece zile mai tîrziu, Andréa zbura la Rangore. Sultanul îi trimisese avionul său particular şi ajunsese la palat spre prînz. Fu primită de un aghiotant în uniformă care o conduse într-un apartament luxos; acolo, o amah bătrînă îi desfăcu valiza şi-i dădu să înţeleagă că avea timp să facă o baie şi să se schimbe înainte de masă. Tînăra se coafă, cînd avu deodată senzaţia stranie că e spionată. Amah ieşise şi totul era tăcut. Dar auzi imediat un clincănit uşor ce părea să vină de la fereastră. Cu paşi de pisică, merse să arunce o privire în galeria care se întindea de-a lungul clădirii. Auzi un rîs înfundat şi, cu o tresărire de surpriză, descoperi o tînără malaeziană ghemuită sub pervazul ferestrei.

— Bună. Te ascunzi? întrebă ea.

Tînăra se ridică. Purta un corsaj transparent bleu-turcoise, iar în jurul şoldurilor subţiri se

drapa un sarong galben cu turcoise. Părul negru îi era împletit într-o coadă groasă care-i cobora pînă în talie și avea una din cele mai încîntătoare fețe pe care le văzuse vreodată Andréa.

— Da, mărturisi ea cu un zîmbet poznaș. Ești domnișoara Gartner, nu? Sper că nu ești supărată pe mine. Eram nerăbdătoare să văd cum arăți.

— Deci tu ești fiica sultanului? întrebă brusc Andréa.

— Da. Mă numesc Sabaryia. Pot intra?

— Da, desigur, Alteță!

Sabaryia încălecă pervazul ferestrei. Purta la glezna stîngă un cerc de clopoței minusculi care-i trădaseră prezența.

— Care este prenumele tău, domnișoară Gartner?

— Andréa.

— Ah, e frumos! Pot să te strig așa? Și ce vîrstă ai?

Andréa îi spuse.

— Adevărat? Păreai mai tînără. Oh..., făcu ea avîntîndu-se spre măsuța de toaletă. Ruj de buze? Pot să iau și eu?... Uite, acum arăt ca o vedetă de cinema, adăugă, privindu-se cu satisfacție. Îți place să mergi la cinematograf,

Andréa?

— Da.

— Cu atît mai bine. Tata crede că nu trebuie să merg prea des, dar ai putea să-i spui că toată lumea merge la cinema în America.

— Cine te-a învăţat să vorbeşti atît de bine americana?

— Am avut guvernante americance din cea mai fragedă copilărie. Foarte plicticoase toate. Mi-era teamă să nu fii la fel, dar cred că ne vom amuza împreună.

— Tatăl tău nu m-a angajat încă.

— O va face, dacă îmi placi. Voi îndepărta rujul acesta şi mergem să-l găsim.

Sabaryia o luă de braţ pe Andréa şi o trase după ea de-a lungul unui culoar.

— Ţi-e frică? Nu trebuie. Tatăl meu e foarte drăguţ, murmură ea pe un ton liniştitor.

La capătul unui labirint de pasaje, tînra bătu la o uşă înaltă, lăcuită. Sultanul era la masa de lucru. Era un bărbat la vreo saizeci de ani, cu părul rar şi grizonat şi o figură de intelectual. Fiica sa făcu prezentările şi el se ridică întinzîndu-i mîna.

— Bun venit la Rangore, domnişoară Gartner! Sîntem încîntaţi să vă cunoaştem. Sper că vă place totul!

— Da, vă mulțumesc, Alteță. E o mare onoare pentru mine, răspunse Andréa cu o reverență.

— Presupun că fiica mea n-a putut să-și stăpînească graba de a vă vedea, reluă el ironic. E gata să devină un adevărat băiețoi. Un an-doi în America o vor cuminți, poate. Ce credeți? Dar vom vorbi mai tîrziu. Trebuie să vă fie foame, după călătorie.

Odată încheiată masa, el își concedie fiica și o conduse pe Andréa în biroul său.

— Deci, domnișoară Gartner, dacă am înțeles bine, doriți să rămîneți în Malaezia, dar nu aveți mijloace să întrețineți casa pe care v-a lăsat-o nașul dumneavoastră, un om pentru care eu aveam cel mai mare respect. Credeți că ați putea fi fericită aici, cu fiica mea?

— Da, sînt sigură.

— Trebuie să vă explic că, în ciuda impulsivității ei, Sabaryia posedă o inteligență strălucită. Cei doi fii ai mei au murit și, cu asentimentul consilierilor mei, ea îmi va urma. Înțelegeți, desigur, domnișoară Gartner, că e vorba de un act revoluționar aici, într-o țară în care cauza feministă e încă în fașă. Sabaryia trebuie, deci, să primească toată educația necesară pentru a-și asuma viitoarele responsabilități. Femeile din țara dumneavoastră

sînt obişnuite cu independenţa şi autoritatea. Deci, cred că tovărăşia unei americance inteligente îi va aduce un mare profit.

— Înţeleg, zise încet Andréa. Dar trebuie să mărturisesc că nu am calificarea necesară pentru un asemenea post.

— Nici nu există cu adevărat aşa ceva. Am putut deja să-mi dau seama că sînteţi cultivată, iar faptul că aţi dori să rămîneţi în Malaezia dovedeşte că iubiţi ţara şi poporul acesta.

Îi puse mai multe întrebări şi, la sfîrşitul chestionarului, clătină din cap spunînd:

— Cred că sînteţi persoana pe care o căutam, domnişoară Gartner. Dacă doriţi postul, e al dumneavoastră.

Andréa îşi petrecu seara stînd de vorbă cu Sabaryia şi simţi simpatie pentru ea. În unele momente, feţişoara animată a fetei devenea gravă şi, în ţinuta capului mîndru, în privirea dreaptă se ghicea stabilitatea caracterului său. Sigur, Sabaryia era încă un copil sub multe aspecte, dar putea, cînd voia, să arate toată solemna demnitate a rasei sale.

A doua zi dimineaţa, Andréa ajunse din nou la Perak. În timpul zborului, se simţi din nou plină de încredere, dar, abia intrată la ea, fu asaltată de o nesiguranţă sfîşietoare. Casa era atît de

frumoasă! Cum să se despartă de ea? Trebuia. totuşi.

După prinz. ii adună pe servitori şi le impărtăşi decizia sa Ei fură vizibil tulburaţi. Doar Chen rămase impasibil si tinăra se simţi intrigată si necăjită de aparenta lui indiferenţă

Odată plecaţi chinezii. ii telefonă domnului Adams şi-i ceru să negocieze cu domnul Wong vinzarea casei Restul zilei şi-l petrecu rătăcind dintr-o cameră in alta Încerca să se convingă că era singura soluţie rezonabilă şi că era absurd să se tortureze cu indoieli fără bază reală

Spre ora opt seara ieşi la lumină o idee care dormea in fundul sufletului ei. Se grăbi la garaj. Cind se află in fata bungalow-ului lui Nicholas şi văzu lumina filtrindu-se printre storuri. fu gata să facă stinga-mprejur Dar nevoia disperată de a vorbi cu cineva ii invinse nelinistea si se indreptă cu paşi hotăriţi spre usă

Servitorul o conduse in salon şi o rugă să se aseze Cind acesta o părăsi. ea işi impreună nervoasă miinile ca să le impiedice să tremure. Aproape imediat auzi paşi in hol si respiră indelung. adinc

Nicholas era. probabil. surprins să o vadă. dar nu arătă nimic Închise la loc usa si se rezemă de ea.

— Bună seara! zise tînăra cu o voce sugrumată

— Bună seara! îi răspunse el, cu mîinile în fundul buzunarelor.

Cîteva clipe îndelungi nu mişcă şi nu vorbi nici unul, nici celălalt. Într-un sfîrşit, Andréa se ridică.

— Am venit să-ţi spun *adio*.

Nici un răspuns.

— Nu cred că ne vom mai revedea şi voiam să-ţi mulţumesc pentru... pentru ajutor.

Altă tăcere. Nicholas înaintă în încăpere şi deschise un pachet de ţigări.

— Unde pleci?

— Am un post la Rangore. Vînd casa.

— Înţeleg

Ea îşi muşcă buzele.

— Te rog... ştiu că-mi porţi pică, dar...

— Îţi port pică? De ce?

— E evident. De cînd... N-aş putea să mă explic?

— Din cîte ştiu, nu-i nimic de explicat. Îţi vinzi casa şi pleci la Rangore.

— Nu asta voiam să spun, spuse ea nerăbdătoare.

— Atunci, ce?

— Oh, nu contează, răspunse cu voce slabă. Oricum nu ai înţelege.

— Dacă aş avea cea mai mică idee despre ce este vorba, ar fi poate mai uşor.

La aceste cuvinte, Andréa se înfurie.

— Ştii perfect despre ce vorbesc! Dar nu poţi admite că ai putea avea vreo vină. Ar necesita scuze şi nu-ţi stă în caracter

— Continuă. Spune-mi tot ce gîndeşti despre mine. Sentimentele mele nu vor fi rănite.

— Sentimentele tale? făcu ea cu un rîs sufocat. Nu cred că ai aşa ceva. Excepţie făcînd, poate, bolnavii tăi. Ce contează pentru tine e să îţi menţii această superioritate orgolioasă. Ei bine, sper că nimeni nu-ţi va inspira vreodată nici regret, nici ruşine, nici nesiguranţă. Dacă ţi s-ar întîmpla asta, cred că n-ai supravieţui. Tu. .

Se întrerupse speriată de valul de cuvinte amare care urcau în ea.

— Continuă, zise el încet.

— Ce altceva pot să gîndesc? întrebă ea Credeam că sîntem prieteni. Dar, cînd m-ai surprins în circumstanţe compromiţătoare în ochii tăi, m-ai condamnat fără recurs, fără a-mi permite să mă explic.

— Aşa, murmură el, credeai că sîntem prieteni? Poate ai fi preferat o altfel de relaţie Eşti jignită că n-am mers pe urmele lui Bradley? făcu bărbatul, aşezîndu-i mîinile pe umeri

— Cum îndrăznești? Dă-mi drumul! strigă ea mînioasă.

— Nu înainte de a-ți fi arătat că sînt capabil de anumite emoții, ripostă calm, trăgînd-o spre el. Haide, nu te aperi împotriva îmbrățișărilor lui Bradley. Atunci, eu de ce nu?

— Lasă-mă!

Se zbătea zadarnic din toate puterile.

— Nicholas, te rog... Nu vorbeam serios... eram nervoasă...

Rugămintea îi fu înăbușită de apăsarea dură a buzelor lui Nicholas pe ale sale. Punînd stăpînire pe gura ei, buzele lui Tom deveniră calde și catifelate, atingînd-o din ce în ce mai ușor, într-o mișcare aproape fluidă. Ea permise pentru cîteva clipe acest contact, dar, cînd vîrful limbii lui se lovi de al ei, se retrase și întoarse capul.

— Nicholas...

Buzele lui le acoperiră din nou pe ale ei. Geamătul ei de protest fu slab și ignorat cu desăvîrșire. Iar, cînd el își introduse din nou limba în gura ei, ea îl întîmpină cu propria ei dezmierdare.

El îi înconjură talia cu brațele și o trase spre el, pentru a o săruta mai adînc. În urechile ei vibra o simfonie de sunete și își dădu seama că sînt bătăile inimii ei și vuietul, ca o rafală de vînt.

al unei pasiuni mistuitoare. Nu-l mai auzise niciodată, dar îl recunoscu imediat. Întregul ei corp fusese străbătut de un val de căldură care se revărsă între coapsele ei.

Gura lui Nicholas își croi drum către urechea ei. Simțind atingerea umedă a limbii lui, Andrea gemu ușor. Nicholas îi desfăcu primul nasture de la bluză și îi sărută scobitura gîtului. Ea își arcui spatele spre el, în timp ce Nicholas îi desfăcea și al doilea nasture, apoi al treilea. Pe măsură ce-i desfăcea, buzele lui flămînde urmau deschizătura parfumată.

Genunchii ei se muiară și alunecă pe spate, pe canapea. El o urmă, acoperindu-i corpul cu al lui. Ea își trecu mîinile prin părul lui și îi trase capul în jos. Îl dorea. Își îndoi un genunchi și își apăsă partea interioară a coapsei de șoldul lui.

— Andrea..., murmură el, cu respirația tăiată.

Dar, în loc de răspuns, ea își mișcă șoldurile, frecîndu-se și mai tare de el. În acel moment, mîna lui îi cuprinse un sîn și-l scoase din cupa sutienului. Cînd buzele lui i-l atinseră, spatele ei se arcui și gemu cu poftă lipsită de rușine.

Cu degete febrile, Nicholas îi smulse hainele de pe ea și se grăbi să se dezbrace și el. În timp ce rămăsese goală lîngă el, îl auzi, murmurînd încet:

— Dumnezeule, merită să se uite omul la tine!

Buzele lui le cuprinseră pe ale ei într-un nou sărut pătimaş. Nici pătrunderea degetelor lui în carnea ei moale, vulnerabilă nu o trezi din ceaţa care plutea în jurul ei. Amîndoi gemură de plăcerea dureroasă a dorinţei. Atunci el se strecură între pulpele ei şi ea îşi trecu braţele pe după gîtul lui, trăgîndu-l mai aproape. Buzele li se uniră exact în clipa în care sexul lui tare, neted şi plin pătrunse adînc în ea.

• • •

A doua zi dimineaţă, Andrea se trezi singură şi se întinse leneşă ca o pisică. Amintirile nopţii care trecuse o umpleau încă de fericire. Se cuibări pe locul pe care îl lăsase urma corpului lui în pat şi întinse mîna pînă la noptieră, unde zărise un bilet. Îl despături zîmbind, curioasă ce cuvinte de dragoste ar fi putut să îi scrie Nicholas înainte de plecare.

«A fost o greşeală imensă... Iartă-mă, dacă vei putea vreodată! Nu voi mai apărea în calea ta decît atunci cînd vei vrei să mă vezi...»

Privi înmărmurită cîteva clipe biletul, apoi îşi adună toate puterile pentru a se ridica din pat, dornică să se îmbrace şi să plece cît mai

repede

Se simțea golită de orice sentiment. Devenise o păpușă de ceară, care cunoscuse, în mai puțin de douăsprezece ore, și paradisul și infernul...

Opt

În coliba şubredă, aerul era greu. După cîteva minute, Andréa ieşi în grabă şi se sprijini de un copac, luptîndu-se cu greaţa. O îngrozea ideea că o fiinţă omenească trăia în asemenea condiţii. La drept vorbind, forma chircită pe pămînt ar fi putut la fel de bine să fie un biet animal maltratat.

Îşi şterse faţa şi cînd se întoarse îl găsi pe Chen nu departe de ea.

— Sînt aproape sigură că e dezinterie, spuse

ea. Bâtrinul nu poate râmine în maghernița asta. Voi telefona la spital să vină să-l ia
Ajunseră pe sosea și urcară în mașină.
— În fiecare an, aceeași boală. Mereu vine in timpul secetei, spuse Chen in drum spre casă. Căldura omoară pe mulți.
— Nu timpul e de vină, ci le lipsește igiena. Zboară muștele peste tot.
Intrată în casă, tînăra telefonă și se îndreptă spre Chen.
— E epidemie în oraș și spitalul e plin. Ce vom face?
Numărul Unu înălță din umeri.
— Cind va veni ploaia, va pleca boala.
— Dar poate nu înainte de o săptămînă, ori mai mult! Nu-l putem lăsa pe bătrîn să moară.
— Nu-i nimic de făcut, Mem.
Andréa reflectă.
— Ba da! spuse într-un sfîrșit. Îl putem transporta aici. E singura soluție, Chen. Spune să fie pregătită camera verde. Vreau să se scoată covoarele, perdelele, totul. Voi merge în oraș cu Ah Kim să cumpărăm un pat de campanie, medicamente, dezinfectant. Cînd vom fi gata, îl vom aduce pe bătrîn pe o targă
— Dar, Mem, e cu neputință, protestă Chen. Peste două zile plecați la Rangore. E prea mult

de făcut

— N-are importanţă. Bătrînul trebuie îngrijit înainte de a fi prea tîrziu. Dacă trebuie, îmi voi amîna plecarea.

— Dar e un om rău. Mereu beat. N-are familie. Nu-i nimic dacă moare.

— E o fiinţă omenească, nu un ciine pierdut. Nu discuta, Chen. Vine aici şi vom face tot posibilul pentru el.

O jumătate de oră mai tîrziu, ieşind din farmacie, tînăra se lovi de Anna Buxton.

— Bună, scumpa mea! Vii la o cafea?

— Nu am timp, răspunse Andréa.

Fusese în ajun la orfelinat pentru a-şi anunţa plecarea apropiată şi fusese surprinsă văzînd că domnişoara Buxton acceptă noutatea fără comentarii.

— Îţi faci bagajele, presupun?

— Nu, trebuie să mă ocup de un bolnav. Îl cunoaşteţi pe bătrînul care trăia singur, lîngă rîu? E într-o stare foarte proastă. Cred că are dezinterie. Spitalul e plin şi-l vom transporta la mine.

— Ai îngrijit vreodată bolnavi?

— Nu, dar tot e mai bine decît să-l las unde este.

— Sper că ai stomacul solid, micuţa mea. Dizenteria n-are nimic agreabil.

— Mi-am dat deja seama

— Și postul tău? Pleci marți, nu?

— Așa era prevăzut, dar poate voi intîrzia puțin

— Hm... Spune-mi dacă pot să fac ceva. Sper că nu va fi prea grav: ultima oară, jumătate din oraș zăcea pe patul de boală. Fii atentă. Asigură-te că oamenii tăi spală totul cu permanganat de potasiu. Fructele și legumele sînt principalii agenți de contaminare.

Se despărțiră și Andréa plecă în grabă. Întorcîndu-se acasă, constată că i se executaseră ordinele, dar Chen părea foarte nemulțumit.

Bătrînul fu adus pe o targă improvizată. Era tare slăbit și suferea mult, dar tînăra hotărî că primul lucru care trebuia făcut era să-l spele bine. Îi arse zdrențele și, spre marea indignare a lui Chen, i le înlocui cu o pijama de mătase care fusese a nașului ei. Toată după-amiaza se ocupă de bolnav, luptînd cu greața.

La ora ceaiului făcu un duș rapid și se schimbă înainte să coboare în sat. Temerile ei se verificau: doi băieți erau molipsiți. După o discuție cu părinții lor, îi transportă acasă la ea.

— Vreți să-l chem pe doctor? întrebă Chen.

Ea ezită. Toată după-amiaza se apărase

împotriva certitudinii că prezenţa lui Nicholas era necesară. De două zile, amintirea a ceea ce se întîmplase în bungalow o făcea de fiecare dată să roşească pînă la rădăcina părului. Acum, tot frecîndu-şi mîinile cu dezinfectant, simţea din nou strînsoarea sălbatică a lui Nicholas, apăsarea dureroasă a buzelor sale pe tot corpul ei. Îşi reamintea felul în care-i ţinuse piept, cum se zbătuse. Apoi noaptea de dragoste care urmase... Cel mai frumos lucru care i se întîmplase vreodată... Dar nu uitase încă disperarea care o cuprinsese cînd găsise biletul lui pe noptieră. Zbuciumul zilelor care urmaseră... Şi acum îşi simţea ochii înecaţi de lacrimi şi revolta cuprinzîndu-i sufletul.

— Vreţi să-l chem pe doctor, Mem? repetă Chen.

Tînăra îşi reveni cu o tresărire la realitate. Unghiile i se înfipseră în săpunul antiseptic.

— Nu! strigă ea cu violenţă. Ne vom descurca fără el!

— Dar dacă oamenii aceştia mor, se va spune că e vina dumneavoastră, zise Chen îngrijorat.

Andrea îşi apăsă cu dosul palmei fruntea dureroasă.

— Îmi pare rău, Chen, nu mă gîndisem. Da, bineînţeles, trebuie chemat doctorul, răspunse

uşurată

Cînd trecură prin hol, auziră un zgomot de motor După o clipă, binecunoscuta maşină neagră urca pe alee

— Anna spune că aveţi aici un caz de dezinterie, zise Nicholas imediat ce intră

— Trei, acum. Vrei să mă urmezi?

Tinăra era stupefiată să-şi audă sunetul perfect normal al propriei voci Îl conduse în cameră şi el îi examină pe cei trei bolnavi

— Nu-i poţi ţine aici Au nevoie de îngrijire calificată. Bătrînul e într-o stare foarte proastă poate să nu treacă noaptea.

— Unde vrei să se ducă? Spitalul e plin cu vîrf şi îndesat. Dacă cei doi băieţi ajung în sat, răul se va răspîndi cu siguranţă. Bătrînul nu are pe nimeni şi nimic.

Nicholas îşi aşeză încruntat mîna pe obraz şi zise într-un sfîrşit:

— Presupun că e mai puţin rău asa.

Îşi consacră următoarele cinci minute dîndu-i o listă lungă de instrucţiuni şi convingîndu-i pe servitori de importanţa unei igiene generale şi personale

Andréa îşi petrecu noaptea întreagă la căpătîiul bătrînului. De două ori crezu că moare dar el, fără a avea cel mai mic motiv să trăiască, se

agăţa de existenţă. Spre dimineaţă tînăra adormi în fotoliul său. Chen o trezi şi insistă să meargă să se culce o oră-două, îi va lua el locul.

Noaptea următoare, erau cinci bolnavi în camera mare şi o tînără indiancă în încăperea vecină. Săptămîna ce veni constitui pentru Andréa o experienţă ciudată şi, curios, liniştitoare. După ce-i telegrafie sultanului, se dedică în întregime spitalului său privat. Ore fără de sfîrşit schimba cearşafuri, căra lighene, prepara soluţii de glucoză şi pahare cu lapte, lua pulsuri, spăla trupuri îndurerate. Oboseala îi ardea pleoapele, îi chinuia spatele, dar se ţinea bine. În ziua în care bătrînul reuşi să se sprijine pe un morman de perne, se simţi triumfătoare, recompensată pentru toată truda sa. Nicholas venea în fiecare zi şi, prea absorbită de îndatoririle sale, simţea pur şi simplu o mare uşurare lăsîndu-se condusă de experienţa lui profesională.

În a opta zi de epidemie, Nicholas telefonă: va veni mai tîrziu ca de obicei, seara. Ajunse la ora unsprezece şi jumătate şi o găsi pe Andréa la căpătîiul unui tînăr tamil, singurul bolnav încă serios atins.

Tînăra purta una din hainele albe ale lui Chen, cu o batistă legată în păr şi, în lumina

palidă a lămpii, părea foarte obosită. Slăbise şi ochii îi erau subliniaţi de cearcăne întunecate.

— Cum merge treaba? întrebă Nicholas cu voce scăzută.

— Mult mai bine. Toţi ceilalţi îşi revin. Krishna a avut o zi proastă, dar doarme de o oră.

Nicholas examină graficul de temperatură suspendat la picioarele patului.

— Ieşi cu mine o clipă?

Ea il urmă pe verandă şi se sprijini de balustradă.

— Cum te simţi? întrebă Nicholas. Ai pierdut din greutate. Ar trebui să te odihneşti o zi sau două. Chen si Ah Kim se vor descurca de acum şi singuri.

—. Nu, mă simt bine Numai că îmi e puţin somn. Voi recupera cind Krishna va fi vindecat.

Ea îşi scoase batista şi-şi trecu mîinile prin păr.

— Chen isi menţine aerul dezaprobator, ştii, dar a muncit din greu. Îmi va lipsi.

— Tot mai pleci din Perak?

— Da, spuse ea întorcindu-şi privirea.

Deodată nu se mai simţiră medicul şi infirmiera, ci un bărbat şi o femeie.

— Dar mi-am schimbat părerea asupra unui punct, reluă ea Nu voi vinde casa.

— Da?

Nicholas îi oferi o ţigară, dar ea refuză. Între ei se lăsă tăcere.

— O voi păstra. Tot ce e aici mă leagă de naşul meu. Va trebui însă să mă despart de colecţia de jad... Să o vînd. Banii pe care îi voi obţine vor constitui un fond de întreţinere cît voi lipsi

— Cu domnul Adams ai vorbit?

— I-am cerut să anuleze vînzarea şi să-mi găsească un cumpărător pentru colecţia de jad

În acel moment, din cameră se auzi un geamăt înăbuşit şi cei doi intrară imediat Krishna era treaz şi faţa îi şiroia de sudoare.

Timp de o oră, tînărul fu torturat de dureri violente. Era atît de slab incît fiecare spasm părea să-i fie fatal, dar Nicholas îl îngriji cu o concentrare intensă, de parcă îl ţinea în viaţă doar prin forţa voinţei lui Într-un sfîrşit, durerile şi vărsăturile se calmară şi Krishna redeveni inert pe cearşaful îmbibat de transpiraţie. Îl veghează tot restul nopţii şi mijea de ziuă cînd Nicholas se ridică şi-şi întinse oasele.

— Cred că va scăpa, spuse el încet.

Andréa se smulse cu greu din fotoliu. Tot trupul îi cerea somn şi capul îi era greu Se clătină, iar el o susţinu.

— Du-te să mănînci ceva şi să te culci Nu te mai ţii în picioare.

— Nici tu nu ai un aer foarte vioi, făcu ea cu un simulacru de rîs.

— Ne vom simți amîndoi mai bine după ce vom bea o ceașcă de cafea. Îl chem pe Chen.

După ce-și luară micul dejun, Nicholas, cu un ton fără replică, o trimise pe Andréa în pat. Tînăra adormi greu, o durea tot corpul. Într-un sfîrșit, căzu într-o somnolență agitată.

La amiază, Ali Kim îi aduse un platou pe care îl refuză. Se ridică greu: poate s-ar simți mai bine după o baie. Trecu în vestibul agățîndu-se de mobile. Totul i se încețoșa în fața ochilor și în urechi auzea un zumzet neplăcut. Departe, foarte departe, îl văzu pe Chen privind-o. Îi vorbi, dar el nu păru s-o audă și atunci întinse mîna spre comutator, deoarece începea să se întunece, într-adevăr, prea mult. Simți că se prăbușește și, brusc, nu mai era nimic decît liniște și întuneric.

• • •

O săptămînă mai tîrziu, Nicholas anunță:

— Probabil începi să te saturi de camera asta. Te vom lăsa să ieși pentru o jumătate de oră. Haide, ridică-te.

Ea împinse cuvertura, se așeză la marginea

patului şi-şi căută pantofii cu vîrfurile picioarelor. Dar, cînd se ridică în picioare genunchii îi cedară şi trebui să se agaţe de Nicholas. Acesta o prinse de talie.

— Nu eşti încă refăcută întru totul, spuse el. Mergi uşor.

O ajută să-şi îmbrace capotul şi o conduse pînă în curte, unde o instală în leagăn înainte de a-i servi ceaiul.

— Tot mai eşti hotărîtă să pleci?

— Da. Chen va rămîne să aibă grijă de toate. Eram îngrijorată pentru ceilalţi, dar se întîmplă că Ah Kim e logodită; cît despre băieţi, şi-au găsit alte slujbe. Totul deci se aranjează cum nu se poate mai bine.

«Pentru toată lumea, în afară de mine», se gîndea ea.

— Nu ţi-am mulţumit că m-ai îngrijit atît de bine, reluă. Ai fost foarte bun.

— Aşteaptă să-mi primeşti nota de plată!

— Cînd pot pleca? întrebă Andrea.

— Deci eşti atît de grăbită?

— Am acceptat postul. Trebuie să-l iau în primire cît mai curînd.

— Da, fără îndoială... Ai putea fi în stare să călătoreşti cam în cinsprezece zile, cu condiţia să te odihneşti pînă atunci... Mă gîndeam,

adăugă el, că ai fi putut deveni asistenta Annei. Are nevoie de una

— Mi-a propus. Dar e mai bine să plec.

— La Rangore vei intîlni mai mulţi tineri de virsta ta

— Deci iţi par aşa de tînără?

Bărbatul ii examină capotul de o culoare vie, pijamaua inflorată, cu trandafiri. Părul îi era ţinut cu o panglică galbenă şi, fără nici o urmă de ruj, gura ii era blîndă şi inocentă

— Pari să ai saisprezece ani! făcu el zîmbind.

— Aş vrea să am treizeci! aruncă Andréa. Ai inceta să mă tratezi ca pe o şcolăriţă proastă.

— Esti minioasă pentru că ai vrea să mă vezi tratîndu-te ca pe o femeie. Dar am făcut-o odată şi o regret şi acum!

— Nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbesti, declară cu pumnii strînşi.

Se aplecă spre ea şi-i desfăcu uşor degetele inainte de a-i spune cu blîndeţe:

— Aminteşte-ţi de seara cind eram la bal şi de toţi tinerii aceia care voiau să danseze cu tine. Nu erai fericită de puterea pe care frumuseţea ta o avea asupra lor?

O observa şi ea se simti roşind

— E un sentiment foarte natural, reluă Nicholas. Dar, dacă încerci să-ţi exerciţi puterea

asupra bărbaţilor mai în vîrstă ca tine, ea devine periculoasă. Un bărbat de vîrsta mea nu are aceleaşi reacţii ca un tînăr. Crezusem că ai înţeles, după ceea ce s-a întîmplat la mine în seara aceea.

— Nu! strigă ea. Nu înţeleg!.. N-am încercat niciodată... să te fac să mă săruţi...

— Poate că nu în mod conştient... Dar, cînd te-am sărutat, ţi-ai ieşit din minţi. Era vina mea. Uitasem cît eşti de tînără.

— Înţeleg, făcu ea pe un ton neutru. Voi încerca să-mi amintesc.

Nicholas păru să nu mai aibă nimic de spus. Îşi consultă ceasul şi se ridică.

— Rămîi aici puţin, dacă vrei, dar să fii în pat la şase; ţin la asta. Vei veni mîine.

— Mulţumesc, răspunse tînăra cu o voce fără timbru.

El îi ciufuli părul cu vîrful degetelor.

— Somn uşor, copilaş!

• • •

Andréa îşi petrecu cele cîteva zile ce urmară, în calm şi odihnă. Îi scrise mătuşii sale o lungă scrisoare descriindu-i postul său la Rangore şi afirmîndu-şi intenţia de a rămîne în Malaezia.

După care încercă să-și folosească timpul citind. Pentru prima dată în viață, suferea de dureri de cap pe care numai somnul le făcea să dispară.

La sfîrșitul săptămînii, se simți brusc nerăbdătoare să acționeze. Încercă să se convingă că o viață nouă la Rangore îi va vindeca inima rănită. Dar imediat se întrebă dacă n-ar fi trebuit să accepte propunerea Annei Buxton... Nu! Rămînînd, n-ar face decît să prelungească agonia. Nicholas n-o iubea... Era doar un bărbat care răbufnise într-o seară și atît.

Într-o dimineață, Ah Kim veni după ea în curte și o anunță că domnișoara Maitland dorea s-o vadă.

— Mem spus foarte important, adăugă chinezoaica.

— Foarte bine, condu-o pînă aici, răspunse Andréa.

Kara, ca de obicei impecabilă, purta o cămașă albă și o fustă de pînză neagră brodată cu flori roșii și albe.

— Bună, zise ea. Sper că ți-e mai bine?

— Da, mulțumesc. Nu vrei să stai jos?

Kara luă loc și-și scoase ochelarii de soare. Atunci, cu un șoc, Andréa își dădu seama că tînăra plînsese. Se vedea în ciuda machiajului abil.

— Ce s-a intîmplat? o întrebă repede, uitînd, îngrijorată, circumstanţele ultimei lor întîlniri.

O clipă, Kara păru că nu vrea să-i răspundă. Dar umerii i se prăbuşiră şi avu un mic gest de neputinţă.

— Nu ştiu cu adevărat de ce am venit, declară ea cu o voce coborîtă.

— În numele cerului, spune-mi ce se întîmplă! strigă Andréa nerăbdătoare. Tatăl tău...?

— Nu, nu... Despre Mike este vorba.

— Mike?

Kara închise ochii şi-şi ţinu îndelung răsuflarea.

— Îl iubesc!

Într-o clipă, Andréa şi-l imaginase pe Mike ucis într-un accident de maşină, Mike muşcat mortal de un şarpe, Mike în închisoare. De uşurare, fu cît pe ce să rîdă, dar îşi reveni imediat şi spuse încet:

— Ştiu foarte bine.

— Ştii?

— Da, demult.

Kara o măsură cu un aer incredul, înainte de a izbucni într-un rîs care deveni isteric. Andréa sări în picioare şi o scutură energic. Gestul avu efectul dorit: rîsul i se stinse într-un mic strigăt de suferinţă; ochii albaştri se umplură de lacrimi

ce începură să-i curgă pe obrajii palizi.

— Nu plînge, spuse Andrea cuprinzîndu-i cu mîna umerii. N-ai de ce să plîngi. Uite, ia batista mea.

— N-ar fi trebuit să vin să te văd, făcu înăbuşit Kara.

— Ba da, bineînţeles. Chiar ar fi trebuit să fim prietene demult. Hai povesteşte-mi. Poate aş reuşi să te ajut.

Kara îşi suflă nasul şi-şi şterse ochii. Se îndreptă cu un oftat adînc.

— Eşti chiar ultima care m-ar putea ajuta. Mike este îndrăgostit de tine.

— Bineînţeles că nu! Mike şi cu mine n-am fost niciodată altceva decît prieteni.

— Ţi-a cerut să te măriţi cu el, mi-a spus-o, gemu Kara, din nou în pragul lacrimilor.

— A, da? Si ţi-a spus şi răspunsul meu?

— Nu. Ne-am certat şi el a plecat.

— Înţeleg... Da, mi-a cerut să ne căsătorim, e adevărat. Dar nu vorbea serios. A făcut-o pentru că era furios pe cineva. Şi acest cineva eşti tu.

— Dar e...

— Nu, nu mă întrerupe. El şi cu tine sînteţi probabil singurele fiinţe, pe o rază de cîţiva kilometri, care nu vă daţi seama că vă iubiţi... Eu personal am ghicit acest lucru de prima dată

cînd te-am văzut la Club. Într-o zi, i-am pus o întrebare lui Mike şi el a refuzat să-mi răspundă, ceea ce mi-a confirmat bănuielile. Şi acum, Dumnezeule mare, de ce unul dintre voi n-are curajul să-i vorbească celuilalt? Toată istoria asta idioată ar fi clarificată imediat.

Se lăsă tăcere.

— Nu te cred, spuse în sfîrşit Kara.

— Atunci fă ce vrei! Continuă să fii nefericită şi să filtrezi cu toţi tinerii aceia imbecili... De fapt, de ce ai venit?

— Simţeam nevoia să vorbesc cu cineva. Nu am prieteni şi tata nu ar înţelege. Nu se gîndeşte decît la munca lui.

— Şi acum presupun că te vei întoarce acasă, te vei farda din nou şi vei încerca să uiţi că te-ai făcut ridicolă? Oh, Kara, puţin bun simţ! Mike te iubeşte.

Privirea Karei rămase fixată pe pavaj.

— Şi atunci? spuse în sfîrşit. Ce pot face?

— Spune-i adevărul. Uită că eşti foarte atrăgătoarea Kara Maitland şi pune-te în locul lui Mike. Din cîte mi-a spus, n-a cunoscut niciodată nici un fel de dragoste. Cînd era mic, părinţii nu se ocupau de el. Sigur, beneficia de toate avantajele bogăţiei, dar asta nu era o compensaţie. După aceea, o mulţime de mame i-au aruncat în

fața ochilor fetele de măritat. Recunoaște că a fost trimis aici ca urmare a nu știu cărui scandal. Rezultatul este această atitudine cinică pe care se teme s-o abandoneze.

Kara reflectă cîteva clipe, aprinzîndu-și cu degete tremurînde o țigară.

— Totuși, nu mă pot duce să-i spun pe nepusă masă că sînt nebună după el, nu?

— De ce nu? Singurul lucru care te reține e orgoliul și, în anumite cazuri, nu ne putem permite să fim orgolioși.

— Nu știu... Nu mai știu ce să cred. Nu trebuia să te plictisesc cu poveștile mele. Pari încă tare obosită. E adevărat că în curînd vei părăsi Perak-ul?

— Da. Am un post la Rangore...

— Nu ai un aer prea entuziast, remarcă cealaltă.

— Nu. Aș da orice să rămîn, dar e imposibil.

În acel moment îl văzu pe Nicholas apropiindu-se.

— Bună. Vă întrerup?

— Nu, nu, eu plecam, declară vioi Kara. Aș putea să mai vin? o întrebă pe Andréa.

— Da, desigur. Mă bucur că te-am văzut.

Cele două tinere schimbară o privire plină de înțeles. Kara adăugă:

— Cred că ai dreptate. Mă voi gîndi la asta.

— Nu te ştiam legată de Kara, spuse Nicholas după plecarea tinerei. Nu cred că aveţi prea multe lucruri în comun.

— Ea este lebăda şi eu răţuşca cea urîtă, nu?

Spre surprinderea ei, o luă în serios.

— Eşti mult mai drăguţă ca ea şi de o frumuseţe mai durabilă. Vei fi o bătrînă fermecătoare.

— Nu-mi arăta atîta gentileţe.

«Nu acum», îl rugă ea în sufletul său. Se sili să zîmbească.

— Am auzit, fără să vreau, ce spuneai cînd am ajuns eu. Că ţi-ar place să rămîi aici. De ce pleci?

— Am acceptat o slujbă. N-o mai pot refuza.

— Nu văd de ce. De altfel, n-am înţeles niciodată prea bine de ce ai solicitat-o. Ţi-ar fi convenit mai multe slujbe, chiar aici.

— Voiam să plec din Perak...

Măcar dacă ar lăsa-o în pace...

— Dar tocmai i-ai spus Karei...

— Oh, Nicholas, nu mai întreba! E hotărît, o dată pentru totdeauna.

— Eşti sigură că Bradley n-are nimic împotrivă?

Ea sări în picioare şi-şi aruncă pumnii crispaţi în buzunarele fustei, cu o asemenea violenţă

încît cusăturile fură gata să plesnească.

— Ți-am spus deja: Mike nu înseamnă nimic pentru mine. Dacă vrei să știi totul, e îndrăgostit de Kara și Kara de el. Ești mulțumit?

— Voiam numai să mă asigur că ai reflectat matur la ceea ce faci, zise el calm. De ce te enervezi? Asta face parte din atribuțiile mele de medic... Mă întreb dacă vei renunța vreodată la independența asta sălbatică, adăugă înălțînd din umeri.

— Uiți că profit de ea de puțină vreme.

— Înțelegi prin asta că eu încerc să te brutalizez ca dragonul de mătușă-ta?

Andréa se întoarse spre el și răspunse imediat:

— Nu, bineînțeles. E din pură drăgălășenie, știu.

— Și tu n-ai nevoie de drăgălășenie?

— Poate.

— Pleci din Perak din cauza mea? întrebă Nicholas pe un ton grav.

Tînăra căscă ochii mari și obrajii i se împurpurară.

— Ce vrei să spui?

— Nu-ți plac prea mult, nu-i așa?

— Nu-mi ești antipatic, spuse ea încet de tot.

Stransom avu un gest de nerăbdare.

— De ce nu spui adevărul? De ce nu recunoști că mi-ai purtat dintotdeauna pică pentru că mă amestecam în treburile tale și că, din seara aceea, mă urăști! De cîte ori te ating, te încordezi! O simt!

— Nu e adevărat! strigă ea. Dai prea multă importanță unei seri obișnuite, Nicholas! Sîntem doi oameni maturi, chiar dacă tu nu vrei să recunoști acest lucru — în ce mă privește pe mine — și putem trece peste astfel de evenimente, fără să ne cramponăm de ele! Din moment ce eu am reușit să o fac, nu văd de ce tu continui să te simți vinovat!

Rostise cu greu aceste cuvinte, dar nu voia să-i lase impresia că acea noapte ar fi însemnat mai mult pentru ea decît pentru el.

O clipă, bărbatul o observă atent.

— Poate asta era, zise el pe un ton ciudat. Poate pentru că mi-ai amintit ceva ce reușisem să uit.

Andréa era prea nervoasă pentru a-și măsura vorbele.

— Logodnica ta, vrei să spui?

— Ce știi tu despre povestea asta? întrebă el încordat.

— Nu mare lucru. Ai fost logodit cu o fată care s-a căsătorit cu altul.

Fu uimită să-l vadă zîmbind larg.

— Aşa, Anna te-a desfătat cu povestea vieţii mele? făcu ironic. Ţi-a povestit, presupun, cu detalii patetice, că am fost părăsit la vîrsta cea mai impresionabilă şi că asta m-a dezgustat de femei pe viaţă?

— Cam aşa ceva, zise Andréa confuză.

— E adevărat, în parte. Am primit o lovitură urîtă, demult, dar, contrar a ce cred femeile, foarte puţini bărbaţi, micuţa mea, lasă o poveste de amor nefericită să le strice viaţa.

— Atunci de ce nu te-ai căsătorit? întrebă Andréa, împotriva voinţei sale.

— Pur şi simplu, deoarece n-am întîlnit nici-odată pe cineva cu care să am chef să mă însor, răspunse el.

• • •

Timp de douăzeci şi patru de ore, sfîşiată între încredere şi îndoială, Kara judecă sfaturile lui Andréa. Într-un sfîrşit, a doua seară tîrziu, sări brusc în picioare şi îşi schimbă pantofii.

Toată ziua cerul fusese invadat de norii mu-sonului. Cînd tînăra se strecură spre garaj, se ridica o briză uşoară. Vîntul se făcuse mai puternic, cînd ea ajungea pe strada principală,

iar primele picături de ploaie începură să cadă. Dar tînăra nu se gîndea decît la scopul ei.

Peste cinci minute, după un bubuit teribil de tunete, se dezlănţui potopul.

Kara îşi lăsă maşina pe aleea bungalow-ului lui Mike şi, cu sufletul la gură, se repezi spre verandă. Rochia i se lipise de trup şi pe picioare îi curgeau şiroaie de apă.

În spatele ferestrelor cele mai apropiate de uşa de intrare, strălucea o lumină. Se apropie şi aruncă o privire precaută. Mike era prăvălit pe o canapea, cu o ţigară între degete şi cu un pahar de whisky lîngă mînă. La această privelişte, Kara îşi dădu seama de nebunia pe care era gata să o facă.

Un alt bubuit de tunet zgudui casa şi Mike ridică ochii spre fereastră. Ea nu mai avu timp să se retragă, o văzuse. Tînărul făcu o clipă o figură atît de comică încît ea fu gata să izbucnească în rîs. Avea un aer complet zăpăcit, ceea ce nu era deloc de mirare! Nu prea te puteai aştepta să vezi o faţă în spatele geamului, cînd mai era doar un sfert de oră pînă la miezul nopţii şi în plină furtună.

Kara rămase împietrită de absurditatea situaţiei, cînd el o recunoscu. Peste cîteva secunde uşa se deschise în lături şi Mike apăru pe veran-

dă, cu picioarele goale și cu nasturii de la cămașă descheiați.

— Ce dracu' faci aici?

La acestea, Kara își pierdu cu totul controlul și izbucni în rîs.

— Doamne, ai înnebunit! strigă Mike trăgînd-o înăuntru.

Tînăra nu-și recăpătase încă suflul cînd el o împinse în cameră, cotrobăi prin sertare și prin dulapuri, îi puse niște haine în brațe și îi zise:

— În numele cerului, scoate-ți zdrențele astea ude! Ți-ai pierdut capul!

Ea se lăsă să cadă într-un fotoliu și începu să rîdă și mai tare.

— Figura ta... Oh, Mike... Figura ta!

Cînd își reveni, într-un sfîrșit, Kara spuse cu părere de rău:

— Îți cer scuze, Mike. Nu te îngrijora, sînt în toate mințile.

— Grăbește-te să te schimbi. Îți dau ceva de băut.

Rămasă singură, Kara își uscă părul și-și trase pe ea o cămașă și un short mult prea mari pentru ea. După care veni în salon.

Mike, în picioare, bea un whisky cu sifon. Pe masă, un pahar de coniac o aștepta pe Kara. Îl bău repede și simți cum căldura i se răspîndește

prin corp. Afară ploaia continua să cadă cu aceeași rapiditate.

— Și acum, ce-ar fi să te explici puțin?

Ea aprinse o țigară și răspunse calmă:

— Voiam să-ți vorbesc.

— Trebuie să fie ceva urgent ca să te facă să ieși pe vremea asta. Despre ce este vorba?

Tînăra se ridică și se apropie încet de el. La mai puțin de un metru se opri.

— Nu ghicești? întrebă ea grav.

Mike coborî ochii spre ea. Ploaia îi spălase machiajul. Obișnuitul ei aer blazat dispăruse și părea, în mod straniu, lipsită de apărare. N-o văzuse niciodată încă pe această Kara.

— Spune-mi!

Buzele tinerei tremurară ușor, dar nu își întoarse privirea.

— Te iubesc, Mike!

Ce se petrecu apoi fu la fel de furtunos ca și dezlănțuirea musonului...

Se scurse mult timp înainte ca îmbrățișarea lor să se desfacă și mai mult pînă cînd întrebările toate primiră răspunsuri satisfăcătoare.

— Cerule mare, privește ceasul! Tatăl tău îmi va lua capul! spuse Mike cu neliniște.

Kara se cuibări mai strîns în brațele lui.

— S-a culcat demult. Nu știe că am ieșit.

Mike îi sărută buzele întredeschise înainte de a relua pe un ton ferm:

— Totuşi, e vremea să te conduc, iubita mea.

Cu regret, ea se ridică şi îşi netezi părul încă ud.

— N-am chef să te las, zise cu dulceaţă. E ca un vis minunat şi mi-e teamă să mă trezesc.

Mike îi luă amîndouă mîinile şi-i sărută palmele.

— Îmi doresc să nu te trezeşti niciodată, Kara! spuse el cu tandreţe.

Gura lui se aşeză ferm peste a ei şi, cînd el îi despărţi buzele cu limba lui agilă şi şi-o îngropă in gura ei, Kara tăcu încîntată. Îi scăpară doar mici suspine de mulţumire. El îi eliberă mîinile, dar ea nu-şi dădu seama pînă cînd nu-i simţi braţele alunecîndu-i sub cămaşă şi cuprinzîndu-i sînii. O mîngîie tandru, conturîndu-i carnea cu mîini puternice şi, totuşi, blînde.

Mîngîierile lui deveniseră mai îndrăzneţe şi mai nerăbdătoare. Ea zvîcni neliniştită sub el, bucurîndu-se de această atingere.

Întîlnindu-se, degetele lor se încrucişară.

Aveau la dispoziţie o noapte întreagă şi ştiau amîndoi că nu are rost să se grăbească.

Nouă

Cu o oră înaintea zorilor, furia uraganului se liniştise puţin şi, cînd se ridică soarele, cerul era limpede. După micul dejun, Andréa îşi inspectă grădina: cu excepţia a cîtiva crini rupţi şi o creangă căzută dintr-un copac pe pajişte, stricăciunile erau uluitor de reduse.

La ora zece, veniră oameni să ambaleze colecţia de obiecte din jad ce rămînea depozitată la Singapore în aşteptarea vînzării. Tînăra îşi păstrase o singură piesă: un armăsar

sălbatic cu gîtul mîndru, arcuit și o coamă lungă. Camionul plecase, cînd auzi un claxon sonor și văzu venind mașina lui Mike. Tînărul o ajută să coboare pe Kara și Andréa ghici imediat ce se întîmplase. Merse să-i întîmpine la capătul peronului, iar ei înaintară spre ea zîmbind, mînă-n-mînă. Mike își limpezi vocea, dar nu avu cînd să vorbească. Kara întinsese deja mîna stîngă, pe care strălucea un smarald magnific.

— V-ați logodit? Oh, mă bucur pentru voi! De cînd? întrebă călduros Andréa.

— Noaptea trecută. Ești prima care află, zise Kara cu ochii scînteietori.

— Felicitări, Mike! Cînd vă căsătoriți?

— Cît mai curînd cu putință, zise el zîmbind. Am telegrafiat deja familiei mele că luăm primul avion. Spunem *adio* tropicelor, nu-i așa, iubito?

O privea pe Kara cu toată mîndria tandră a bărbatului căruia nu-i vine să creadă că are atît de mult noroc.

Kara scutură din cap. Nu fusese niciodată atît de frumoasă.

— Intrați, zise Andréa. Vreau să vă cunosc toate proiectele de viitor.

Îi lăsă în salon și merse să-i ceară lui Chen să aducă o sticlă de șampanie. La întoarcere, îi găsi unul în brațele celuilalt.

— Vei fi aici încă pentru nuntă, nu? întrebă Kara. Nu te va întîrzia decît o zi-două.

— Mi-ar place mult, ştiţi, dar eu chiar trebuie să plec la Rangore cît mai devreme cu putinţă.

— Haide! insistă Mike. Kara ţine să fii domnişoara ei de onoare. Trebuie să rămîi.

— Nu, nu prea-i posibil, făcu Andréa cu regret. Am promis să ajung la Rangore pe nouăsprezece.

Discutară încă puţin. Ştia că tînărul cuplu nu înţelegea adevăratul motiv al refuzului ei, dar rămase fermă. Din fericire, Chen aduse şampania şi li se alătură pentru un toast.

Cînd mica ceremonie se încheie şi Chen plecă, Andréa puse o întrebare:

— Şi slujba ta, Mike? Poţi să pleci aşa de repede cum doreşti?

— Da, am aranjat deja totul. Dar, odată întors în America, vreau să devin un om de afaceri model.

Kara ceru să se spele pe mîini şi Andréa o însoţi la baie.

— Oh, sînt atît de fericită! exclamă tînăra. Şi datorită sfaturilor tale! Grăbeşte-te să te îndrăgosteşti şi tu, Andréa! Nu ştii ce pierzi.

Andréa se întoarse fără să răspundă...

Peste o jumătate de oră, se închidea în

cameră și se arunca în pat. Efortul pe care trebuise să-l facă pentru a se stăpîni o epuizase fizic. Logodna Karei cu Mike o încîntase sincer, dar spectacolul fericirii lor constituise o rafinată tortură.

«Trebuie să plec, își spuse înnebunită. Și asta imediat. Nu mai pot!»

• • •

— Andréa, micuța mea, nu te așteptam în seara asta, făcu surprinsă domnișoara Buxton, văzînd-o pe Andréa intrînd în biroul său.

— Am venit să vă spun *la revedere*.

— Cum? Credeam că pleci joi dimineață...

— Mi-am... schimbat planurile. Plec în seara asta. Chen îmi va trimite restul bagajelor.

— Înțeleg, zise Anna Buxton tulburată.

Andréa era palidă ca o moartă și privirea îi era ciudat de febrilă. Ceva nu mergea...

— Sper că-mi veți scrie, reluă Andréa, ca să îmi spuneți cum merge totul.

— Da, bineînțeles. Nu voi uita ce îți datorăm, copilă dragă. Dar vei reveni să ne vezi din cînd în cînd, sper. Nicholas te conduce la gară?

— Nu. Eu... mi-am zis că poate îi veți transmite dumneavoastră *la revedere* din partea

mea. Nu mai am timp să-l văd.

— Dar nu poţi să pleci fără să-ţi iei rămas-bun de la Nicholas! strigă domnişoara Buxton stupefiată. Ar fi adînc rănit. Şi nu înţeleg de ce pleci atît de grăbită. Ce s-a întîmplat?

— Nimic. Doar... Oh, vă rog, Anna, nu mă întrebaţi. Trebuie să iau trenul de opt şi nu-l pot vedea pe Nicholas. Spuneţi-i... că-i voi scrie peste o zi-două.

Tînăra îşi strînse bătrîna prietenă în braţe şi se grăbi să iasă afară din casă.

Peste douăzeci de minute, se agita pe peronul gării, în aşteptarea trenului care avea întîrziere. Cînd, în sfîrşit, ajunse, Chen o conduse pe Andréa în vagonul de clasa întîi, cu aer condiţionat. După ce îi aranjă bagajele, se întoarse către ea, cu faţa crispată de suferinţă.

— Ai grijă de tine, Chen. Şi îţi mulţumesc că te-ai ocupat aşa de mult de mine. Îţi voi scrie.

— Nu-i bine că Mem pleacă, zise el.

Andréa simţi un nod în gît. Exact în acel moment, uşa compartimentului se deschise.

— Aha, iată-te! spuse brutal Nicholas Stransom. Afară, fetiţo! Trenul pleacă în trei minute şi-mi imaginez că ţi-ar trebui mult mai mult să explici ce pui la cale de data asta. Ia

bagajele lui Mem, Chen, și așteaptă-ne în curte.

— Ce s-a întîmplat? strigă Andréa, tot încercînd să-și elibereze mîna pe care el i-o strîngea puternic.

— Asta tu să mi-o spui!

Deja o împingea pe culoar spre capătul vagonului. Ajuns acolo, o slăbi un moment, sări pe peron și o luă cu el. Apoi, fără a înceta s-o țină de mînă, o trase după el în biroul șefului de gară, trînti ușa, o zăvorî și se întoarse către captiva sa pentru a-i spune glacial:

— Și acum, ai bunătatea să-mi zici de ce fugi ca o criminală?

— Cum de ai știut că plecam?

— Anna mi-a telefonat. Dacă nu, ar fi trebuit să te prind la Kuala Lumpur.

— N-am avut timp să te previn. Vrei să mă lași să ies? Dacă pierd trenul acesta, eu...

— Tu...

Brusc, pe Andréa o părăsi toată energia.

— Oh, Nicholas, murmură dureros, de ce ai venit?

Dintr-un pas, fu lîngă ea și o luă în brațe.

— Pentru că Anna mi-a spus că pleci fără să îmi spui *la revedere*. Pentru că mi-am dat seama că nu puteam să te las să pleci. Pentru că ești a mea.

Ea îl măsură cu un aer incredul.

— Nu-i aşa, Andréa? Nu-i aşa? făcu Nicholas cu convingere.

— Dintotdeauna..., mărturisi, plecînd capul.

Mîinile lui i se crispară pe braţe şi tînăra se strîmbă de durere.

— Atunci, în numele cerului, de ce nu mi-ai spus-o mai devreme? întrebă el sălbatic.

Andréa scutură din cap fără să răspundă.

— Micuţă proastă? Prostuţă mică...

O trase spre el şi-i apăsă capul pe umărul său, cu o exclamaţie care era jumătate exasperare, jumătate triumf.

Cineva bătu la uşă. Se auzi o voce indignată. Nicholas sfîrşi prin a-i deschide micului şef de gară euroasiatic şi-i spuse că Andréa fusese victima unui malaezian, dar că acum îşi revenise perfect. După care merseră să-l găsească pe Chen în curtea gării.

— Bagajele domnişoarei Gartner. Nu va pleca la Rangore.

— Da, Tuan. Foarte bine, Tuan, făcu Chen zîmbind larg.

Nicholas o conduse pe Andréa cu maşina lui pînă la drumul de la rîu. Se opri pe mal şi stinse farurile.

— Ce-ar fi acum să încercăm să descîlcim

problema?

În penumbră, tînăra nu-i distingea decît conturul capului și al umerilor și cadranul luminos al ceasului. Spuse cu o voce răgușită:

— Eu... încă nu-mi vine să cred.

El îi luă fața în mîini și o sărută foarte blînd.

— Și acum? întrebă din nou, lîngă buzele ei.

Tînăra rămase o clipă nemișcată, ținîndu-și răsuflarea. Apoi, cu un suspin tremurat, își înnodă brațele în jurul gîtului lui Nicholas și-i răspunse la sărut cu toată pasiunea de atîta vreme înăbușită.

Puțin mai tîrziu, el aprinse becul și o măsură cu o privire tandru amuzată.

— Ești cam ciufulită, domnișoară Gartner!

— Și tu la fel.

Andréa îi mîngîie obrazul cu vîrful degetelor, iar el întoarse încet capul să-i sărute ușor scobitura palmei.

— De ce am irosit atîta timp? o întrebă.

— Erai foarte brutal. Mi-era teamă de tine...

O atrase spre el.

— Și acum ți-e teamă?

— Să nu ne vadă cineva și să te denunțe pentru conduită nedemnă de un medic, răspunse tînăra rîzînd.

Bărbatul stinse lumina și o sărută pînă îi tăie

răsuflarea. Apoi o îndepărtă uşor şi ea îl auzi deschizîndu-şi tabachera. Luă o ţigară.

— Tot nu înţeleg cum de n-ai ştiut ce simţeam pentru tine, zise Nicholas.

— Nu mai întîlnisem niciodată un bărbat ca tine, explică ea timid. Aveai un aer atît de sever, atît de distant....

— Distant! repetă cu un rîs scurt. În unele momente aveam poftă să te zvîrl pe umărul meu şi să te car în junglă. Am fost de mai multe ori tentat să-l ucid pe Bradley. Acum accepţi să te căsătoreşti cu mine?

— Dacă asta îţi doreşti cu adevărat...

— Ne-am putea petrece luna de miere la Penang, dacă vrei. Unul dintre prietenii mei are acolo o vilă cu plajă privată. Ce zici?

— Minunat! Am dorit întotdeauna să fac baie sub clarul lunii, murmură visătoare.

— Şi, după baie, te voi iubi sub palmieri. Şi acum, ce-ar fi să-i anunţăm vestea cea bună Annei?

• • •

Kara şi Mike se căsătoriră cîteva zile mai tîrziu într-o bisericuţă văruită în alb şi recepţia avu loc la *Casa celor şapte fîntîni*. De dimineaţă,

Andréa primi o scrisoare de la sultanul din Rangore: își exprima regretele, o dezlega de orice obligație și adăuga un cec pentru întreținerea orfelinatului.

Îmbrăcîndu-se pentru nuntă, Andréa fredona veselă. Peste o săptămînă, va fi rîndul ei și, cînd Nicholas și cu ea se vor întoarce din Penang, se vor instala în această casă minunată, pe care nu o vor mai părăsi.

Tocmai își lega sandalele cînd Soo-Soo și Honey, două dintre cele mai tinere orfane chinezoaice, aruncară o privire prudentă în cameră.

— Drăguț! făcu Soo-Soo, mîngîind cu vîrful degetelor trena roz a rochiei lui Andréa.

Tînăra făcu o piruetă în fața fetițelor, care imediat făcură la fel, bătînd din palme. Toate trei plecară în căutarea domnișoarei Buxton. Dimineața devreme, toată lumea se străduise să decoreze casa cu ghirlande de flori de hîrtie. În salon, mesele de bufet erau deja aranjate, tortul de nuntă la locul de frunte, în mijlocul cupelor de cristal conținînd flori de migdal.

Domnișoara Buxton îl îngrijea pe Aboubakar, care își găsise exact acest moment ca să-și zdrelească amîndoi genunchii.

— Încă un minut, draga mea. Copilul acesta

trebuie să aibă în vene sîngele seniorilor de război. Ai mai văzut vreodată asemenea genunchi? Ce oră e? întrebă curajoasa doamnă, terminînd pansamentul pe care Aboubakar îl contempla cu oarecare mîndrie.

— Doisprezece fără zece. Nicholas va fi aici dintr-o clipă în alta. Ia uite, s-ar zice că a venit.

Andréa se grăbi spre ușă, la timp ca să-l vadă pe Nicholas coborînd din mașina lui decorată cu panglici albe.

— Bună! E gata toată lumea?

— Da, zise ea cu un zîmbet puțin timid. Anna nu mai trebuie decît să-și pună pălăria.

Nicholas o trase în hol, închise ușa și o luă în brațe.

— Mi-ai lipsit, dragostea mea! spuse cu voce surdă.

O sărută pasionat, fără grijă pentru fardul ei, în ciuda protestelor... Mai întîi, buzele lui se apăsară pe ale ei. Apoi limba lui gîdilă mijlocul buzei superioare. În mod reflex, trupul ei se înclină înainte. Mîna lui se curbă pe ceafa ei și îi trase capul mai aproape. Sărutul lui fu moale, adînc și umed. Limba lui se cufundă în gura ei. Instinctiv, ea ridică mîinile și îi cuprinse gîtul.

— Cred că ar fi mai bine să ne oprim aici..., murmură el cu privirea plină de dorință.

Ieşiră împreună, ţinîndu-se de mînă.

• • •

Ceremonia fu simplă şi emoţionantă. Cînd, devenită soţia lui Mike, Kara îşi ridică voalul, ochii îi erau la fel de albaştri ca florile de nu-mă-uita care-i prindeau tulul; sclipeau de fericire şi de mîndrie.

— Tss, tss, ai crede că sîntem la înmormîntare, auzindu-i cum se smiorcăie, mîrîi domnişoara Buxton.

Dar chiar şi ea, cu pupilele strălucind curios, îşi amintea de Josh Field «Nebunul», care nu fusese niciodată pentru ea altceva decît un prieten excelent, pentru că inima acestei romantice femei era închisă într-un trup masiv, lipsit de frumuseţe.

Recepţia se derulă în veselie. Odată tortul tăiat şi toasturile ţinute, mireasa dispăru să îmbrace o ţinută de călătorie. Nicholas şi Andréa ieşiră în curte şi se aşezară pe ghizdul bazinului cu fîntîni arteziene.

— Săptămîna viitoare la ora asta luăm avionul spre Penang. Te încîntă ideea? întrebă el.

— Ştii bine, răspunse tînăra încet. N-aş fi crezut vreodată că e posibilă o asemenea feri-

cire. Ştii, prima oară cînd am văzut casa asta, am avut impresia că venirea mea aici avea o semnificaţie aparte. Nu-mi imaginam că mă voi îndrăgosti... Nicholas... tu cînd ai ştiut?

— În seara în care te-am văzut singură-singurică pe aeroportul din Londra. Păreai un copil pierdut şi am simţit dorinţa să te iau în braţele mele.

— Nu te cred. Ai fost oribil cu mine săptămîni întregi.

— Pentru că bunul meu simţ spunea că era o nebunie. Dar timpul a aprobat că instinctul a fost mai sigur decît convingerile, spuse zîmbind.

Andréa lăsă dîre cu degetele prin apă.

— La fel fost şi pentru mine. Multă vreme am crezut că-mi eşti antipatic.

— Şi cînd ai descoperit contrariul?

— Îţi aminteşti noaptea cînd m-ai scos cu forţa din *Cabaretul Céleste* şi m-ai trimis în pat cu un pahar de lapte cald? După aceea...

— Nu contează cînd a început dragostea noastră. Ştim că nu va avea sfîrşit...

Cei doi se întrerupseră: Chen aducea un bilet pentru Nicholas. El îl citi şi-şi încreţi sprîncenele.

— Sînt dezolat, draga mea, trebuie să plec. Un bebeluş e nerăbdător să se nască. Uite un

exemplu din ce va trebui să suporţi.

— Nu aş fi surprinsă să nu te găsesc săptămîna viitoare, cînd ajung la biserică, spuse tînăra zîmbind.

— Şi nu ţi-ar părea rău?

— Întotdeauna...

Se aplecă spre ea s-o sărute pe frunte, apoi plecă.

Andréa îşi privi ceasul. Trebuia să meargă să le ureze lui Mike şi Karei călătorie plăcută. Totuşi, mai întîrzie o clipă lîngă fîntînile arteziene pe care soarele le schimba în diamante topite. Ştia că va trebui, în viitor, să-şi împartă soţul cu toţi bolnavii care îi vor cere ajutorul şi sfatul. Ca toţi medicii buni, Nicholas îşi dedica o parte din suflet profesiei sale, iar soţia lui va trebui să se mulţumească adesea cu locul doi. Dar, în alte momente, nu va fi decît al ei.

Andréa zîmbi, se întoarse şi se îndreptă spre casă.

Sfîrşit